

Dansk udgave

Meddelelser op oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Europa-Parlamentet	
	<i>Besvarede skriftlige forespørgsler</i>	
(98/C 402/001)	P-3277/97 af Elly Plooijs-van Gorsel til Kommissionen Om: Tab for europæiske importører af tekstiler fra Bangladesh som følge af eksportafgifter med tilbagevirkende kraft (supplerende svar)	1
(98/C 402/002)	E-4128/97 af Monica Baldi til Kommissionen Om: Forsikringskoncernen Fondiaria Assicurazioni	3
(98/C 402/003)	E-0126/98 af Petrus Cornelissen til Kommissionen Om: Optimal benyttelse af luftrummet	4
(98/C 402/004)	E-0143/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Mordet på cyprioten Solomos Solomou	5
(98/C 402/005)	E-0201/98 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Skærpe af direktivet om erhvervelse og besiddelse af våben	6
(98/C 402/006)	E-0258/98 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Arbejds- og erhvervsudgytighed (supplerende svar)	6
(98/C 402/007)	E-0302/98 af Maartje van Putten til Kommissionen Om: Illegal deponering af affald fra EU i Mogadishu, Somalia	8
(98/C 402/008)	E-0318/98 af Nikitas Kaklamanis og Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Kommissionens støtte til Kykladernes aviser	9
(98/C 402/009)	E-0320/98 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Bulgarien	9
(98/C 402/010)	E-0362/98 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Forskelsbehandling på grund af seksuel orientering i Spanien	10
(98/C 402/011)	E-0426/98 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Erstatning for skader forårsaget af svinepest	11

DA

Pris: 35 ECU

(Fortsættes på næste side)

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/012)	P-0460/98 af Shaun Spiers til Kommissionen Om: Liggehønens velfærd	12
(98/C 402/013)	E-0469/98 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Betydningen af retningslinjer for vedtagelse af strukturfondsprogrammer, som vedtaget på det uformelle rådsmøde i Irland (14.-15.11.1996)	12
(98/C 402/014)	E-0518/98 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Omfordeling af EU-midler inden for regionaludvikling til A20 — motorvejen i Mecklenburg Vorpommern	13
(98/C 402/015)	E-0529/98 af Ludivina García Arias til Kommissionen Om: Forsinkelser fra spansk side med hensyn til gensidig anerkendelse af universitetsuddannelser fra andre medlemsstater	14
(98/C 402/016)	E-0553/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Det regionale operationelle program for Attika — delprogram 1, foranstaltning 2	15
(98/C 402/017)	E-0579/98 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: International personbefordring	16
(98/C 402/018)	E-0580/98 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: International personbefordring	16
(98/C 402/019)	E-0687/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: International personbefordring — Rådets forordning nr. 684/92 af 16.3.1992	17
(98/C 402/020)	E-0688/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: International personbefordring — Rådets forordning nr. 684/92 af 16.3.1992	17
(98/C 402/021)	E-0689/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: International personbefordring — Rådets forordning nr. 684/92 af 16.3.1992	17
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0579/98, E-0580/98, E-0687/98, E-0688/98 og E-0689/98	18
(98/C 402/022)	E-0587/98 af Maria Berger til Kommissionen Om: Privatpersoners besiddelse af våben	18
(98/C 402/023)	E-0609/98 af Riitta Myller til Kommissionen Om: Sammenlignende oversigt over transportomkostningerne i EU	19
(98/C 402/024)	E-0657/98 af Stéphane Buffetaut til Kommissionen Om: Støtte til skibsbygningsindustrien	20
(98/C 402/025)	E-0666/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Kemiske stoffer, der kan forårsage endokrine forstyrrelser	20
(98/C 402/026)	E-0685/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: Sikkerhedskontrol af tredjelandes luftfartøjer	21
(98/C 402/027)	E-0692/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: Altener II	21
(98/C 402/028)	P-0693/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Gennemførelse af handlingsprogrammet på området for turisme (supplerende svar)	22
(98/C 402/029)	E-0717/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: Elektronisk handel	23
(98/C 402/030)	E-0729/98 af Carlo Ripa di Meana til Kommissionen Om: Den italienske stats finansiering af en intervention, der er iværksat af Vatikanstaten i Roms centrum, selv om dette befinder sig uden for den italienske stats territorium	24
(98/C 402/031)	P-0733/98 af Joan Colom i Naval til Kommissionen Om: Gennemførelse af strukturfondene i 1994-1997 (supplerende svar)	25

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/032)	P-0737/98 af Werner Langen til Kommissionen Om: EU-mærkevederedirektivet (supplerende svar)	25
(98/C 402/033)	E-0738/98 af Irene Soltwedel-Schäfer til Kommissionen Om: Konsekvenserne af den indledte klagesag vedrørende de faste bogpriser i Tyskland og Østrig	26
(98/C 402/034)	E-0741/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Projekter på Gavdopoula	27
(98/C 402/035)	E-0749/98 af Allan Macartney til Kommissionen Om: Offentlige investeringsprogrammer	28
(98/C 402/036)	E-0757/98 af Reino Paasilinna til Kommissionen Om: Forsinkelse af projektet for ombygningen af grænsestationen ved Svetogorsk	29
(98/C 402/037)	E-0768/98 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Kiropraktik	30
(98/C 402/038)	E-0777/98 af Christian Rovsing til Kommissionen Om: Synsprøver for erhvervschauffører	31
(98/C 402/039)	E-0783/98 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Uregelmæssigheder i forbindelse med udbud vedrørende bortfjernelse af affald i Rom	32
(98/C 402/040)	E-1225/98 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Opfølgning af sagen om giftigt affald fra Zucchet	32
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0783/98 og E-1225/98	33
(98/C 402/041)	E-0786/98 af Johanna Boogerd-Quaak til Kommissionen Om: Trussel mod små folkelige kvægmarkeder i Nederlandene og andre steder i Europa som følge af gennemførelsen af direktiv 97/12	33
(98/C 402/042)	P-0788/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Billetsalg til World Cup-kampe (supplerende svar)	34
(98/C 402/043)	E-0803/98 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Færdselssikkerhed og bilisters brug af mobiltelefon	35
(98/C 402/044)	E-0811/98 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Energipolitik	36
(98/C 402/045)	E-0828/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Momsrestitution til bomuldsproducenterne	37
(98/C 402/046)	E-0831/98 af Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Murcia kommunes usociale foranstaltninger i forbindelse med gennemførelsen af URBAN- initiativet	37
(98/C 402/047)	E-0848/98 af Antoni Gutiérrez Díaz til Kommissionen Om: Fast byaffald på Formentera (Spanien)	39
(98/C 402/048)	E-0892/98 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Hjælp til Bosnien	39
(98/C 402/049)	E-0894/98 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Omkostningerne til tolkning i forbindelse med en eventuel udvidelse mod øst	40
(98/C 402/050)	E-0900/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Billetsalg til EM i fodbold i 2000	41
(98/C 402/051)	E-0901/98 af Bryan Cassidy til Kommissionen Om: Broen ved Poole	42

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/052)	E-0903/98 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Cairngorm-bjergene i Skotland	42
(98/C 402/053)	E-0917/98 af Heidi Hautala til Kommissionen Om: Fremskyndelse af gennemførelse af Natura 2000 — nettet	44
(98/C 402/054)	E-0918/98 af Honório Novo til Kommissionen Om: EF-støtte til virksomheden Yazaki Saltano de Portugal	45
(98/C 402/055)	P-0919/98 af Carlo Secchi til Kommissionen Om: Klagesag 97/4230/SG/(97)A/4867 og efterfølgende afsendelse af åbningsskrivelse til den italienske stat om manglende overholdelse af direktivet om offentlige tjenesteydelsesaftaler i forbindelse med selskabet Infomont i Borgotaro	45
(98/C 402/056)	E-0926/98 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Skader på Contreras-opstemningen som følge af anlægget af A-3 — motorvejen	46
(98/C 402/057)	E-0948/98 af Robin Teverson til Kommissionen Om: Reeksport af levende dyr inden for EU og forholdene på slagterierne	47
(98/C 402/058)	E-0951/98 af José Escudero til Kommissionen Om: Kulturelt samarbejde	47
(98/C 402/059)	E-0961/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Cykling	48
(98/C 402/060)	E-0962/98 af Florus Wijsenbeek til Kommissionen Om: Benyttelse af tjenestecykler	49
(98/C 402/061)	E-0967/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Transport gennem Østrig og transittilladelse	50
(98/C 402/062)	E-0973/98 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: Primækeudgivelser i euro	50
(98/C 402/063)	E-0977/98 af Carlo Ripa di Meana til Kommissionen Om: »Lotto zero« — overtrædelse af direktivet om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet	51
(98/C 402/064)	P-0982/98 af Luis Campoy Zueco til Kommissionen Om: Statsstøtte	52
(98/C 402/065)	E-0989/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Reform af strukturfondene i tidsrummet 2000-2006	53
(98/C 402/066)	E-0990/98 af Giuseppe Rauti til Kommissionen Om: Indgreb med henblik på at forebygge italiensk landbrugs sammenbrud	54
(98/C 402/067)	E-0995/98 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Den Europæiske Unions forbindelser med Ækvatorialguinea	55
(98/C 402/068)	E-1007/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Ansættelser i Det Europæiske Miljøagentur (EEA)	56
(98/C 402/069)	E-1008/98 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Krav af afgift til medicinalsektoren om betaling i tilfælde af overskridelse af udgiftsrammerne for året 1998	57
(98/C 402/070)	E-1009/98 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Forbudet mod at modtage statsstøtte samtidig med fællesskabsstøtte formodes ulovligt	58
(98/C 402/071)	E-1015/98 af Richard Howitt til Kommissionen Om: Krænkelser af menneskerettighederne i Sudan	58

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/072)	P-1021/98 af Angela Billingham til Kommissionen Om: Anerkendelse af kvalifikationsbeviser	59
(98/C 402/073)	E-1025/98 af Georg Jarzembowski til Kommissionen Om: Kontrolniveauet inden for godstransport	60
(98/C 402/074)	E-1029/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: EU-lovgivning for arbejdstagere, der sidder foran computerskærme	61
(98/C 402/075)	E-1030/98 af Nikitas Kaklamanis til Kommissionen Om: Devaluering af drakmen	61
(98/C 402/076)	E-1035/98 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Virkningerne af fænomenet »El Niño«	63
(98/C 402/077)	E-1038/98 af Nel van Dijk til Kommissionen Om: Økonomisk spionage og statsstøtte	63
(98/C 402/078)	E-1047/98 af Josu Imaz San Miguel til Kommissionen Om: Vignemale-tunnellen	64
(98/C 402/079)	E-1059/98 af John Iversen til Kommissionen Om: Konkurrenceregler inden for sporten	65
(98/C 402/080)	E-1062/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Anvendelse og salg af laser pens/pointers	66
(98/C 402/081)	E-1066/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Direktiv 96/92 — Euratom	66
(98/C 402/082)	E-1067/98 af David Hallam til Kommissionen Om: Indførelse af en russisk importkvote for tæpper	67
(98/C 402/083)	E-1068/98 af Allan Macartney til Kommissionen Om: Videresalg af ejendom på timeshare basis og gennemførelse af timeshare direktivet	68
(98/C 402/084)	E-1077/98 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Medbringelse af cykler i tog	69
(98/C 402/085)	E-1078/98 af María Estevan Bolea til Kommissionen Om: Flytning af farligt affald inden for Den Europæiske Union	69
(98/C 402/086)	E-1079/98 af Jean-Antoine Giansily til Kommissionen Om: Kommissionen grønbog om vertikale begrænsninger i EU's konkurrencepolitik	71
(98/C 402/087)	E-1080/98 af Jean-Antoine Giansily til Kommissionen Om: Forlængelse af de eksisterende forordninger om undtagelsesbestemmelser for visse kategorier	71
(98/C 402/088)	E-1081/98 af Jean-Antoine Giansily til Kommissionen Om: Grønbogen om vertikale begrænsninger i EU's konkurrencepolitik og indskrænkninger eller ophævelser af undtagelser for visse kategorier	71
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1079/98, E-1080/98 og E-1081/98	72
(98/C 402/089)	E-1082/98 af Jean-Antoine Giansily til Kommissionen Om: De små landcaféers og bistroers fremtid	72
(98/C 402/090)	P-1084/98 af Nel van Dijk til Kommissionen Om: Mulig svig i forbindelse med nederlandsk oksekødseksport	73
(98/C 402/091)	P-1097/98 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Diskriminering i forbindelse med dobbeltbeskatningsaftale	74

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/092)	E-1107/98 af Panayotis Lambrias til Kommissionen Om: Frenskyndelse af proceduren for undersøgelse af overtrædelse af fællesskabslovgivningen	75
(98/C 402/093)	E-1115/98 af Hartmut Nassauer til Kommissionen Om: Budgetkonto B-4113 — Integrationsprogram til fordel for flygtninge. Betænkning om gennemførelsen og udvælgelsen af projekter i 1997, bilag 1: Oversigt over projekter, som modtager støtte	75
(98/C 402/094)	E-1121/98 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Veterinærinspektioner og kontrol	76
(98/C 402/095)	E-1128/98 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Hørgarnimport fra Folkerepublikken Kina	77
(98/C 402/096)	E-1133/98 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Finansielt instrument for miljøet	78
(98/C 402/097)	E-1137/98 af José Apolinário til Kommissionen Om: Samhørighedsfonden og Azorerne	79
(98/C 402/098)	E-1143/98 af José Apolinário til Kommissionen Om: Landbrugs- og miljøforanstaltninger og Azorerne	79
(98/C 402/099)	E-1144/98 af José Apolinário til Kommissionen Om: Finansiell støtte til landbrugs- og miljøforanstaltninger i Portugal	80
(98/C 402/100)	P-1145/98 af Ernesto Caccavale til Kommissionen Om: Markedspriser for uddannelsesaktiviteter, der medfinansieres af ESF	80
(98/C 402/101)	E-1148/98 af Panayotis Lambrias til Kommissionen Om: Forurening af Sortehavet	81
(98/C 402/102)	E-1149/98 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Eastern Electricity-projekt i Storbritannien om at udskifte de nuværende master mellem Norwich og Great Yarmouth i Norfolk og Suffolk	82
(98/C 402/103)	E-1151/98 af Bill Miller til Kommissionen Om: NUTS II	83
(98/C 402/104)	E-1158/98 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Husmødre	84
(98/C 402/105)	E-1162/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: Pilotprojekter om nye former for økonomisk og social udvikling	84
(98/C 402/106)	E-1167/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Almindelig luftfart	85
(98/C 402/107)	E-1353/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Fly til almen flyvning og en integreret transportpolitik	85
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1167/98 og E-1353/98	85
(98/C 402/108)	E-1168/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Almindelig luftfart	85
(98/C 402/109)	E-1170/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Den almindelige luftfart	86
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1168/98 og E-1170/98	86
(98/C 402/110)	E-1169/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Den almindelige luftfart	86
(98/C 402/111)	P-1171/98 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Salg af Mælkecentralen i Rom	87

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/112)	E-1177/98 af Ulf Holm til Kommissionen Om: Trussel mod det svenske sprog	87
(98/C 402/113)	E-1181/98 af Katerina Daskalaki til Kommissionen Om: Marginalisering af europæiske sprog	88
(98/C 402/114)	E-1186/98 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Ressourcespild i forbindelse med en rapport om affald	89
(98/C 402/115)	E-1188/98 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Undersøgelse af den regionale nordvest-togforbindelse	90
(98/C 402/116)	E-1195/98 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Tværkulturel undervisning under Socrates-programmet	90
(98/C 402/117)	E-1199/98 af José Valverde López til Kommissionen Om: Forbruget af vitaminer i EU	91
(98/C 402/118)	E-1200/98 af Jesús Cabezón Alonso og Juan Colino Salamanca til Kommissionen Om: Spaniens tab af støtte til olivendyrkning	92
(98/C 402/119)	P-1206/98 af Ulf Holm til Kommissionen Om: EU's bestemmelser for beskyttelse af grundvandet	92
(98/C 402/120)	E-1221/98 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Adgang til oplysningsmateriale og ansøgningsskemaer på alle EU-sprog i forbindelse med programmet »Media II – Udvikling og Distribution«	94
(98/C 402/121)	E-1222/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Åbning af en grube i Pittolo i Italien	95
(98/C 402/122)	E-1223/98 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Betalingsparkeringspladser i Rom	95
(98/C 402/123)	E-1228/98 af Marie-Paule Kestelijn-Sierens til Kommissionen Om: Afstanden mellem lufthavnen og den omkringboende befolkning	96
(98/C 402/124)	E-1229/98 af Marie-Paule Kestelijn-Sierens til Kommissionen Om: EU-normer for begrænsning af natflyvning	97
(98/C 402/125)	E-1230/98 af Marie-Paule Kestelijn-Sierens til Kommissionen Om: Klassificering af lufthavne på grundlag af støjgenerne	98
(98/C 402/126)	E-1231/98 af Marie-Paule Kestelijn-Sierens til Kommissionen Om: Begrænsning af støjgener omkring lufthavnene	98
(98/C 402/127)	E-1239/98 af Amedeo Amadeo og Salvatore Tatarella til Kommissionen Om: Forbrydelser mod børn	99
(98/C 402/128)	P-1243/98 af Bárbara Dührkop Dührkop til Kommissionen Om: Støtte fra EIB's finansieringsordning til Burgos kommune	100
(98/C 402/129)	E-1249/98 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Landbrugernes udgifter til kødinspektion	100
(98/C 402/130)	E-1255/98 af Leonie van Bladel til Kommissionen Om: Ulemper for små og mellemstore virksomheder i Europa som følge af de nederlandske og europæiske posttjenesters misbrug af deres monopolstilling.	101
(98/C 402/131)	E-1258/98 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Diskrimination ved salg af billetter til VM i fodbold	102
(98/C 402/132)	E-1261/98 af Laura González Álvarez og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Anlæg af en losseplads til fast affald ved Dos Aguas (Valencia, Spanien)	103

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/133)	E-1273/98 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Adgang til viden og informationsteknologi	104
(98/C 402/134)	E-1278/98 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: »Euro-Jus«-programmet	104
(98/C 402/135)	E-1279/98 af Daniela Raschhofer til Kommissionen Om: Undersøgelse om arbejdsløsheden	105
(98/C 402/136)	E-1283/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Godtgørelse af tab for landbruget som følge af uvejr i Grækenland	106
(98/C 402/137)	E-1286/98 af Gerardo Fernández-Albor til Kommissionen Om: De økonomiske forbindelser mellem Mexico og Den Europæiske Union	106
(98/C 402/138)	E-1288/98 af Reino Paasilinna til Kommissionen Om: Den offentlige sektor og ØMU	107
(98/C 402/139)	E-1293/98 af Edward McMillan-Scott til Kommissionen Om: Mangel på gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne af bilsyn	108
(98/C 402/140)	E-1305/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Diskriminering over for biologistuderende	108
(98/C 402/141)	E-1306/98 af Cristiana Muscardini, Amedeo Amadeo, Roberta Angelilli, Spalato Belleré, Marco Cellai, Gastone Parigi, Sebastiano Musumeci, Salvatore Tatarella og Antonio Trizza til Kommissionen Om: Echelon-systemet og spionage over for EU-landene	109
(98/C 402/142)	E-1312/98 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: EURO 1999	110
(98/C 402/143)	E-1322/98 af Angela Sierra González til Kommissionen Om: Byggemodning af Barranco del Veneguera (Gran Canaria)	110
(98/C 402/144)	E-1329/98 af Graham Mather til Kommissionen Om: Virkningerne af WTO-aftalerne på EU's bestemmelser om dyrevelfærd	111
(98/C 402/145)	P-1333/98 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Kommissionens forhandlinger om Helms-Burton-loven	112
(98/C 402/146)	E-1335/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Udvikling af MOX-reaktorbrændsel (plutonium og uran)	113
(98/C 402/147)	E-1337/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Støtte til et MOX-prøveanlæg	113
(98/C 402/148)	E-1338/98 af Anita Pollack til Kommissionen Om: Habitat-direktivet og Bern-konventionen	113
(98/C 402/149)	E-1339/98 af Allan Macartney til Kommissionen Om: Tab af markedsandele i turistsektoren	114
(98/C 402/150)	E-1346/98 af Viviane Reding til Kommissionen Om: Sygesikringsfradrag fra supplerende pensionsbidrag, der oppebæres i en anden medlemsstat	115
(98/C 402/151)	E-1348/98 af Eolo Parodi og Guido Viceconte til Kommissionen Om: Uddannelse og attestering af uddannelser for flymekanikere	115
(98/C 402/152)	E-1352/98 af Ben Fayot til Kommissionen Om: Alternative metoder til dyreforsøg	116
(98/C 402/153)	E-1354/98 af Allan Macartney til Kommissionen Om: Byginterventioner	117

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/154)	E-1358/98 af Lis Jensen til Kommissionen Om: Guldminen på øen Lihir i Papua Ny Guinea	117
(98/C 402/155)	P-1359/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Sanering af den offentlige transport i byområder	118
(98/C 402/156)	E-1362/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: Handelsnormer	118
(98/C 402/157)	E-1368/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: EF's støtte til skolemælk	119
(98/C 402/158)	E-1377/98 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Fremme af flytransporten til de små og afsidesliggende landsbyer i Grækenland	120
(98/C 402/159)	E-1379/98 af Richard Corbett til Kommissionen Om: La Laguna Hundehjem på Tenerife	121
(98/C 402/160)	E-1382/98 af Spalato Belleré, Cristiana Muscardini og Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Omkostninger i forbindelse med lire-euro-konvertering	121
(98/C 402/161)	E-1383/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Speciallægeuddannelse	122
(98/C 402/162)	E-1384/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Speciallægeuddannelse og den frie bevægelighed for læger	123
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1383/98 og E-1384/98	123
(98/C 402/163)	E-1385/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Slut med anvendelse af dyreforsøg i forbindelse med kosmetik	123
(98/C 402/164)	E-1393/98 af Alonso Puerta, Laura González Álvarez og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Beskyttelse af ulve	124
(98/C 402/165)	E-1395/98 af Fernand Le Rachinel til Kommissionen Om: Harmonisering af audiovisuelle afgifter i hotelbranchen	125
(98/C 402/166)	E-1399/98 af José Apolinário til Kommissionen Om: De særlige forhold på energiområdet for områderne i Fællesskabets yderste periferi	126
(98/C 402/167)	E-1403/98 af Pedro Marset Campos og Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Uregelmæssigheder i forbindelse med behandlingen af lokalplanen for Ibiza-havn, Balearerne, Spanien	126
(98/C 402/168)	E-1408/98 af Helwin Peter til Kommissionen Om: Planlagt fabriksudsalgscenter i Zweibrücken	128
(98/C 402/169)	E-1409/98 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Gennemførelse af IPPC-direktivet	128
(98/C 402/170)	E-1416/98 af Riitta Myller til Kommissionen Om: Ligebehandling af unionsborgerne som medarbejdere i virksomheder i EU	129
(98/C 402/171)	E-1417/98 af Gianni Tamino til Kommissionen Om: Uoverensstemmelse mellem EU-bestemmelserne og lov nr. 30/97 og den dertil knyttede jagtkalender for regionen Emilia-Romagna	129
(98/C 402/172)	P-1421/98 af Carmen Díez de Rivera Icaza til Kommissionen Om: Blå flag	130
(98/C 402/173)	P-1422/98 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: EURO 1999	131

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/174)	P-1423/98 af Honório Novo til Kommissionen Om: Omstrukturering og økonomisk sanering af EPAC — Empresa de Agroalimentação e Cereais, SA	132
(98/C 402/175)	E-1426/98 af Kenneth Coates til Kommissionen Om: Den hurtige spredning af tuberkulose	133
(98/C 402/176)	P-1427/98 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Fransk lovgivning om krypteringsteknikker	133
(98/C 402/177)	E-1438/98 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Euro 1999	134
(98/C 402/178)	E-1442/98 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Euro 1999	135
(98/C 402/179)	E-1443/98 af José García-Margallo y Marfil til Kommissionen Om: Euro 1999	135
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1438/98, E-1442/98 og E-1443/98	135
(98/C 402/180)	E-1458/98 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Urbanisering af Tormarancia-området og Appia Antica-parken	136
(98/C 402/181)	E-1469/98 af Johanna Maij-Weggen til Kommissionen Om: Personaleantallet i GD IV	137
(98/C 402/182)	E-1477/98 af Lis Jensen til Kommissionen Om: Modernisering og udvidelse af Sofias internationale lufthavn	137
(98/C 402/183)	E-1481/98 af Wim van Velzen til Kommissionen Om: U hensigtsmæssig anvendelse af og bedrageri i forbindelse med ESF-støtte i Nederlandene	138
(98/C 402/184)	E-1513/98 af Elly Plooi-j-van Gorsel til Kommissionen Om: Offentliggørelse af svar på skriftlige forespørgsler til Kommissionen	139
(98/C 402/185)	P-1522/98 af Antonio Tajani til Kommissionen Om: Støtte til de jordskælvsramte regioner Marche og Umbrien	140
(98/C 402/186)	P-1528/98 af Niels Sindal til Kommissionen Om: Færdselsuheld i EU med lastbiler involveret	140
(98/C 402/187)	E-1539/98 af Phillip Whitehead til Kommissionen Om: Mærkning af levnedsmidler	141
(98/C 402/188)	P-1550/98 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Crédit Lyonnais	142
(98/C 402/189)	E-1564/98 af Marie-Noëlle Lienemann til Kommissionen Om: Crédit Lyonnais	142
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler P-1550/98 og E-1564/98	142
(98/C 402/190)	E-1553/98 af Ursula Stenzel til Kommissionen Om: Grænseregioner: PHARE-CBC	143
(98/C 402/191)	E-1555/98 af Susan Waddington til Kommissionen Om: Harmonisering af sikkerhedsnormer for cykler	144
(98/C 402/192)	E-1563/98 af Antoni Gutiérrez Díaz til Kommissionen Om: Projekter under programmet URB-AL	144
(98/C 402/193)	E-1580/98 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Skiferindustrien og den generelle toldpræferenceordning	145
(98/C 402/194)	E-1587/98 af Umberto Bossi til Kommissionen Om: Uudnyttede bevillinger i Italien	146

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(98/C 402/195)	E-1614/98 af Gary Titley til Kommissionen Om: Posttakster for almenyttige organisationer og Reims II-systemet	147
(98/C 402/196)	E-1622/98 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Momsnedsættelse på reparationsarbejde på bygninger til religiøse formål	147
(98/C 402/197)	E-1629/98 af Amedeo Amadeo til Kommissionen Om: XXVI beretning om konkurrencepolitik	147
(98/C 402/198)	E-1648/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Bygning og idriftsættelse af dæmninger på Nestos-floden	148
(98/C 402/199)	E-1651/98 af David Bowe til Kommissionen Om: Direktiv 86/278/EØF	149
(98/C 402/200)	P-1659/98 af Honório Novo til Kommissionen Om: Udbudsprocedure vedrørende den elektriske bybane i Porto (Portugal)	149
(98/C 402/201)	E-1666/98 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Sanktioner mod Irak	150
(98/C 402/202)	E-1690/98 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Information om EU's Natura-program	151
(98/C 402/203)	E-1694/98 af Kirsi Piha til Kommissionen Om: Direkte flyforbindelser til Strasbourg	152
(98/C 402/204)	P-1699/98 af Esko Seppänen til Kommissionen Om: Formandskabet for EU og WEU	153
(98/C 402/205)	E-1703/98 af Carlos Robles Piquer til Kommissionen Om: Udskiftning af Fællesskabets automobilpark	153
(98/C 402/206)	P-1717/98 af Carl Lang til Kommissionen Om: Supplerende sociale sikringsordninger	154
(98/C 402/207)	E-1718/98 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: ORF-radiogebyrer	155
(98/C 402/208)	P-1723/98 af Undine-Uta Bloch von Blottnitz til Kommissionen Om: Overskridelse af grænseværdierne i forbindelse med transport af radioaktivt affald	156
(98/C 402/209)	E-1726/98 af Michael Hindley til Kommissionen Om: EU-støtte til Kasakhstan	157
(98/C 402/210)	P-1739/98 af Michael Elliott til Kommissionen Om: Kommissionens undersøgelse af Microwave Ovenware Ltd/Dunopack	157
(98/C 402/211)	E-1749/98 af Rosemarie Wemheuer til Kommissionen Om: European Road Safety Campaign	158
(98/C 402/212)	P-1757/98 af Graham Watson til Kommissionen Om: De tjekkiske myndigheders ghettoisering af sigøjnere	159
(98/C 402/213)	E-1835/98 af Robin Teverson til Kommissionen Om: EU-støttede udviklingsprojekter	159
(98/C 402/214)	E-1838/98 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Menneskerettighedssituationen i Colombia	160
(98/C 402/215)	E-1852/98 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Fare for udryddelse af orangutangen efter skovbrandene på Borneo	161
(98/C 402/216)	E-1947/98 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: En havpark på Zakynthos	162

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(98/C 402/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3277/97

af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen

(13. oktober 1997)

Om: Tab for europæiske importører af tekstiler fra Bangladesh som følge af eksportafgifter med tilbagevirkende kraft

I henhold til den generelle toldpræferenceordning indføres der tekstilvarer fra Bangladesh med oprindelsescertifikater på gunstige betingelser til det europæiske marked.

Tilsyneladende er ikke alle certifikater, der er udstedt af myndighederne, udstedt korrekt. Som følge heraf har Bangladesh efter henstilling fra Kommissionen erklæret 15.000 oprindelsescertifikater ugyldige med tilbagevirkende kraft. Kommissionen har til hensigt at opkræve told på varer, der er importeret i perioden 1994-1996. Det vil skabe betydelige økonomiske vanskeligheder for europæiske importører.

1. Har Bangladesh' myndigheder efter Kommissionens opfattelse tilstrækkeligt sagkundskab til at udstede oprindelsescertifikater? Har Kommissionen i benægtende fald tilbudt dem tilstrækkelig assistance til at udstede dem korrekt?
2. Hvornår blev Kommissionen klar over de tekniske problemer i forbindelse med certifikaterne? Underrettede den øjeblikkeligt importørerne?
3. Hvorfor i givet fald ikke? Forventer Kommissionen, at importørerne selv skal kontrollere gyldigheden af officielle regeringsoprindelsescertifikater? Hvis det er tilfældet, bedes den oplyse, hvordan de skal gøre dette?
4. Er det efter Kommissionens opfattelse rigtigt at opkræve afgifter med tilbagevirkende kraft på grund af ugyldige officielle certifikater? Hvis det er tilfældet, mener Kommissionen så, at det er rimeligt at opkræve afgiften med tilbagevirkende kraft tre år efter, at indførslen har fundet sted?
5. Hvordan vil Kommissionen forhindre sådanne problemer i fremtiden?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(11. juni 1998)

1. Kommissionen mener at Bangladesh's myndigheder er blevet holdt tilstrækkeligt informeret om Fællesskabets regler for oprindelsescertifikater. De grundlæggende bestemmelser vedrørende tildeling af

oprindelsesstatus, samt udstedelse af certifikater og kontrol af disses gyldighed, er ikke blevet ændret i mere end 20 år. Administrationen og de erhvervsdrivende i både Fællesskabet og udlandet er således udmærket bekendt hermed.

På de seneste møder (der begyndte allerede i 1994) blev de certifikatudstedende myndigheder og Bangladesh's eksportører af Kommissionens repræsentanter gjort opmærksom på, hvilke krav der gælder i henhold til nævnte regler.

Hertil kommer at medlemsstaternes toldmyndigheder, som led i det administrative samarbejde de nævnte regler indebærer, med jævne mellemrum har bedt myndighederne i nævnte land om at kontrollere certifikater. Som oftest omfatter sådanne anmodninger en præcis henvisning til de bestemmelser der skal lægges til grund.

Kommissionens delegation i Bangladesh underrettede myndigheder og erhvervsdrivende om den nye generelle præferenceordning — der danner retsgrundlaget for den her behandlede indførsel — da den trådte i kraft i 1996 og stillede den til rådighed sammen med al nødvendig dokumentation for Bangladesh's toldvæsen og eksportører. Først da der i november 1996 blev givet meddelelse om den forestående undersøgelse, udviste de interesse for dette informationstilbud.

Endelig afholdte Kommissionen i 1995 to seminarer i Bruxelles i forbindelse med ikrafttrædelsen af den nye ordning. Det ene af disse vedrørte udelukkende oprindelsesreglerne og tog specielt sigte på repræsentanter for de lande som har gavn af ordningen.

Manglende kendskab til bestemmelserne kan således næppe betragtes som en undskyldning.

2. Kommissionen fik kendskab til problemets omfang da den i november/december 1996 foretog en undersøgelse på stedet sammen med repræsentanter for flere af medlemsstaterne. Herved bekræftedes den mistanke nogle af disse stater havde haft, og hvorom de havde informeret Kommissionen i 1996. Medlemsstaterne blev i december 1996 informeret om resultatet af undersøgelsen, og de blev bedt om at træffe passende foranstaltninger til at sørge for opkrævningen af de toldrestancer der var afdækket ved denne undersøgelse.

Først da der var indsamlet tilstrækkeligt med beviser, dvs. i foråret 1997, informerede Kommissionen importørerne herom med en meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

3. Det er fastlagt i Fællesskabets lovgivning — som ikke er blevet ændret i mere end tyve år — at det påhviler importørerne at bevise varens oprindelse, og at oprindescertifikatets gyldighed skal kunne godtgøres til toldmyndighedernes tilfredshed. Dette har været et fast princip i Domstolens retspraksis.

Det skal understreges at dette krav er en logisk følge af de oprindelsesbestemmelser der gælder i præferenceordningen; de fleste importører er jo dog tilsyneladende nok i stand til at indhente de nødvendige kommercielle og industrielle garantier for varens kvalitet hos deres leverandører, og burde dermed også kunne kontrollere oprindelsen af de brugte materialer.

Det gælder generelt — som følge af nærhedsprincippet — at kontrollen af disse certifikater sker i forbindelse med indførslen til Fællesskabet, og at ansvaret for denne kontrol udelukkende ligger hos den enkelte medlemsstats egne toldvæsen.

4. Opkrævningen af disse toldbeløb er også berettiget af en anden grund, nemlig at loyldige importører, Europas producenter og befolkningen helt generelt har mere og mere svært ved at finde sig i ubillig konkurrence og svindel, hvortil kommer at sådanne overtrædelser jo også bringer EF-bestemmelserne i miskredit. Kommissionen kan kun være lydhør over for sådanne argumenter, som jo også bestyrker Kommissionens traditionelle rolle som vogter af traktaterne og af den deraf afledte told-ret.

Treårsfristen er fastlagt i Fællesskabernes toldkodeks, der er vedtaget af Rådet, og som medlemsstaterne selv er de første til at skulle overholde. En treårsfrist er helt i overensstemmelse med sædvanlig praksis inden for told- og skattelovgivning.

5. Kommissionen har ikke til hensigt at forholde sig passivt til disse store toldsvigsproblemer, hvilket den også ved anden lejlighed har vist. Den ønsker blot at gældende lovgivning overholdes, uanset tidspunkt, den ønsker ikke at stille retssikkerheden overstyr ved at gøre brug af bestemmelser med tilbagevirkende kraft. Hvad angår fremtiden, kan det nævnes at den i sin meddelelse til Rådet og Parlamentet vedrørende forvaltningen af toldpræferenceordningerne ⁽¹⁾ har stillet forslag om et program for fornyelse af disse ordninger. Heri tages spørgsmålet om oprindelsescertifikater og de problemer som importørerne har været ude for, op i en større politisk sammenhæng i forbindelse med forhandlingerne om en revision af forvaltningen af præferenceordningerne.

⁽¹⁾ KOM(97) 402 endelig udg.

(98/C 402/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-4128/97

af Monica Baldi (PPE) til Kommissionen

(21. januar 1998)

Om: Forsikringskoncernen Fondiaria Assicurazioni

Den nye omstrukturingsplan, som koncernen Fondiaria Assicurazioni er ved at gennemføre og som omfatter ca. 2.000 jobnedskæringer i de kommende fem år, 900 afskedigelser og reduktion af antallet af ledere og ansatte samt en nedskæring på 40 % i agenternes kontraktmæssige godtgørelser, med trussel om tilbagekaldelse af mandatet, har skabt generel forvirring på det italienske og europæiske forsikringsmarked.

Som begrundelse for denne foranstaltning har Fondiaria-koncernen anført, at produktionsomkostningerne er højere i Italien end i de andre europæiske lande, over 20 % i Italien mod 10,15 % i Europa. Af en undersøgelse, der for nylig blev udført af CEA (Den Europæiske Forsikringskomité) med en sammenligning af distributionsomkostningerne inden for skadesbranchen i de forskellige europæiske lande, fremgår imidlertid lige det modsatte, dvs., at omkostningerne i Italien er under en fjerdedel lavere end gennemsnittet i Europa, medens Fondiaria-koncernens tariffer over for forbrugerne er højere end gennemsnittet i Europa.

Forsikringsagenten som juridisk person er forskellig fra den ene stat til den anden med forskellige skatteregler og kontraktforhold, og kun i Italien har man den »delvise eneret«.

Kan Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvad agter den at foretage sig for at undgå fordrejninger i konkurrencereglerne mellem de europæiske investorer?
2. Hvad agter den at gøre for at forsøge at harmonisere det europæiske forsikringsmarked yderligere?
3. Hvilke foranstaltninger kan den træffe, for at udvirke, at de skattemæssige og kontraktmæssige bestemmelser, der gælder for forsikringsagenten som juridisk person, ikke er så forskellige fra det ene land til det andet på det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(12. marts 1998)

1. På grundlag af de foreliggende oplysninger er Kommissionen af den opfattelse, at omstruktureringen af Fondiaria-koncernen ikke skaber konkurrencefordrejning i henhold til EF-traktatens artikel 85-94.

Det er ikke muligt at give et kort svar på spørgsmålet om forbrugernes rettigheder. Selv om det almindelige princip om overholdelse af overenskomster naturligvis finder anvendelse, kan der være særlige omstændigheder, der berettiger en opsigelse. Kontraktklausuler, der gør dette muligt, kan betragtes som værende urimelige i henhold til Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler ⁽¹⁾. Dette kan dog ikke fastslås uden en nærmere undersøgelse.

2. Kommissionen har siden 1964 vedtaget adskillige bestemmelser vedrørende forsikringslovgivningen i det indre marked. Med de tredje forsikringsdirektiver om samordning i forbindelse med forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, direktiv 92/49/EØF ⁽²⁾, og i forbindelse med livsforsikringsvirksomhed, direktiv 92/96/EØF ⁽³⁾, er der indført en tilsynsordning med forsikringsselskaberne i Fællesskabet. Denne ordning består af en enkelt administrativ tilladelse og af et finansielt tilsyn med forsikringsselskabet. Udstedelsen af den administrative tilladelse og ansvaret for det finansielle tilsyn henhører under den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet

har sit hjemsted. For øjeblikket diskuteres der to forslag til direktiver i Fællesskabets institutioner. Det ene er et forslag til direktiv om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringskoncern ⁽⁴⁾, og det andet er et forslag til direktiv om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, som supplerer de eksisterende direktiver med henblik på at forbedre beskyttelsen af personer, der lider skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat ⁽⁵⁾.

3. Hvad det tredje spørgsmål angår, og i overensstemmelse med det tilsagn, Kommissionen gav i sin meddelelse om øget forbrugertillid ⁽⁶⁾, er Kommissionen i færd med at revidere Rådets direktiv 77/92/EØF af 13. december 1976 om foranstaltninger med henblik på at lette den faktiske udøvelse af etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for virksomhed som forsikringsagent eller forsikringsmægler (ex gruppe 630 CITI) herunder navnlig overgangsforanstaltninger for disse former for virksomhed ⁽⁷⁾. Kommissionen er ligeledes ved at vurdere, hvor meget der er gennemført af Kommissionens henstilling 92/48/EØF om forsikringsmæglere ⁽⁸⁾. Formålet hermed er at vurdere, om det er nødvendigt med nye tiltag, herunder en eventuel udvidelse af direktivets anvendelsesområde for at kunne fastsætte nogle betingelser for adgang til og udøvelse af erhvervet. I den forbindelse har Kommissionen siden oktober 1997 hørt de berørte kredse.

⁽¹⁾ EFT L 95 af 21.4.1993.

⁽²⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽³⁾ EFT L 360 af 9.12.1992.

⁽⁴⁾ EFT C 241 af 19.12.1995.

⁽⁵⁾ KOM(97) 510 endelig udg.

⁽⁶⁾ KOM(97) 309 endelig udg.

⁽⁷⁾ EFT L 26 af 31.1.1977.

⁽⁸⁾ EFT L 19 af 28.1.1992.

(98/C 402/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0126/98

af Petrus Cornelissen (PPE) til Kommissionen

(30. januar 1998)

Om: Optimal benyttelse af luftrummet

1. Kan Kommissionen bekræfte, at forsinkelserne inden for den civile luftfart i den senere tid igen er taget til, og at der er anledning til bekymring på dette punkt?
2. Er Kommissionen enig i, at en omlægning med hensyn til benyttelsen af luftrummet mellem den militære luftfart og den civile luftfart kan bidrage til en bedre afvikling af den civile luftfart?
3. Er det sandt, at der på dette punkt i Unionens medlemsstater kun kan konstateres langsomme fremskridt på trods af den tiltagende militære afspænding?
4. Hvis svaret på foregående spørgsmål er bekræftende, vil Kommissionen så undersøge, hvordan den kan bidrage til en omlægning, således at luftrummet i betragtning af de stadig større forsinkelser og den stadig tættere trafik inden for civil luftfart benyttes optimalt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(25. marts 1998)

Statistikker fra Eurocontrol med analyser, der fokuserer på sommerperioden, som normalt er årets mest belastede periode, viser, at forsinkelserne inden for lufttrafik er taget til i perioden 1995 til 1997. Den gennemsnitlige vækst i lufttrafikken i denne periode var stabil med 5 % om året. De kumulative forsinkelser steg dog med 19 % fra 1959 til 1996 og igen med 7 % fra 1996 til 1997.

Trods disse negative tendenser erklærer den centrale lufttrafikreguleringsenhed (CFMU) ⁽¹⁾, som leverer lufttrafikregulering (ATFM) i hele det luftrum, der omfattes af den europæiske civilluftfartskonference (ECAC) siden marts 1996, at man opnåede en glattere trafikstrøm i de overbelastede områder og en mere ligelig forsinkelsesfordeling hvilket medførte en bedre udnyttelse af den tilgængelige kapacitet. Stigningen i antallet af forsinkede fly (35 % mellem 1995 og 1996 og 12 % mellem 1996 og 1997) var således ledsaget af en nedgang i den gennemsnitlige forsinkelse for disse fly (hhv. en nedgang på 12 % og på 5 %).

Statistikkerne viser også en forbedring i ATM-systemets kapacitet, navnlig fra 1996 til 1997 (6 %) hvilket bidrog til at begrænse væksten af kumulative forsinkelser.

Den primære grund til overbelastningen er manglen på systemkapacitet både på jorden (lufthavne) og i luften (lufttrafikkontrolsektorer). Yderligere grunde omfatter vejr, drift og tilbageholdelse af tekniske grunde eller på grund af strejke. Ufleksible luftrumsstrukturer og luftrumsreservationer, hovedsagelig af militære grunde, kan også bidrage til forsinkelser.

Man har længe været klar over, at der er behov for bedre styring af luftrummet i Europa. Eurocontrol fastsatte i 1992 et sæt principper om udnyttelse af luftrummet, som medførte en definition og vedtagelse af princippet om fleksibel anvendelse af luftrummet i ECAC-området, hvilket blev støttet af NATO. Grundlaget for princippet er, at luftrum ikke længere udelukkende anvendes til enten militær eller civil flyvning, men betragtes som en enhed, der anvendes fleksibelt med henblik på at tilfredsstille alle brugernes behov på grundlag af reel tid.

Kommissionen har allerede givet udtryk for de retningslinjer, den anbefaler i denne henseende i meddelelsen af juli 1995 om belastning og krise i lufttrafikken ⁽²⁾ og i hvidbogen af marts 1996 om frigørelse af Europas luftrum ⁽³⁾. En af Kommissionens konklusioner er, at det er mere effektivt at forvalte den militære/civile anvendelse af Europas luftrum kollektivt på grundlag af juridiske forpligtelser, der garanterer begge parter en ligelig adgang til luftrummet, som opfylder militært behov og at sikre de enkelte landes nationale forsvarsbehov.

Som det ærede medlem ved, omfatter Fællesskabets juridiske kompetence ikke spørgsmål, som f.eks. anvendelse af luftrummet til militære formål. Kommissionen støtter dog — og gør sig derfor til fortaler for — oprettelse af et kollektivt system til forvaltning af hele Europas luftrum, således som CFMU har gjort det i forbindelse med lufttrafikregulering. Et sådant system kan sikre tildeling af luftrum til de forskellige brugere, enten det drejer sig om civile eller militære formål, på grundlag af bestemmelser, man er blevet enige om i fællesskab, og som er i overensstemmelse med alle relevante politikker — lufttransport, miljø og forsvar — og som ikke kun er forsvundet med begrænsede nationale hensyn.

Den fortsatte vækst i efterspørgslen på flyrejser, trafikforøgelsen, de konstante forsinkelser, de økonomiske og miljømæssige omkostninger forbundet med disse forsinkelser, luftfartsselskabernes interesser, de alvorlige problemer for passagererne samt sikkerhedsproblemer i fremtiden, medvirker til at sikre, at udnyttelse og forvaltning af luftrummet fortsat vil blive behandlet med alvor af alle nationale, kommercielle og tekniske interesser. Kommissionen vil derfor fortsat søge at opnå forbedringer når som helst dette er juridisk muligt, og tilskynde til ændringer med henblik på bedre præstation og færre forsinkelser.

FUA-begrebet gennemføres gradvist på nationalt niveau af ECAC-staterne og forventes at føre til betydelige forbedringer for brugerne af det civile luftrum, selv om dette ikke kan ske uden vanskeligheder.

⁽¹⁾ Lufttrafikreguleringsforanstaltninger omfatter forsinkelse af flys afgangstidspunkt for at sikre, at lufttrafikstrømmen fra lufthavnene svarer til kapaciteten en-route eller en omlægning af flyruten.

⁽²⁾ KOM(95) 318 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(96) 57 endelig udg.

(98/C 402/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0143/98

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. februar 1998)

Om: Mordet på cyprioten Solomos Solomou

Kenan Akin, som er et forhenværende medlem af den selvudråbte »regering« i den såkaldte stat i det nordlige Cypern, og andre personer anklages af de cypriotiske myndigheder for at være involveret i mordet på den græske cypriot, Solomos Solomou, og for andre kriminelle handlinger. Som følge heraf foretager Interpol allerede efterforskninger i disse sager.

Kommissionen bedes oplyse, om Schengen-datasystemet allerede indeholder oplysninger om disse personer? Hvilke foranstaltninger vil den normalt træffe, såfremt én af de ovennævnte personer anmoder om visum til EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(6. maj 1998)*

Kommissionen har ingen beføjelser til at behandle denne sag. Kommissionen har nemlig ingen adgang til Schengen-informationssystemets oplysninger og kan derfor ikke undersøge, om bestemte personer er registreret dér. I overensstemmelse med Schengen-konventionens bestemmelser har kun den pågældende person adgang til oplysningerne om sig selv.

Signalementer med henblik på afvisning udsendes af den eller de pågældende stat(er) på begæring af den retslige eller administrative myndighed i overensstemmelse med den nationale lovgivning desangående.

(98/C 402/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0201/98**af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen***(11. februar 1998)*

Om: Skærpelse af direktivet om erhvervelse og besiddelse af våben

I den seneste tid er der i mange medlemsstater sket skrækelige drab med våben.

Påtænker Kommissionen på baggrund af de skrækelige begivenheder at skærpe Rådets direktiv 91/477/EØF om erhvervelse og besiddelse af våben?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(6. maj 1998)*

Direktiv 91/477/EØF om kontrol med erhvervelse og besiddelse af våben blev vedtaget som ledsageforanstaltning til afskaffelsen af kontrollen ved de indre grænser.

Hvad angår det af det ærede medlem anførte forhold, er Kommissionen ikke bekendt med, at der bevisligt har fundet fejl sted i procedurerne og formaliteterne i forbindelse med den kontrol, der er indført ved direktivet, når skydevåben tages med over de indre grænser.

Kommissionen gør endvidere opmærksom på, at medlemsstaterne i henhold til artikel 3 har hjemmel til at fastsætte en klassifikation af skydevåben, der er strengere end den klassifikation, der er fastsat i direktivet. Endelig skal det bemærkes, at direktivet ikke i henhold til artikel 2 er til hinder for, at der kan anvendes nationale bestemmelser om våbenbesiddelse.

På denne baggrund vil Kommissionen — inden for rammerne af den rapport, som den vil udarbejde om anvendelsen af direktivet — undersøge, hvorledes direktivet virker, og hvilke konsekvenser det har haft i forskellige henseender. Ved undersøgelsen tages der hensyn til aspekter, der vedrører den offentlige orden og den offentlige sikkerhed.

(98/C 402/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0258/98**af Hiltrud Breyer (V) til Kommissionen***(13. februar 1998)*

Om: Arbejds- og erhvervsudgytighed

Bevarelsen af bruttonationalindkomsten må dog være et vigtigt anliggende for alle EU's medlemsstater. Men det kan kun opnås, hvis der på området sundheds-, forbruger- og arbejdstagerbeskyttelse træffes relevante forebyggende foranstaltninger.

1. Har Kommissionen kendskab til, om arbejds- og erhvervsudygtigheden stiger i de enkelte medlemsstater?
2. Hvis det er tilfældet, hvilke foranstaltninger vil Kommissionen da træffe for at modvirke denne udvikling?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn**

(19. maj 1998)

I forlængelse af svaret af 17. april 1998 ⁽¹⁾ er Kommissionen nu i stand til at give følgende supplerende oplysninger.

1. Rådet har vedtaget en række direktiver på grundlag af EF-traktatens artikel 118 A, og under henvisning til disse er der indført foranstaltninger, der sigter på at tilskynde medlemsstaterne til at forbedre arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet. Det første, rammedirektiv 89/391/EØF ⁽²⁾, finder anvendelse på alle former for private og offentlige aktiviteter, og arbejdsgiverne pålægges i artikel 9 at føre en liste over arbejdsulykker, der for arbejdstageren har medført arbejdsudygtighed i mere end tre arbejdsdage.

Med udgangspunkt i ovennævnte udarbejder Kommissionen harmoniserede statistikker på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne. Ifølge de seneste oplysninger, som Kommissionen er i besiddelse af vedrørende arbejdsulykker i EU ⁽³⁾, lå antallet af ulykker, der medførte tabt arbejdstid på over tre dage, i 1994 på hen ved 5 mio. i hele EU, hvilket svarede nogenlunde til tallet for 1993. Derudover anmeldtes der i 1994 6 423 arbejdsulykker med dødelig udgang mod 6 316 i 1993, hvilket svarer til en stigning på 1,7 % i absolutte tal. Til trods herfor er der faktisk sket en forbedring i hyppigheden af arbejdsulykker med dødelig udgang pr. 100 000 personer med beskæftigelse i samtlige erhverv, idet tallet faldt fra 5,3 i 1993 til 4,9 i 1994. Hyppigheden er én dødsulykke pr. 7 000 arbejdstagere inden for bygge- og anlægsvirksomhed, landbrug og transport (de såkaldte højrisikosektorer), medens tallet for samtlige erhverv ligger på én dødsulykke pr. 16 000.

Når stigningen i den procentuelle andel af personer med beskæftigelse i perioden 1993-1994 tages i betragtning, kan det af ovenstående udledes, at der er sket en stabilisering i antallet af ulykker, der medfører tabt arbejdstid på over tre dage, og et fald i antallet af dødsulykker.

Det vil være muligt at foretage en mere fuldstændig analyse, når tallene for 1995 foreligger, hvilket vil ske inden for de kommende måneder.

Hvad angår vedvarende invaliditet, er Kommissionen ikke i øjeblikket i besiddelse af harmoniserede oplysninger på EU-plan. Det kan dog nævnes, at Eurostat (en harmoniseret kilde) i 1994 iværksatte en undersøgelse af husholdningerne i EU, hvor de europæiske borgere blandt andet blev spurgt, om de havde problemer med at udføre aktiviteter som følge af kroniske lidelser. Næsten 8 % af de adspurgte EU-borgere på 16 år og derover (EU-12) erklærede, at de følte sig meget generet i deres daglige arbejde som følge af sygdom, handicap eller kroniske fysiske eller psykiske lidelser. 16 % udtalte, at de i et vist omfang følte sig generet i deres arbejde af de samme årsager.

Med hensyn til de ydelser, der udbetales, kan det — under hensyntagen til de indbyrdes forskelle på bedømmelseskriterier og godtgørelsesordninger (offentlige og private) medlemsstaterne imellem — siges, at ydelser i forbindelse med uarbejdsdygtighed i 1995 gennemsnitligt tegnede sig for 8 % af de samlede sociale ydelser ⁽⁴⁾. Dette beløb svarer til, hvad der udbetales i arbejdsløshedsdagpenge og i familietilskud.

Der er foretaget en analyse af de nationale oplysninger vedrørende førtidspensionering som følge af nedsat erhvervsevne (Danmark, Irland, Østrig, Finland og Det Forenede Kongerige), og denne viser en svagt opadgående tendens i Danmark og Irland, en mere udtalt stigning i Det Forenede Kongerige og Finland og en meget kraftig stigning i Østrig. For Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg, Nederlandene og Sverige foreligger der enten ingen tal, eller disse er mangelfulde.

2. Den mærkbare positive udvikling i antallet af arbejdsulykker viser, at EU's politik til forebyggelse af erhvervssygdomme og arbejdsulykker er begyndt at bære frugt og bør udvikles yderligere.

⁽¹⁾ EFT C 304 af 2.10.1998, s. 63.

⁽²⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽³⁾ Kilde: Eurostats »Statistics in Focus — Population and social conditions«.

⁽⁴⁾ Eurostat: »Living conditions in Europe — Selected social indicators«, december 1997.

(98/C 402/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0302/98**af Maartje van Putten (PSE) til Kommissionen***(17. februar 1998)*

Om: Illegal deponering af affald fra EU i Mogadishu, Somalia

Vil Kommissionen venligst besvare følgende spørgsmål på grundlag af Basel-konventionen om grænseoverskridende overførsel af farligt affald:

1. Er Kommissionen bekendt med oplysninger om, at en italiensk virksomhed i bytte for levering af våben til somaliske bandeledere har opnået disses accept af, at giftigt affald fra tyske, franske og italienske atomkraftværker og hospitaler deponeres i de områder, disse bandeledere behersker, således at der nu ligger dusinvis af tons giftigt affald fra Merca til Shelembod?
2. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen i bekræftende fald træffe med henblik på at imødegå sådanne forhold i fremtiden og på at drage de ansvarlige til ansvar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(14. maj 1998)*

1. Kommissionen har endnu ingen oplysninger modtaget og kender derfor intet til rapporter om, at et italiensk firma skulle have sikret sig en kontrakt om deponering af giftigt affald fra tyske, franske og italienske kernekraftværker og sygehuse i visse områder af Somalia til gengæld for leveringer af våben. Kommissionen er ikke tidligere blevet informeret om, at der skulle være deponeret giftigt affald mellem Merca og Shelembod.

2. Kommissionen vil gerne påpege, at al eksport fra Fællesskabet af farligt sygehusaffald er omfattet af Rådets forordning (EØF) 259/93 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾, hvorved Basel-konventions bestemmelser gennemføres i Fællesskabets lovgivning. I medfør af denne forordning, som ikke omfatter radioaktivt affald, er al eksport af affald med henblik på endelig deponering forbudt, dog med undtagelse af de lande, der er medlemmer af Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EFTA), og som ligeledes er parter i Basel-konventionen. Desuden er også eksport af farligt affald med henblik på nyttiggørelse forbudt til staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene) samt med virkning fra den 1. januar 1998 til samtlige de lande, der ikke er medlemmer af Organisationen for Økonomisk Samarbejde (OECD).

Al eksport af farligt affald fra Fællesskabet til Somalia vil derfor være ulovlig. I henhold til Rådets forordning (EØF) 259/93 forholder det sig som følger: Såfremt anmelderen er ansvarlig for den ulovlige overførsel, sørger den kompetente afsendelsesmyndighed for, at det pågældende affald af anmelderen eller om nødvendigt af myndigheden selv returneres til afsendelsesstaten eller, hvis dette ikke er muligt, bortskaffes eller nyttiggøres på en miljømæssigt forsvarlig måde, inden for en frist på 30 dage efter det tidspunkt, hvor den kompetente myndighed har fået underretning om den ulovlige overførsel, eller inden for en anden frist, som de berørte kompetente myndigheder måtte blive enige om.

Kommissionen vil også gerne påpege, at al eksport ud af Fællesskabet af radioaktivt affald er omfattet af Kommissionens direktiv 92/3/Euratom om overvågning og kontrol af overførsel af radioaktivt affald mellem medlemsstaterne samt ind i og ud af Fællesskabet ⁽²⁾. I henhold til dette direktiv er enhver forsendelse af radioaktivt affald til en stat, som er part i den fjerde konvention om samarbejde mellem AVS-staterne og Fællesskabet, forbudt med virkning fra og med den 1. januar 1994. Al eksport af radioaktivt affald fra Fællesskabet til Somalia er dermed også ulovlig. Det er i direktiv 92/3/Euratom fastsat, at myndighederne i den medlemsstat, der står for afsendelsen, såfremt betingelserne for forsendelse ikke er opfyldt i henhold til direktivets bestemmelser, skal sørge for, at det pågældende radioaktive affald tages tilbage af dette affalds indehaver.

Kommissionen har skrevet til de tyske, franske og italienske myndigheder og anmodet dem om nærmere oplysninger vedrørende de omtalte rapporter.

⁽¹⁾ EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 35 af 12.2.1992, s. 24.

(98/C 402/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0318/98**af Nikitas Kaklamanis (UPE) og Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(17. februar 1998)*

Om: Kommissionens støtte til Kykladernes aviser

Af repræsentanter for Den Kykladiske Presses Redaktørforening er jeg blevet informeret om, at Kommissionen i 1997 havde godkendt bevillinger på 90 millioner drakmer til støtte til aviser på Kykladerne.

Kommissionen bedes oplyse følgende:

1. Er disse oplysninger rigtige?
2. Hvis ja, er disse penge blevet udbetalt til de støtteberettigede?
3. Hvis ikke, er der mulighed for en sådan økonomisk støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(21. april 1998)*

Kommissionen kan, efter at have undersøgt sagen hos sit kontor i Athen og den centrale regnskabstjeneste ved hovedsædet, oplyse de ærede medlemmer om, at Kommissionen ikke har ydet støtte til aviser på Kykladerne inden for rammerne af sin informationspolitik.

Som led i ovennævnte politik kan der ikke ydes hverken direkte eller indirekte støtte til den europæiske presse.

De eneste forbindelser, som Kommissionen har med pressen, er:

- Køb af spalteplads til oplysning om Unionens politikker, oftest i form af »særtillæg«.
- uddannelse af journalister inden for europæiske spørgsmål via tilbud om rundvisninger og praktikophold. Praktikopholdene arrangeres i henhold til rammeaftaler med centret for journalistik i Maastricht eller Den Europæiske Journalistforening.

(98/C 402/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0320/98**af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen***(17. februar 1998)*

Om: Bulgarien

Hvad gør Kommissionen for at tillægge den voksende humanitære krise i Bulgarien øget opmærksomhed i forbindelse med de igangværende forhandlinger med dette land?

Under henvisning til de bulgarske børnehjem og den kortsigtede bistand, der ydes, bedes Kommissionen oplyse, hvad den foretager sig for at bistå med de nødvendige, mere langsigtede foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(13. marts 1998)*

Fællesskabet har fortsat i 1997-1998, navnlig via gennem Phare-programmet og Det Europæiske Fællesskabs Kontor for Humanitær Bistand (ECHO), ydet betydelig social og humanitær bistand til Bulgarien.

I løbet af 1997 opnåede Kommissionen og de bulgarske myndigheder enighed om to programmer på hver 20 mio. ECU (ESAP1 og ESAP2) som direkte økonomisk bistand til særligt fattige husstande og et udvalgt antal sociale institutioner og skoler under ledelse af ministerierne for arbejde, undervisning og sundhed, herunder et betydeligt antal børnehjem og særlige institutioner for børn. Det løbende ESAP2 — program omfatter også et betydeligt jobskabelsesprojekt via byfornyelser i fem udvalgte kommuner.

Bulgarien har i alt modtaget 1,8 mio. ECU gennem ECHO. Dette beløb blev fordelt af fire europæiske ikke-statslige organisationer (NGO'er) i form af medicin til sygehuse, et yderligere fødevareprogram, madpakker til de dårligst stillede og skolemåltider.

Som et direkte og praktisk svar på den sociale krise anmodede Kommissionen i marts 1997 om, at den af Phare finansierede fond for udvikling af civilsamfundet skulle omfordele tilskuddet på i alt 880 000 ECU til bulgarske ikke-statslige organisationer, der er aktive på det sociale og humanitære område.

Kommissionen har deltaget i alle samordningsmøder for donorer og har holdt G-24 — gruppen underrettet om omfanget af den sociale krise, der hjemsøger landet.

Kommissionen overvejer for øjeblikket, på hvilken måde Phare på bedst kan støtte den bulgarske regerings omfattende program for sociale reformer, navnlig på områderne for pensioner, social velfærd og sundhedspolitik. En sådan bistand skulle supplere Fællesskabets støtte til Bulgariens program for makroøkonomiske og strukturelle reformer og kunne om muligt gennemføres i samarbejde med andre finansielle institutioner, herunder Verdensbanken.

(98/C 402/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0362/98

af María Sornosa Martínez (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. februar 1998)

Om: Forskelsbehandling på grund af seksuel orientering i Spanien

Det spanske luftfartsselskab Iberia udøver forskelsbehandling over for en af sine ansatte ved at nægte dennes partner adgang til de rabatter og fordele, som den pågældende kan opnå, med den begrundelse at den pågældende arbejdstager er homoseksuel. I henhold til selskabets overenskomst anerkendes disse rettigheder for såvel ægtepar som faste par, men ikke i dette særlige tilfælde. Arbejdstageren har derfor klaget til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Der forekommer i Spanien også andre tilfælde af forskelsbehandling på grund af seksuel orientering; dette er således tilfældet i en aktuel retssag, hvor en homoseksuel mand, som i ni år har levet sammen med sin partner, kræver at få tilkendt efterladtepension.

Både foreninger, partier og fagforbund kræver vedtagelse af en lov om registrerede parforhold med henblik på at sikre faste regler for tusindvis af såvel homo- som heteroseksuelle par. Sidste år blev der i et spanske parlament stillet et lovforslag om parforhold, som blev forkastet med et snævert flertal. Loven er på nuværende tidspunkt blokeret, hvad der medfører mange tilfælde af social uretfærdighed.

Det hedder i Amsterdam-traktatens artikel 13 (tidligere artikel 6 a: »Med forbehold af denne traktats øvrige bestemmelser og inden for rammerne af de beføjelser, som traktaten tillægger Fællesskabet, kan Rådet med enstemmighed på forslag af Kommissionen og efter høring af Europa-Parlamentet træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.«

1. Er traktatens bestemmelser efter Kommissionens opfattelse tilstrækkelige til at beskytte homoseksuelle borgers rettigheder i EU, eller vil det være nødvendigt at udvide fællesskabsbestemmelserne på dette område?
2. Vil Kommissionen overveje at udarbejde et forslag til direktiv, som specifikt omhandler homoseksuelles rettigheder og beskytter dem mod eventuel forskelsbehandling?
3. Vil Kommissionen undersøge mulighederne for at iværksætte en kampagne mod forskelsbehandling af homoseksuelle?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(3. april 1998)*

1. Indføjjelsen af artikel 13 i Amsterdam-traktaten vil medføre en mærkbar udvidelse af mulighederne for at styrke Fællesskabets kompetence i spørgsmålet om bekæmpelse af forskelsbehandling på grundlag af en lang række faktorer, herunder seksuel orientering. Kommissionen undersøger i øjeblikket de muligheder, Amsterdam-traktatens artikel 13 indebærer for Fællesskabets politik.
2. Kommissionen vil aktivt lægge et fundament for den tidlige anvendelse i artikel 13 i Amsterdam-traktaten. I øjeblikket kan den ikke give det ærede medlem et nøjagtigt svar om de mulige prioriteter i spørgsmålet om typer af forskelsbehandling og specifikke aktioner. Dette spørgsmål vil i høj grad afhænge af høringsprocessens resultater.
3. Der vil i løbet af 1998 blive indledt en bred debat om den mulige anvendelse af klausulen om fjernelse af forskelsbehandling for at sikre en bred høring af alle de vigtigste berørte parter i spørgsmål vedrørende forskelsbehandling. Som en del af denne proces planlægger Kommissionen at organisere og støtte en række seminarer og konferencer på det nationale og på det europæiske plan. Disse konferencer vil dække alle aspekter af forskelsbehandling, herunder også forskelsbehandling på grund af seksuel orientering. Kommissionen har ikke til hensigt at igangsætte en særlig kampagne for at bekæmpe forskelsbehandling rettet mod homoseksuelle.

(98/C 402/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0426/98**af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen***(24. februar 1998)*

Om: Erstatning for skader forårsaget af svinepest

Svinepest er en sygdom blandt husdyr, som har nødvendiggjort slagtingen af hundrede tusind svin i forskellige lande. Forekomst af svinepest er vanskelig at forebygge. Kommissionen bedes oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet for at begrænse virkningerne af svinepesten?

Hvordan vurderer Kommissionen omfanget af den økonomiske skade, som sygdommen har påført husdyravlerne, og hvor stor en andel af disse tab har EU erstattet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(6. maj 1998)*

Som led i oprettelsen af det indre marked har EF vedtaget et omfattende sæt forskrifter for dyresundhed, heriblandt Rådets direktiv 80/217/EØF om fællesskabsforanstaltninger til kontrol med klassisk svinepest (¹). Ifølge forskrifterne inden for dette område har medlemsstaterne ansvaret for at håndhæve de bestemmelser, der tager sigte på at forebygge, bekæmpe og udrydde klassisk svinepest og andre vigtige dyresygdomme.

Kommissionen kontrollerer, at foranstaltningerne anvendes fuldt ud og korrekt, og kræver supplerende foranstaltninger, hvis det er nødvendigt. Når det gælder aktiviteterne vedrørende klassisk svinepest, får Kommissionen teknisk støtte fra eksperterne i Den Videnskabelige Veterinærkomité og EF-referencelaboratoriet. Kommissionen er dog klar over, at de sidste fjorten måneders epidemi i nogle medlemsstater er alvorlig, og der er derfor blevet gennemført en række specifikke foranstaltninger og aktiviteter.

Den epidemiologiske situation med hensyn til klassisk svinepest i EF følges til stadighed af Kommissionen og medlemsstaterne i Den Stående Veterinærkomité, som holder møde to gange om måneden. I overensstemmelse med udtalelserne fra Den Stående Veterinærkomité har Kommissionen vedtaget en række beslutninger om sikkerhedsforanstaltninger, der skal anvendes for at undgå yderligere spredning af sygdommen i og fra Nederlandene, Spanien og Tyskland. Kommissionen gennemfører kontrolbesøg i medlemsstaterne med regelmæssige mellemrum for at sikre, at forskrifterne anvendes korrekt. Kommissionen har også vedtaget specifikke beslutninger og forordninger for at sikre tilfredsstillende finansiel støtte til medlemsstaterne i bekæmpelsen af sygdommen og afhjælpe de økonomiske følger af de gennemførte foranstaltninger.

Den 6.-7. april 1998 blev der afholdt et videnskabeligt møde, som var tilrettelagt og fik støtte fra Kommissionen, om det uløste problem med klassisk svinepest hos vildsvin i Tyskland, Italien og Frankrig. Dette spørgsmål vil blive drøftet yderligere i Den Stående Veterinærkomité og Den Videnskabelige Veterinærkomité for på ny at overveje, om de hidtil vedtagne foranstaltninger er tilstrækkelige.

Det er svært at vurdere omfanget af de økonomiske tab som følge af epidemien. De berørte medlemsstater giver kompensation for nødslagtningerne af svin i tilfælde af udbrud. Kommissionen godtgør 50 % af disse udgifter (overslag over EF's finansielle deltagelse i forbindelse med udbruddene i 1997: 116,8 mio. ECU). Desuden har Kommissionen vedtaget flere beslutninger om særforanstaltninger til støtte for markedet i de medlemsstater, der er berørt af sygdommen. Foranstaltningerne godtgøres med 70 % af EF (EF's deltagelse i 1997: 497,59 mio. ECU).

⁽¹⁾ EFT L 47 af 21.2.1980.

(98/C 402/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0460/98

af Shaun Spiers (PSE) til Kommissionen

(16. februar 1998)

Om: Liggehøners velfærd

Hvornår agter Kommissionen at fremsætte forslag om forbedring af liggehøners velfærd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. marts 1998)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-115/98 fra Anita Pollack ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 304 af 2.10.1998, s. 33.

(98/C 402/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0469/98

af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen

(27. februar 1998)

Om: Betydningen af retningslinjer for vedtagelse af strukturfondsprogrammer, som vedtaget på det uformelle rådsmøde i Irland (14.-15.11.1996)

Hvad er Kommissionens egen vurdering af, i hvilket omfang det indvirker på de igangværende programmer i medlemsstaterne, at der offentliggøres retningslinjer på kommissionsplan? Hvilken fremgangsmåde følger Kommissionen ved en sådan vurdering? Er det Kommissionens hensigt også at lade sådanne retningslinjer indgå i dens forslag til nye strukturfondsprogrammer? Hvilke nye konsultationer vil i bekræftende fald blive afholdt om disse retningslinjer, og inden for hvilken tidsplan forventer Kommissionen at vedtage dem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(6. april 1998)

Som angivet i Kommissionens dokument, der blev udsendt den 30. maj 1997 ⁽¹⁾, danner retningslinjerne sammen med de mellemliggende evalueringer af programmerne grundlaget for tilpasningerne som led i den generelle midtvejsevaluering af seksårsprogrammerne 1994-1999.

Kommissionens nylige forslag til en strukturfondsreform indeholder en specifik bestemmelse om, at Kommissionen skal fastlægge fælles vejledende prioriterede opgaver for hvert enkelt mål. Retningslinjerne vil blive gjort til genstand for en omfattende konsultation af de forskellige tjenestegrene i Kommissionen og vil blive udsendt såvel inden medlemsstaternes forelæggelse af planer og inden midtvejsevalueringen af programmerne. De vil således udgøre en generel politik og en ramme for opstillingen af strukturfondsprogrammer og senere tilpasninger af dem.

(¹) Prioriterede opgaver i forbindelse med tilpasningen af strukturfondsprogrammerne frem til udgangen af 1999 — Kommissionens retningslinjer.

(98/C 402/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0518/98

af Elisabeth Schroedter (V) til Kommissionen

(2. marts 1998)

Om: Omfordeling af EU-midler inden for regionaludvikling til A20 — motorvejen i Mecklenburg Vorpommern

1. Har Kommissionen kendskab til, at delstatsregeringen i Mecklenburg Vorpommern agter at afsætte EFRU-midler til tilkørselsveje til A20 — motorvejen, da det ikke er muligt for de omliggende kommuner at fremskaffe disse midler?
2. Hvordan er denne omfordeling af midler til regionaludviklingen forenelig med Kommissionens plan om i den løbende programperiode mere effektivt at benytte de europæiske strukturfonde til skabelse af arbejdspladser? Anser Kommissionen det i denne forbindelse for hensigtsmæssigt at tage disse midler til tilkørselsvejene fra andre regionalprojekter (som de oprindelig var beregnet til)?
3. Prioriterer Kommissionen finansieringen af tilkørselsvejene til A20 — motorvejen fremfor den direkte støtte til SMV'er i Mecklenburg Vorpommern (som der hidtil har været anvendt væsentlig færre midler til)?
4. Hvordan bedømmer Kommissionen forsøg på at anvende EU-midler i de fem nye delstater inden for områder, som ifølge programplanlægningsdokumentet er udpeget som medlemsstatens additionsdel?
5. Mener Kommissionen, at Fællesskabets principper, navnlig bevarelsen af miljøet, er overholdt, når byggeforanstaltninger til A20 — motorvejen allerede indledes, inden den fuldstændige undersøgelse af projektets indvirkning på miljøet er foretaget, og uden at det er afklaret, om denne foranstaltning kan afbødes?
6. Anser Kommissionen beskyttelsen i henhold til habitatdirektivet af anviste levesteder, som hører til nettet af beskyttede levesteder »Natura 2000« (i dette tilfælde Peene-mundingen ved Jarmen) også for sikret, når foranstaltningerne til undgåelse og reducere af virkningerne under byggearbejderne ikke overholdes? Hvordan holder Kommissionen sig underrettet om overholdelsen af de foranstaltninger, som forbundsregeringen har foreslået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(16. april 1998)

- 1.-4. Kommissionen råder ikke over oplysninger om, at delstaten Mecklenburg-Vorpommern skulle have til hensigt at anvende midler fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) til medfinansiering af tilkørselsveje til A20 — motorvejen i den nuværende programmeringsperiode.

Med hensyn til mål 1 — områder i Tyskland blev det aftalt i den EF-støtteramme, der blev forhandlet mellem Kommissionen og forbundsmyndighederne og delstaterne i forbindelse med partnerskabet, at midlerne fra EFRU til investeringer i infrastruktur for erhvervslivet skal ydes efter de nationale bestemmelser for støtte til fællesaktionen (Gemeinschaftsaufgabe) »Forbedring af den regionale erhvervsstruktur«. I denne forbindelse er det ikke muligt at støtte generelle infrastrukturer på forbundsstatsniveau eller delstatsniveau. Mecklenburg-Vorpommerns myndigheder har i øvrigt ikke i den nuværende programmeringsperiode anmodet om en delvis

undtagelse fra fællesaktionen med henblik på medfinansiering af sådanne projekter. Det følger heraf, at EFRU ikke kan yde støtte til anlæggelse af tilkørselsveje til A20 — motorvejen i forbindelse med de nuværende bestemmelser.

5. Medlemsstaterne skal sørge for, at Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾ overholdes. Dette indebærer, at en tilladelse til et projekt, der falder ind under dette direktiv, kun kan gives efter gennemførelsen af proceduren i nævnte direktiv, der også omfatter offentlig høring. Kommissionen har ikke oplysninger om, at det ikke skulle være tilfældet med arbejdet på A20 — motorvejen i Mecklenburg-Vorpommern.

6. Med hensyn til beskyttelsen af særligt beskyttede områder efter Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. marts 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽²⁾, der gælder for vejarbejdet på A20 — motorvejen, gjorde Kommissionen det — i sin udtalelse 96/15/EF af 18. december 1995 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽³⁾ i overensstemmelse med artikel 6, stk. 4, i direktiv 92/43/EØF — klart, at afbødende og kompenserende foranstaltninger er påkrævet for at begrænse de ugunstige virkninger for Natura 2000 — zonen, der påvirkes af krydsningen af Peene-flodbassinet. Disse foranstaltninger skal træffes samtidig med anlægsarbejderne på motorvejen. Medlemsstaten skal informere Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet i denne forbindelse.

Hidtil har Kommissionen ingen angivelse af, at der ikke træffes fyldestgørende foranstaltninger til begrænsning af miljøskaderne. Kommissionen modtog dog for nylig i denne forbindelse en klage og anmodede medlemsstaten om detaljerede kommentarer. Bortset fra dette har de tyske myndigheder underrettet Kommissionen om de foranstaltninger, der er truffet efter nævnte udtalelse. Kommissionen vil gennemgå disse oplysninger sammen med de tyske myndigheders svar, der forventes angående klagen.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ EFT L 6 af 9.1.1996.

(98/C 402/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0529/98

af Ludivina García Arias (PSE) til Kommissionen

(2. marts 1998)

Om: Forsinkelser fra spansk side med hensyn til gensidig anerkendelse af universitetsuddannelser fra andre medlemsstater

Den spanske presse har gentagne gange berettet om klager fra europæiske borgere, som i mere end et år har afventet gensidig anerkendelse af deres universitetsuddannelser fra andre medlemsstater. Er Kommissionen bekendt med disse forsinkelser? Har Kommissionen anmodet den spanske stat om oplysninger om antallet af sager, som har verseret længere, end rimeligt er ifølge Fællesskabets normer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. juni 1998)

Ifølge EF-traktatens artikel 126 har medlemsstaterne det fulde ansvar for undervisningens indhold og undervisningssystemets tilrettelæggelse. Der findes ingen EF-bestemmelser om eksamensbevisers automatiske ligeværdi. Den slags anerkendelse henhører under national lovgivning eller internationale konventioner, som den pågældende medlemsstat undertegner.

I Spanien findes der en procedure for »homologación« (typegodkendelse) af eksamensbeviser, der går ud på, at et udenlandsk eksamensbevis (fra et EF-land eller fra et tredjeland) betragtes som havende samme værdi som det tilsvarende spanske eksamensbevis. Denne procedure har hjemmel i spansk lovgivning. Kommissionen har ingen beføjelser til at gribe ind i den slags procedurer. Overholder den behørig myndighed (undervisningsministeriet) ikke den ved lov fastsatte frist desangående, kan den pågældende under alle omstændigheder indbringe sagen for de behørig nationale (administrative eller retslige) instanser.

Det ærede medlems forespørgsel, således som den er udformet, synes at gå på forsinkelser i godkendelsesproceduren for eksamensbeviser. Denne godkendelsesprocedure er noget andet end procedurer for erhvervmæssig anerkendelse af eksamensbeviser. Anerkendelse af eksamensbeviser, der er opnået i en medlemsstat med

henblik på at optage og udøve et lovreguleret erhverv i en anden medlemsstat henhører under EF-bestemmelser, som medlemsstaterne skal overholde. Den vigtigste retsakt på dette område er direktiv 89/48/EØF om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed ⁽¹⁾. Den anerkendelse, der indrømmes i overensstemmelse med dette direktiv, udgør en tilladelse til at udøve et bestemt erhverv, men indebærer ikke, at eksamensbeviset betragtes som ligeværdigt med et nationalt eksamensbevis med hensyn til andre formål.

I direktivet står der, at medlemsstatens behørig myndighed har en frist på fire måneder til at træffe en beslutning, efter at den pågældende har forelagt alle dokumenter i sin sag. Der står også, at medlemsstaterne hvert andet år skal tilstille Kommissionen en beretning om ordningens anvendelse. Denne procedure for erhvervsmæssig anerkendelse adskiller sig og har intet at gøre med godkendelsesproceduren. En EF-borger, der er i besiddelse af et eksamensbevis, der giver ham ret til at udøve et bestemt erhverv i en medlemsstat, og som ønsker at udøve samme erhverv i Spanien, har i overensstemmelse med ovennævnte direktiv og den spanske gennemførelseslovgivning ret til at opnå anerkendelse og skal ikke med henblik herpå have sit eksamensbevis godkendt.

Direktiv 89/48/EØF er gennemført i spansk ret ved kongeligt dekret 1665/1991 ⁽²⁾. Flere gennemførelsesbestemmelser er blevet vedtaget for de forskellige erhverv, der er omfattet af det kongelige dekret. I disse nationale bestemmelser er indført forpligtelsen til at træffe en beslutning i løbet af fire måneder. Ifølge disse bestemmelser skal manglende svar efter fire måneder forstås som en afvisning af ansøgningen, hvilket giver mulighed for at klage. Hvilken minister der har beføjelser til at behandle klager om erhvervsmæssig anerkendelse, afhænger af, hvilket erhverv ansøgeren agter at udøve. I den beretning om direktivets anvendelse, som Spanien har sendt, og som gælder for tidsrummet 1993/1994, angives det, at de ministerier, der var hurtigst til at behandle sagerne, var dem, der allerede havde en vis erfaring på området (undervisning og sundhed). De spanske myndigheder angiver ligeledes, at i de andre sager har man iagttaget en vis træghed i behandlingen af de første sager. Tempoet er dog blevet sat op, efterhånden som der er truffet beslutninger om ansøgningerne.

Kommissionen er ikke i besiddelse af klager eller andet, der giver anledning til at konkludere, at der i den spanske forvaltning — på trods af at der i national ret findes bestemmelser om den i direktivet fastsatte frist på fire måneder — findes en dårlig praksis, der går ud på ikke at overholde fristen på fire måneder. Skulle det vise sig, at der findes en dårlig praksis med hensyn til de spanske myndigheders anvendelse af direktivet og de spanske gennemførelsesbestemmelser, vil Kommissionen (således som den har gjort i andre medlemsstaters tilfælde) kunne tage de traktatfæstede midler i anvendelse.

⁽¹⁾ EFT L 19 af 24.1.1989.

⁽²⁾ R.D. 1665/1991 af 25. oktober. Den spanske lovtidende nr. 280 af 22.11.1991.

(98/C 402/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0553/98

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. marts 1998)

Om: Det regionale operationelle program for Attika — delprogram 1, foranstaltning 2

Foranstaltning 2 i delprogram 1 i det regionale operationelle program for Attika vedrører bortskaffelse af affald med foranstaltninger til recycling af affald, bygning af faciliteter til sundhedsmæssigt forsvarlig nedgravning af affald samt faciliteter til pakning og omladning af affald.

Ifølge forfaldsplanen skulle der have været brugt 19.591 mio ecu i offentlige udgifter inden 1997.

1. Hvilke af projekterne har været forbundet med de største forsinkelser? Hvad er hovedårsagerne til disse forsinkelser?
2. Er der sket ændringer i forbindelse med revisionen af fællesskabsstøtterammen? Hvor stor en budgetandel er der tale om?
3. Hvor stor var udnyttelsesgraden indtil 31. december 1997?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(7. maj 1998)*

Ifølge de finansieringstabeller, der blev ændret den 21. oktober 1997, andrager de offentlige udgifter til foranstaltning 1.2 i det operationelle program »Attika« (bortskaffelse af affald), der er programmeret indtil 1997, 5,3 mio. ECU.

På det sidste møde i overvågningsudvalget for EF-støtterammen (EFSR) den 31. oktober 1997 blev der ikke foretaget ændringer i de regionale programmer.

Med hensyn til de tekniske detaljer vedrørende det programmerede arbejde, dets nuværende stade og årsagerne til eventuelle forsinkelser beder Kommissionen det ærede medlem henvende sig til de regionale myndigheder i Attika, der er ansvarlige for iværksættelsen af EFSR.

Det beløb, der var brugt ved udgangen af 1997, overstiger skønnet for 1997 som revideret den 21. oktober 1997 og andrager 6,4 mio. ECU.

(98/C 402/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0579/98**af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen***(4. marts 1998)*

Om: International personbefordring

Er Kommissionen klar over, at artikel 2, nr. 1.3., i forordning (EØF) 684/92 ⁽¹⁾ af 16. marts 1992, hvori der fastlægges en ordning for tilladelse til al parallel kørsel for samme passagerkreds, er i fuldstændig modstrid med artikel 4, stk. 2, i samme forordning, og at der som følge af denne modsætning er forekommet tilfælde af udnyttelse af speciel rutekørsel omfattet af en kontrakt.

Kan Kommissionen derfor oplyse:

1. om den er villig til at træffe foranstaltninger for at sætte en stopper for denne type »piratkørsel«, som tolereres af medlemsstaterne?
2. hvorfor man ikke liberaliserer den rutekørsel, for hvilken der skal udstedes tilladelser, for at åbne den for konkurrence fra virksomheder etableret i medlemsstaterne, eftersom der ikke kræves tilladelse til speciel rutekørsel, der betragtes som rutekørsel, og som derfor kan indgå i kategorien rutekørsel, og erstatte den med kontrakter?

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

(98/C 402/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0580/98**af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen***(4. marts 1998)*

Om: International personbefordring

I Rådets forordning (EØF) 684/92 ⁽¹⁾ af 16. marts 1992 hedder det i artikel 4, stk. 2: »Der kræves ingen tilladelse for speciel rutekørsel, som defineret i artikel 2, nr. 2.1., andet afsnit, litra a), b), c) og d), hvis den er omfattet af en kontrakt mellem den, der har tilrettelagt kørslen, og transportvirksomheden«.

Mener Kommissionen, at det er en korrekt fremgangsmåde, at speciel rutekørsel — der ligeledes betragtes som rutekørsel — som omhandlet i artikel 2, nr. 1.2., andet afsnit, litra a), b), c) og d), og for hvilken der ikke kræves tilladelse, systematisk kan anvendes parallelt med eksisterende rutekørsel, for hvilken der kræves tilladelse, og således stjæler sidstnævntes kunder?

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

(98/C 402/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0687/98**af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen***(10. marts 1998)*

Om: International personbefordring — Rådets forordning nr. 684/92 af 16.3.1992

I henhold til artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 684/92 ⁽¹⁾ kræves der »ingen tilladelse for speciel rutekørsel, som defineret i artikel 2, nr. 1.2., andet afsnit, litra a), b), c) og d), hvis den er omfattet af en kontrakt mellem den, der har tilrettelagt kørslen, og transportvirksomheden«.

Kan Kommissionen oplyse, om det er rigtigt, at speciel rutekørsel, der er omfattet af definitionen af rutekørsel, og for hvilken der i henhold til artikel 2, nr. 1.2., andet afsnit, litra a), b), c) og d), ikke kræves tilladelse (»hvis den er omfattet af en kontrakt mellem den, der har tilrettelagt kørslen, og transportvirksomheden«), systematisk kan anvendes parallelt med eksisterende rutekørsel, for hvilken der kræves tilladelse, og på denne måde stjæle sidstnævntes kunder?

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

(98/C 402/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0688/98**af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen***(10. marts 1998)*

Om: International personbefordring — Rådets forordning nr. 684/92 af 16.3.1992

Ved Kommissionen, at der som følge af modsætningen mellem artikel 4, stk. 2, og artikel 2, nr. 1.3., i forordning nr. 684/92 ⁽¹⁾ er opstået speciel rutekørsel, som er omfattet af en kontrakt, og som stjæler kunderne fra den eksisterende rutekørsel, for hvilken der kræves tilladelse, og i alvorlig grad truer dennes overlevelsessevne?

Er Kommissionen rede til at sætte en stopper for denne piratkørsel, som tolereres af de involverede medlemsstater, og som den gøres opmærksom på? Hvorledes og hvornår agter den i bekræftende fald at gøre dette? Hvorfor agter den i benægtende fald ikke at foretage sig noget?

Kan Kommissionen med hensyn til sidstnævnte punkt oplyse, hvorfor den ikke liberaliserer den rutekørsel, for hvilken der kræves tilladelse, for at åbne den for konkurrence fra virksomheder etableret i medlemsstaterne — eftersom der ikke kræves tilladelse til speciel rutekørsel, der ligeledes betragtes som rutekørsel, og som således kan skade den eksisterende rutekørsel — og erstatte den med kontrakter?

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

(98/C 402/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0689/98**af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen***(10. marts 1998)*

Om: International personbefordring — Rådets forordning nr. 684/92 af 16.3.1992

Er Kommissionen klar over, at artikel 2, nr. 1.3., i forordning 684/92 ⁽¹⁾, hvori der kræves udstedelse af tilladelser for al parallel (eller sammenlignelig) rutekørsel for samme passagerkreds som for den eksisterende rutekørsel, står i skarp modsætning til artikel 4 i samme forordning?

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992, s. 1.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock på skriftlige forespørgsler E-0579/98,
E-0580/98, E-0687/98, E-0688/98 og E-0689/98**

(12. maj 1998)

Rådets forordning (EØF) 684/92 af 16. marts 1992 om fælles regler for international personbefordring med bus ⁽¹⁾ fastsætter i artikel 2, punkt 1, at der ved rutekørsel forstås personbefordring efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved forud fastsatte stoppesteder. Rutekørsel kan benyttes af alle, uanset om der eventuelt skal foretages reservation. Der skal gives tilladelse til rutekørsel. Dog fastsætter artikel 7, punkt 4, meget strenge grunde til at afslå ansøgningen og de tilladelsesudstedende myndigheder kan afslå ansøgningen udelukkende på grundlag forordningens bestemmelser.

Derudover fastsætter artikel 2, punkt 1, at speciel rutekørsel er befordring af bestemte kategorier af passagerer, hvorved andre passagerer udelukkes. Visse af disse specielle rutekørsler behøver ikke tilladelse, hvis de er dækket af en kontrakt mellem den, der har tilrettelagt turen og transportvirksomheden. Grunden til at specielle rutekørsler ikke skal have tilladelse, når de er dækket af en kontrakt mellem den, der har tilrettelagt turen og transportvirksomheden er, at de er tilrettelagt udelukkende med henblik på transport af særlige passagergrupper og ikke er tilgængelige for en almindelig passagerkreds.

Formålet med beskyttelsesbestemmelsen fastsat i artikel 2, punkt 1.3 er at beskytte eksisterende rutekørsler, herunder særlige rutekørsler, over for andre typer busservice som f.eks. lejlighedsvis- og pendulkørsel, som kan tilrettelægges, samtidigt eller midlertidigt, og

betjene den samme passagerkreds som eksisterende rutekørsler. Dog kan denne beskyttelsesbestemmelse ikke bruges over for speciel rutekørsel, hvis den er dækket af en kontrakt mellem den, der har tilrettelagt turen og transportvirksomheden. Hvis speciel rutekørsel ikke følger bestemmelserne i artikel 2, punkt 1.1 og 1.2, når den transporterer alle slags passagerer og ikke kun »særlige passagergrupper, hvorved andre passagerer udelukkes«, vil den omhandlede service ikke desto mindre blive betragtet som en rutekørsel og derfor skal der indhentes tilladelse.

Kommissionen kan ikke gribe ind over for »piratkørsel«. I henhold til artikel 9 i Rådets forordning nr. 684/92 er medlemsstaterne ansvarlige for gennemførelsen og udførelsen af overensstemmelseskontrol og for den straf, der skal gives, hvis forordningens bestemmelser overtrædes. Dette inkluderer alle foranstaltninger, der skal tages mod busindehavere, som ikke overholder forordningens bestemmelser.

⁽¹⁾ Ændret ved Rådets forordning (EF) 11/98 af 11. december 1997 om ændring af forordning (EØF) 684/92 om fælles regler for international personbefordring med bus, EFT L 4 af 8.1.1998.

(98/C 402/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0587/98

af Maria Berger (PSE) til Kommissionen

(4. marts 1998)

Om: Privatpersoners besiddelse af våben

Direktiv 91/477/EØF ⁽¹⁾ fastsætter, at Kommissionen inden for fem år fra datoen for gennemførelsen af dette direktiv aflægger rapport om situationen som følge af direktivets anvendelse, eventuelt ledsaget af forslag til ændring af direktivet. Rapporten skulle forelægges inden 1.1.1998.

Hvornår agter Kommissionen at forelægge Europa-Parlamentet rapporten? Planlægger Kommissionen — i betragtning af de stadig hyppigere hændelser i medlemsstaterne — at forelægge ændringsforslag til skærpelse af direktivet?

⁽¹⁾ EFT L 256 af 13.9.1991, s. 51.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(1. juni 1998)*

Kommissionens rapport om Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben færdiggøres, så snart de tre nye medlemsstaters nylige gennemførelsesforanstaltninger kan tages i betragtning.

Forespørgslens andet punkt er allerede behandlet i tilknytning til forespørgsel E-201/98 fra Gerhard Hager ⁽¹⁾. Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på denne forespørgsel.

⁽¹⁾ Se side 6.

(98/C 402/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0609/98**af Riitta Myller (PSE) til Kommissionen***(9. marts 1998)*

Om: Sammenlignende oversigt over transportomkostningerne i EU

Et af hovedformålene med den europæiske integration er at forbedre EU's konkurrenceevne på de globale markeder og især i forhold til USA og Japan. Konkurrenceevnen påvirkes foruden af produktions- og materialeomkostningerne også af transportomkostningerne. Transportspørgsmålet rummer også et miljøaspekt, som der bør tages højde for under alle foranstaltninger i overensstemmelse med princippet om en bæredygtig udvikling.

Vil det ansvarlige medlem af Kommissionen oplyse, om Kommissionen har udarbejdet en oversigt over transportomkostningernes forholdsmæssige andel i forbindelse med EU's udenrigshandel og i sammenligning med USA's og Japans omkostningsstruktur, og om Kommissionen om muligt på grundlag af denne oversigt agter at fremme søtransporten i EU?

Svar afgivet på vegne af Kommissionen af Neil Kinnock*(30. april 1998)*

Kommissionen betragter naturligvis den europæiske industris konkurrenceevne som nødvendig for Europas fremtidige handelsmæssige succes. Transportomkostningerne — både for speditører og for hele samfundet — er vigtige konkurrenceevnefaktorer og derfor udsender Kommissionen i slutningen af 1998 en meddelelse om benchmarking inden for transport. En sammenlignende oversigt over transportomkostningerne er dog ikke blevet udarbejdet.

Kommissionens politik om fremme af den intra-europæiske søtransport som en del af dens bæredygtige mobilitetsstrategi er beskrevet i meddelelsen om »Udviklingen inden for short sea shipping i Europa — perspektiver og udfordringer« ⁽¹⁾, som fastsætter en række praktiske foranstaltninger, der skal træffes på forskellige niveauer, især af søtransportindustrien selv, for at fremme short sea shipping.

Fremme af short sea shipping er en integreret del af andre fællesskabsaktiviteter, som f.eks. de transeuropæiske transportnet, PACT-programmet om kombineret transport og det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling, som bidrager til udviklingen af søtransport.

En anden vigtig faktor i udviklingen af søtransport inden for Fællesskabet er effektiviteten af dets søhavne. I dens »Grønbog om skibshavne og skibsfartsinfrastruktur« ⁽²⁾ nævner Kommissionen en forbedring af havneeffektivitet som et hovedformål i en fælles havnepolitik. Der er i øjeblikket høringer igang om dette dokument.

⁽¹⁾ KOM(95) 317 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(97) 678 endelig udg.

(98/C 402/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0657/98
af Stéphane Buffetaut (I-EDN) til Kommissionen
(10. marts 1998)

Om: Støtte til skibsbygningsindustrien

Kommissionen fører en meget streng justits med støtten til skibsbygningsindustrien i Europa (som f.eks. Boelwerf i Belgien, Burmeister & Wain i Danmark og østtyske skibsværfter).

For øjeblikket er det den koreanske skibsbygningsindustri, der støttes kraftigt af de europæiske regeringer gennem en uhørt økonomisk støtte (57 mia dollars) til Korea gennem IMF. Imidlertid har den ekspansionspolitik, som de store koreanske skibsværftsgrupper fører, uden hensyntagen til det internationale marked, en del af skylden for de økonomiske vanskeligheder, Korea befinder sig i. I de sidste fem år har det været sådan, at hver gang en arbejdsplads blev nedlagt på de europæiske skibsværfter, blev der oprettet en arbejdsplads i Korea. Alligevel har Den Europæiske Union ikke krævet nogen form for kapacitetsbegrænsning til gengæld for denne exceptionelt store støtte.

Vil Kommissionen i fremtiden føre den samme strenge justits, når det drejer sig om skibsværfter i Korea, som den anvender over for medlemslandene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan
(2. april 1998)

Kommissionen følger med største opmærksomhed udviklingen i den finansielle krise i Korea og navnlig dens indvirkning på skibsbygningssektoren.

Den finansielle støtteplan, som Den Internationale Valutafond (IMF) har bevilget Korea, tager ikke sigte på at redde konkursramte skibsværfter. De strukturreformer, som Korea skal gennemføre til gengæld for denne plan, vil tværtimod helt sikkert gøre det muligt at undgå en gentagelse af de fejltagelser, der har ført til den uforsvarlige ekspansionspolitik i denne sektor. Saneringen af Koreas skibsbygningsindustri vil således bidrage til en generel forbedring af forholdene i sektoren på verdensplan.

Kommissionen vil allerede nu anmode Korea om, at der hurtigt indledes bilaterale konsultationer for at drøfte dette spørgsmål nærmere.

Kommissionen vil fortsat være opmærksom på følgerne af den finansielle krise i Korea for EF's skibsværfter.

(98/C 402/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0666/98
af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen
(10. marts 1998)

Om: Kemiske stoffer, der kan forårsage endokrine forstyrrelser

Er Kommissionen enig i, at der er et behov for standardiserede undersøgelser med henblik på at konstatere, om nye og eksisterende kemiske stoffer kan forårsage endokrine forstyrrelser, og hvilke foranstaltninger træffes der i bekræftende fald for at indføre sådanne undersøgelser på europæisk eller internationalt niveau?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard
(12. maj 1998)

Problemet vedrørende endokrin forstyrrelse henhører under det generelle område, der er omfattet af den nugældende fællesskabslovgivning om kemiske stoffer. I øjeblikket er den specifikke påvirkning af endokrint forstyrrende egenskaber i kemiske stoffer endnu ikke udtrykkeligt omfattet af det relevante direktiv 67/548/EØF af 27. juni 1967 om tilnærmelse af lovgivning om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer ⁽¹⁾ med senere ændringer. En række videnskabelige konferencer, som var tilrettelagt af Organisationen for

Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD), det amerikanske miljøbeskyttelsesagentur (USEPA), en række af Fællesskabets medlemsstater og Kommissionen henstiller, at der udvikles en særlig afprøvningsstrategi med henblik på at påvise virkningerne af de stoffer, der er mistænkt for at kunne have endokrint forstyrrende følger for såvel mennesker som miljø. Som led i denne strategi har man påpeget behovet for at udvikle et sæt screeningsprøver.

Ud over at have finansieret en række forskningsprojekter vedrørende endokrine forstyrrelser samarbejder Kommissionen på dette stadium med andre lande på OECD-plan om fastlæggelse af en fælles strategi og fastsættelse af målsætninger og prioriteringer for den videre udvikling af afprøvningsmetoderne. Et væsentligt resultat af det første møde var, at der her opnåedes enighed om begrebsrammen for den nærmere undersøgelse af mulige endokrint forstyrrende stoffer. I disse rammer indgår bl.a. et screenings-niveau for afprøvning med henblik på fastsættelse af prioriteter samt karakterisering af aktionsmekanismen. Denne praktiske fremgangsmåde kræver udvikling og validering af særlige screening in vivo og in vitro, samt fremme af eksisterende afprøvningsmetoder og validering af disse. Yderligere arbejde hermed åbner mulighed for udvælgelse af de hensigtsmæssige screeningsprocedurer samt igangsættelse af arbejdet med validering heraf.

(¹) EFT 196 af 16.8.1967, s. 1. (Dansk specialudgave 1967, s. 211.).

(98/C 402/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0685/98

af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen

(10. marts 1998)

Om: Sikkerhedskontrol af tredjelands luftfartøjer

Kommissionen har forelagt et forslag til direktiv fra Rådet om indførelse af sikkerhedskontrol af tredjelands luftfartøjer, der benytter Fællesskabets lufthavne (KOM(97) 0055-97/0039(SYN)) (¹).

Vil Kommissionen — selv om vi kan tilslutte os dens forslag — sikre, at Fællesskabets aktion ikke begrænses til en forbedring af sikkerhedskontrollen af tredjelands luftfartøjer, men udvides til også at omfatte bestræbelser på at forbedre sikkerhedsreglerne i hele Europa?

(¹) EFT C 124 af 21.4.1997, s. 39.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(12. maj 1998)

Forslaget til Rådets direktiv om indførelse af sikkerhedskontrol af tredjelands luftfartøjer, der benytter Fællesskabets lufthavne, er kun et enkelt element i en samlet aktionsplan, som er indeholdt i Kommissionens meddelelse om fastlæggelse af en fællesskabsstrategi til forbedring af luftfartssikkerheden (¹). Det ærede medlem henvises til denne meddelelse med henblik på yderligere enkeltheder med hensyn til de aktioner, Kommissionen har fremsat forslag om.

(¹) SEK(96) 1083 endelig udg.

(98/C 402/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0692/98

af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen

(10. marts 1998)

Om: Altener II

Vil Kommissionen med hensyn til sit forslag til Rådets beslutning om et flerårigt program til fremme af vedvarende energikilder i Fællesskabet — Altener II (KOM(97) 0087-97/0106(SYN)) (¹) sikre, at der afsættes flere midler til programmet med henblik herpå? Fastlæggelsen af fælleseuropæiske bestemmelser er et meget vigtigt aspekt for fremme af vedvarende energi.

(¹) EFT C 192 af 24.6.1997, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis*(5. maj 1998)*

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på, at i de finansielle overslag frem til 1999, andrager bevillingsrammen for de to første år af Altener-programmet, 30 mio. ECU — heraf 14,4 mio. ECU i 1998 og 15,6 mio. ECU i 1999. Til trods for, at budgetmyndigheden kun har regnet med et beløb på 11 mio. ECU for 1998 — budgettet, har Kommissionen i sit forslag til et flerårigt program for aktioner inden for energisektoren ⁽¹⁾ medtaget de selvsamme beløb til støtte for vedvarende energiformer (Altener-programmet) for de første to regnskabsår (1998/99). Den samlede bevillingsramme for 1998-2002 beløber sig for denne aktions vedkommende til 81,1 mio. ECU.

Kommissionen er af den opfattelse, at udarbejdelsen af fælleseuropæiske standarder udgør et vigtigt aspekt af støtten til de vedvarende energiformer. Med henblik herpå er der planlagt en konkret aktion under Altener II med henblik på at videreføre den aktion, der blev indledt under Altener I. Som led heri er der ved at blive udviklet fire standarder i Den Europæiske Komité for Standardisering (CEN) og i Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (CENELEC).

⁽¹⁾ KOM(97) 550 endelig udg.

*(98/C 402/028)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0693/98****af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen***(2. marts 1998)*

Om: Gennemførelse af handlingsprogrammet på området for turisme

Kommissionen havde i sit svar på min forespørgsel H-0813/96 ⁽¹⁾ om gennemførelsen af det græske handlingsprogram for turisme, påpeget den lave udnyttelsesgrad af bevillingerne og krævet, at de nationale myndigheder påtog sig de resterende forpligtelser. Endvidere manglede de endelige beslutninger og planer fra de nationale myndigheder med hensyn til marinaerne og områderne for integreret udvikling af turismen. Eftersom der nu er gået over et år siden Kommissionens svar, og eftersom handlingsprogrammet udløber den 31. december 1999, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvad er den nuværende udnyttelsesgrad for handlingsprogrammet for turisme?
2. Er placeringen af områderne for integreret udvikling af turismen blevet fastlagt?
3. Er det blevet vedtaget, hvilke kategorier af omkostninger, der skal finansieres?
4. Vil disse blive finansieret alene for offentlige arealers vedkommende eller også for private?

⁽¹⁾ EP's fuldstændige forhandlingsreferat nr. 4-489 (oktober 1996).

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies***(7. maj 1998)*

I det græske operationelle program for turisme og kultur, der blev ændret den 7. december 1997, er der afsat et samlet forpligtelsesbeløb på 55,1 mio. ECU for perioden 1995-1997, heraf 19,5 mio. ECU til delprogrammet for turisme. Samtlige forpligtelser og planlagte betalinger indtil udgangen af 1997 er blevet gennemført.

De offentlige udgifter til delprogrammet for turisme udgør 24,33 % af samtlige udgifter til delprogrammet ved udgangen af februar 1998.

Regionen Messina er blevet udpeget til det område, hvor der skal oprettes en POTA (område for integreret udvikling af turismen). Udgifterne hertil er fastsat i den græske lov nr. 1892/90. Nævnte POTA vil blive gennemført på privat ejendom.

(98/C 402/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0717/98**af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen***(18. marts 1998)**Om:* Elektronisk handel

Kommissionen har udsendt en meddelelse til Rådet, Europa-Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget med titlen »Et europæisk initiativ inden for elektronisk handel« (KOM(97) 0157).

Vil Kommissionen i denne forbindelse:

1. øge sin egen indsats for at få indført elektronisk handel i sine tjenestegrene?
2. udarbejde en handlingsplan for modernisering af alle offentlige sammenslutninger og organisationer i medlemsstaterne?
3. gå i gang med udarbejdelsen af en lovgivningsramme for forenkling af procedurerne for informations-spredning i virksomheder i alle medlemsstaterne, for indførelse af bestemmelser for retten til hurtig og sikker adgang til informationer i den offentlige sektor og for omfanget af, begrænsninger for og undtagelser fra denne ret og endelig for fastlæggelse af markedsføringsregler, herunder prisdannelse og beskyttelse af den enkelte stats ophavsrettigheder?
4. foreslå et program for etablering af elektroniske kommunikationsnet for offentlige institutioner med ensartede opgaver i medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(2. juni 1998)*

Kommissionen har allerede gjort en indsats for at anvende elektronisk handel i sine tjenestegrene. Det er nu almindelig praksis at fremsende forslag til forskningsprojekter elektronisk inden for ACTS-programmet (Advanced communication technologies and services) og det vil også være tilfældet for det nye program om informationssamfundet. Kommissionen har dog ved indkøbet af kontormøbler fået demonstreret, at der foreløbig kun er få leverandører, som er villige til at handle elektronisk med Kommissionen, hovedsageligt af fortrolighedshensyn eller på grund af manglende kompatibilitet mellem leverandørernes og Kommissionens systemer. Kommissionen fortsætter sine bestræbelser på at nå frem til en løsning.

Kommissionen har iværksat foranstaltninger til at fremme modernisering og tværeurøpæisk koordination hos støtteorganisationer for små og mellemstore virksomheder (SMV), herunder navnlig sammenslutninger inden for elektronisk handel som et led i TEN-Telecom, Telematics og IDA-arbejdsprogrammerne, der sigter mod at skabe transeuropæiske telekommunikationsnet. Kommissionen har også kraftigt støttet interoperabilitet inden for elektronisk handel via aftalememorandaet om åben adgang til elektronisk handel for europæiske SMV og etableringen af ECE-forummet (Electronic Commerce in Europe) med henblik på at katalysere og øge væksten af elektroniske handelsfællesskaber i Europa.

Kommissionens meddelelse »Et europæisk initiativ inden for elektronisk handel« understregede behovet for at sikre klare og sammenhængende retlige rammer, som opmuntrer til udviklingen af elektronisk handel i Europa ved at skabe retlig sikkerhed. Hensigtsmæssige retlige rammer undgår regulering for reguleringens skyld, men giver samtidig en effektiv beskyttelse af målsætninger, som er i den offentlige interesse. Kommissionen er ved at undersøge en række specifikke juridiske spørgsmål, som udgør en hindring for den fri bevægelse af tjenesteydelser inden for elektronisk handel, og udsender i første halvdel af dette år en grønbog om informationer i den offentlige sektor med henblik på at igangsætte en offentlig debat om disse emner.

Etableringen af transeuropæiske telematiknet mellem korresponderende offentlige administrationer for at støtte Fællesskabets politikker og aktiviteter er hovedtemaet i IDA-programmet, som handler om dataudveksling mellem administrationer. Særlige projekter under IDA-programmet gør det f.eks. meget lettere for nationale myndigheder at få oplysninger fra en anden medlemsstat og maksimerer således effektiviteten og nytteværdien af Fællesskabets politikker. I den nærmeste fremtid sigter IDA mod en mere markeds- og serviceorienteret fremgangsmåde og vil lægge mere vægt på temaer som økonomisk og monetær union, udvidelsen af Fællesskabet, tjenester til borgerne og kommunikation mellem forskellige organer og institutioner.

(98/C 402/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0729/98**af Carlo Ripa di Meana (GUE/NGL) til Kommissionen***(18. marts 1998)*

Om: Den italienske stats finansiering af en intervention, der er iværksat af Vatikanstaten i Roms centrum, selv om dette befinder sig uden for den italienske stats territorium

Den italienske stat har med 40 mia lire deltaget i et byggeforetagende på 80 mia lire, som var iværksat af Vatikanstaten i Roms centrum, selv om det ligger uden for den italienske stats territorium.

Dette bygningsarbejde er af Vatikanstaten blevet overdraget virksomhederne Impregilo og Dioguardi efter underhåndsaftale og uden udskrivning af europæisk udbud som fastsat i direktiv 89/440/EØF ⁽¹⁾, idet det som begrundelse for denne undtagelse anføres, at den italienske stat i det foreliggende tilfælde skulle yde et finansielt bidrag på under 50 % til en intervention fra tredjemand, hvorved direktiv 89/440/EØF, i henhold til artikel 3 i lov nr. 406/91 om overtagelse af direktiv 89/440/EØF, ikke ville finde anvendelse.

Det finansierte projekt vedrører et parkeringshus i Gianicolohøjen, men det omfatter ikke til- og frakørselsveje, hvorved der vil opstå en utilgængelig blok på 5 etager.

Den italienske stat har iværksat et separat projekt for tilkørselsveje til det nævnte parkeringshus i Gianicolohøjen, hvortil det samlede arbejde vil beløbe sig til ca. 12 mia lire, og det er ved at blive godkendt i overensstemmelse med de normale europæiske udbudsprocedurer under ledelse af direktoratet for offentlige arbejder i Lazio, som er byherre.

Det er klart, at opførelsen af et parkeringshus og at til- og frakørselsvejene er uadskillelige dele af samme projekt, da et parkeringshus uden tilkørselsveje er et urimeligt projekt.

Den kunstige opdeling af bygningsværket i to separate dele (parkeringshus og tilkørselsveje) sigter på at omgå den påkrævede europæiske udbudsprocedure som nævnt i direktiv 89/440.

Den italienske stats samlede bidrag beløber sig til 52 mia lire (40 mia + 12 mia), dvs. 56 % af det samlede beløb til det nødvendige arbejde til opførelsen af et parkeringshus med tilkørselsveje.

Kan Kommissionen intervenere over for den italienske stat med henblik på at tilvejebringe de korrekte konkurrencebetingelser, også ved hjælp af en intervention fra De Europæiske Fællesskabers Domstol?

⁽¹⁾ EFT L 210 af 21.7.1989, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(10. juni 1998)*

Artikel 2 i direktiv 89/440/EØF, i Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter ⁽¹⁾, finder ikke anvendelse på det af det ærede medlem nævnte tilfælde, da Vatikanet er en udenforstående, uafhængig og suveræn stat, som ikke er underkastet EF-direktiverne ved tildeling af kontrakter, og dette gælder, hvad enten der er tale om et finansielt bidrag fra den italienske stat eller ej og uafhængigt af et eventuelt bidrags størrelse. Det afgørende kriterium er det forhold, at den ordregivende myndighed i det foreliggende tilfælde ikke er underkastet fællesskabslovgivningen.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993.

(98/C 402/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0733/98**af Joan Colom i Naval (PSE) til Kommissionen***(2. marts 1998)*

Om: Gennemførelse af strukturfondene i 1994-1997

Vil Kommissionen oplyse om følgende:

- gennemførelsen pr. land og pr. mål af EF-støtterammerne i forhold til programmeringen for 1997 samt forelægge et oversigtsskema for perioden 1994-1997 pr. land (jf. svarene på mine spørgsmål 1877/96 og 1991/97),
- gennemførelsen i forhold til programmeringen af EF-initiativerne i perioden 1994-1997?

Supplerende svar**afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen***(5. juni 1998)*

En rapport fra maj 1998 om gennemførelse af strukturfondene i 1994-1997 sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat. Rapporten indeholder to tabeller, der viser henholdsvis den samlede gennemførelse af strukturfondene i 1994-1997 og tildelingerne ifølge Edinburgh-aftalen og gennemførelsen i 1997 af Strukturprogrammet. Disse tabeller giver detaljerede oplysninger om gennemførelsen af strukturfondene opdelt efter målsætning, fællesskabsinitiativ og medlemsstat.

Omkring slutningen af den nuværende programperiode vil en sammenligning mellem de samlede Edinburgh-tildelinger og gennemførelsen give det mest præcise billede af, hvad der endnu ikke er blevet gennemført.

(98/C 402/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0737/98**af Werner Langen (PPE) til Kommissionen***(2. marts 1998)*

Om: EU-mærkevaredirektivet

Med EU- mærkevaredirektivet er der skabt en retlig særbeskyttelse for mærkevareproducenterne, som tillader disse at holde prisniveauet for deres produkter på et kunstigt højt niveau. Denne ordning forekommer yderst betænkelig i handelsretlig henseende, da den stiller beskyttelsen af mærkevareproducenterne over internationale konventioner og aftaler. Herved indskrænkes de frie varebevægelser til skade for forbrugernes interesser, da disse i sidste ende må betale det opskruede prisniveau.

1. Hvordan vurderer Kommissionen de konkurrence- og forbrugerpolitiske følger af indskrænkningen af de frie varebevægelser som følge af det i 1995 gennemførte EU-mærkevaredirektiv, og hvordan begrundes den den faktiske dominans, som mærkevareproducenternes interesser har over den frie verdenshandels og forbrugernes interesser?
2. Hvilke oplysninger råder Kommissionen over med hensyn til, i hvilket omfang EU-mærkevaredirektivet hindrer den mere prisgunstige import af mærkevarer, og hvilke virkninger har dette direktiv siden dets ikrafttrædelse haft for salgsprisniveauet for mærkevarer, der handles internationalt?
3. Hvilket kendskab har Kommissionen til den praktiske anvendelse af mærkevaredirektivet i EU-medlemsstaterne, og kan den bekræfte, at der f.eks. i Belgien er afsagt en kendelse, i hvilken anvendelsen af direktivet til at hindre parallelimport betegnes som misbrug?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti**

(2. juni 1998)

Som tillæg til svaret af 8. april 1998 ⁽¹⁾ er Kommissionen nu i stand til at give følgende oplysninger.

1. Rådets direktiv 89/104/EØF af 21. december 1988 ⁽²⁾ indførte princippet om EF-konsumtion af de rettigheder, der er knyttet til varemærket. Princippet betyder, at når en vare, der er beskyttet af et varemærke, af indehaveren eller med dennes samtykke er blevet markedsført i EF, kan varemærkerettighederne ikke længere påberåbes med henblik på at begrænse den pågældende vares frie bevægelighed i det indre marked. Denne regel gælder derfor ikke for parallelindførsler fra tredjelande. Bestemmelsen om EF-konsumtion blev indført på Parlamentets begæring. Mens Kommissionen i det oprindelige forslag havde valgt princippet om international konsumtion, ønskede Parlamentet, at kun EF-konsumtion blev vedtaget. Som de internationale økonomiske forbindelser forholder sig nu, kan princippet om EF-konsumtion indebære visse fordele for forbrugerne alt efter, hvilken vare der er tale om. Det kan bl.a. sikre en uforanderlig beskaffenhed af varer, der afsættes i det indre marked, samt vedvarende eftersalgsservice. Det ser i øvrigt ud til, at varemærkedirektivet har bevirket, at konkurrencen mellem producenter i det indre marked er blevet øget. For at få en fuldstændig oversigt over situationen og på flere medlemsstaters begæring har Kommissionen besluttet at bestille en omfattende økonomisk undersøgelse af, hvilke følger det valg, der blev truffet i direktivet, har for varemærkerne med hensyn til konsumtion. Denne undersøgelse vil blive indledt snarest. I øvrigt er princippet om EF-konsumtion foreneligt med bestemmelserne i international ret, og det må konstateres, at ingen af EF's eller medlemsstaternes større økonomiske partnere for tiden anvender princippet om international konsumtion af rettigheder i forbindelse med industriel ejendomsret.

2. På grundlag af EF-konsumtionen har direktivet bevirket, at parallelindførsler fra tredjelande i de medlemsstater, der tidligere havde international konsumtion, er blevet begrænset, for så vist som varemærkeindehaverne har besluttet at påberåbe sig deres rettigheder for at begrænse eller hindre parallelindførsler. En begrænset række erhvervsdrivende, der særlig beskæftiger sig med parallelindførsel af masseforbrugsvarer fra De Forenede Stater, har således meddelt Kommissionen, at de er blevet stillet over for krav fra varemærkeindehavere, der har modsat sig disse indførsler fra tredjelande. Kommissionen er ikke i besiddelse af nøjagtige tal desangående. De følger, som det valg, der blev truffet i direktivet, til fordel for princippet for EF-konsumtion, har for varemærkerne, og de følger det har for strømmen af parallelindførsler, vil blive udførlig vurderet på grundlag af ovennævnte økonomiske undersøgelse.

3. Ingen lov om varemærker i medlemsstaterne indeholder længere bestemmelse om international konsumtion. Det skal dog bemærkes, at flere nationale domstole har stillet præjudicielle spørgsmål til Domstolen vedrørende fortolkningen af direktivet artikel 7, idet de vil vide, om denne bestemmelse er til hinder eller ej for anvendelse af princippet om international konsumtion (sagerne Silhouette C-355/96, Ralph Lauren C-370/97 og Calvin Klein C-4/98). Spørgsmålene tager sigte på at få klarhed over, om varemærkerettigheder af indehaverne kan påberåbes over for parallelindførsler fra tredjelande. I Silhouette-sagen har generaladvokaten for nylig afgivet sin fortolkning, der bekræfter Kommissionens fortolkning, ifølge hvilken den pågældende bestemmelse i direktivet udgør en fuldstændig harmoniseringsforanstaltning, der ikke længere tillader, at medlemsstaterne i deres nationale lovgivning knæsetter princippet om international konsumtion.

⁽¹⁾ EFT C 304 af 2.10.1998, s. 153.

⁽²⁾ EFT L 40 af 11.2.1989.

(98/C 402/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0738/98

af Irene Soltwedel-Schäfer (V) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Konsekvenserne af den indledte klagesag vedrørende de faste bogpriser i Tyskland og Østrig

Onsdag den 14. januar 1998 indledte Europa-Kommissionen en klagesag vedrørende de faste bogpriser i Tyskland og Østrig.

1. Hvilke konsekvenser og følger forventer Kommissionen med hensyn til produktionsspredning og distribution, hvis de faste bogpriser afskaffes i Tyskland og Østrig?
2. Hvilke responsa og undersøgelser underbygger de oplysninger, der ligger til grund for besvarelsen af det første spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(7. maj 1998)

1. Kommissionen har indledt en formel procedure vedrørende den tysk/østrigske prisbinding for bøger, fordi den fuldstændige udelukkelse af konkurrence mellem boghandlerne i forbindelse med en bestemt bog indebærer konkurrencebegrænsning. Det er kun tilladt, hvis den berørte udgiver kan dokumentere, at samtlige betingelser i EF-traktatens artikel 85, stk. 3, er opfyldt. Denne dokumentation foreligger ikke.

En sådan dokumentation fremkommer ikke nødvendigvis på grundlag af en sammenligning mellem medlemsstater med prisbindinger for bøger og medlemsstater, hvor prisbindingen er ophævet eller ikke har eksisteret. Der er medlemsstater uden prisbindingssystemer, hvor der ved nogenlunde samme befolkningstal er produceret væsentligt flere titler end i andre medlemsstater med prisbindingssystemer. I de lande, hvor prisbindingssystemet er blevet ophævet, er titelantallet steget mest og ikke faldet, f.eks. i Sverige.

Det er endvidere meget vanskeligt at påvise, at prisbindingssystemet er egnet til at opretholde bestemte tendenser i distributionen, f.eks. den generelle tendens til boghandlerkæder og til store distributionsformer. Supermarkederne i Frankrig, der har prisbindingssystemer for bøger, har for eksempel en markedsandel på 25 % og de uafhængige boghandlere kun 33 % (i 1980 var det stadig 50 %). I Storbritannien havde de 4 største kæder en markedsandel på 50 % allerede inden prisbindingssystemet blev ophævet. I Østrig har boghandlerkæden Libro kunnet opbygge et net med over 220 filialer i løbet af ganske få år til trods for prisbindingssystemet og til skade for de små uafhængige boghandlere.

2. I sin foreløbige vurdering i forbindelse med klagepunkterne har Kommissionen støttet sig til en række analyser og informationer, f.eks. offentligt tilgængelige oplysninger, undersøgelser indsendt af de berørte parter og foreliggende undersøgelser i Kommissionen.

(98/C 402/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0741/98

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Projekter på Gavdopoula

Ifølge en udarbejdet plan, som nu ligger til godkendelse i ministeriet for miljø, fysisk planlægning og offentlige arbejder skal der nu på Gavdopoula opføres et fabriksanlæg til fremstilling af containere og en distributions-terminal. I beliggenhedsplanerne indgår bygning af industrianlæg og bygninger over et areal på 31.000 kvadratmeter. Der skal også bygges brændstofreservoirer til forsyning af skibe. Opførelsen af bygningerne og anlæggene medfører, at Gavdopoula skal nivelleres fra de nuværende 43 m til en endelig højde på 6 m.

På baggrund af følgende:

- a) reaktioner fra miljøorganisationer og lokale sammenslutninger,
- b) en forventet afgørelse fra Det Centrale Arkæologiske Råd, fordi der findes oldtidslevn både på landjorden og under havets overflade,
- c) de ansvarlige græske myndigheder har foreslået at lade Gavdopoula og Gavdos indgå i Natura 2000, og
- d) artikel 6 i direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ om bevarelse af de naturlige levesteder og den vildtlevende flora og fauna,

bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Indgår den pågældende investering i planerne om fællesskabsstøtte?
2. Agter Kommissionen at anmode de ansvarlige græske myndigheder om oplysninger og redegørelser for, hvorvidt deres forslag om at lade Gavdopoula indgå i Natura 2000 med denne investering, som medfører risici for miljøet?
3. Er der foretaget en miljørisikovurdering af investeringen med særlig vægt på den miljømæssige dimension, hvad angår bevarelsen af dette områdes naturværdier?
4. Kan Kommissionen garantere, at den over for de græske myndigheder vil slå til lyd for vigtigheden af at gennemføre projektet under nøje overholdelse af princippet om retmæssig og miljøvenlig forvaltning af dette økosystem i henhold til direktiv 92/43/EØF, eftersom det har så stor betydning for Europa?

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(22. april 1998)

1. Den pågældende investering er ikke blevet forelagt med henblik på finansiering via strukturfondene.
2. Øerne Gavdos og Gavdopoula er af de græske myndigheder blevet foreslået udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹). Lokaliteten rummer nemlig en række prioriterede naturtyper og arter, så forringelse eller forstyrrelse heraf bør undgås med henblik på den fremtidige optagelse af lokaliteten i Natura 2000 — nettet.
3. & 4. Kommissionen er ved nærmere at undersøge de spørgsmål, det ærede medlem har bragt på bane, og vil sende de græske myndigheder en skrivelse med anmodning om præcise oplysninger vedrørende projekterne vedrørende opførelse af et industrianlæg og et transitcenter på øen Gavdopoula. Kommissionen vil specielt se på om fællesskabsbestemmelserne overholdes (Rådets direktiv nr. hhv. 85/337/EØF af 27. juni 1985, om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (²), samt direktiv 92/43/EØF).

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(²) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(98/C 402/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0749/98

af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Offentlige investeringsprogrammer

Hvilke offentlige investeringsprogrammer i medlemsstaterne medregnes ikke til den offentlige sektors lånebehov?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(12. maj 1998)

Begrebet den offentlige sektors lånebehov benyttes hverken i det europæiske nationalregnskabssystem (ENS) eller som et kriterium i EF-traktaten. Begrebet er heller ikke harmoniseret på EF-plan på grund af vanskelighederne ved at fastsætte en grænse for, hvornår offentlige virksomheder skal indgå i den offentlige sektor.

Hvis der derimod med spørgsmålet menes statens nettofinansieringsbehov, er der tale om et veldefineret ENS-begreb, som benyttes som kriterium for offentligt underskud i EF-traktaten. Dette sidstnævnte begreb omfatter kun institutionelle enheder, der leverer ikke-markedsmæssige tjenester, og omfatter således ikke offentlige virksomheder.

Investeringsprogrammer (dvs. statens faste bruttoinvesteringer) er generelt af ikke-finansiell karakter og medregnes derfor ikke til statens nettofinansieringsbehov. I tilfælde hvor store offentlige infrastrukturprogrammer udarbejdes med hjælp fra den private sektor, er retningslinjerne for regnskabsføring af sådanne transaktioner dog mere komplekse, og der skal tages behørigt hensyn til de specifikke vilkår, hvorunder investeringen finder sted. Dette gælder primært for finansieringsplanen, koncessionsrettigheder til virksomheden og tidsplanen for transaktionerne. Hvis f.eks. staten i stedet for at købe et aktiv og tage det i brug køber tjenesteydelser fra en privat virksomhed, som har opbygget og forfinansieret investeringen, er det kun statens årlige betalinger til virksomheden, der influerer på statens underskud.

I den forbindelse skal det nævnes, at Eurostat og Fællesskabets Statistiske Kontor for nylig skulle vedtage specifikke regnskabsbeslutninger vedrørende en række investeringsprogrammer i forskellige medlemsstater, såsom bygningen af en bro mellem Sverige og Danmark, en bro bygget over Tagus-floden i Portugal, private finansieringsinitiativer i Det Forenede Kongerige og forfinansiering af veje i Tyskland og Spanien.

(98/C 402/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0757/98

af Reino Paasilinna (PSE) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Forsinkelse af projektet for ombygningen af grænsestationen ved Svetogorsk

EU er Ruslands vigtigste handelspartner. En betydelig varestrøm transporteres over den eneste fælles grænse, dvs. grænsen mellem Finland og Rusland. Der har været en eksplosionsagtig vækst i trafikken omkring grænsen i den seneste tid. En af årsagerne til de kilometerlange lastvognskøer har været de særdeles mangelfulde faciliteter på den russiske side af grænsen.

Grænsestationen ved Svetogorsk har været aktuelt som et af Tacis-projekterne siden 1996, hvor de såkaldte »grænseoverskridende midler« blev opført på EU's budget. I december fik Kommissionen en redegørelse, hvor der blev redegjort for prioriteringen af grænsestationsprojekterne i Rusland, nemlig 14 grænsestationer, hvor 12 af dem lå ved den finske grænse. Kommissionen traf på grundlag af denne redegørelse en beslutning om, at en del af 1996 — bevillingerne afsættes til forbedring af grænsestationen ved Svetogorsk og andre grænsestationer. (Projektets navn er: »Border Crossing Study Phase 2 of the Borders between EU/CEEC and NIS«).

Der er imidlertid ikke påbegyndt nogen forbedringsarbejder ved grænsestationerne, selvom bevillingerne allerede er blevet tildelt. De store problemer, der hindrer handelen med godstransport, eksisterer stadig.

Kan Kommissionen oplyse:

hvornår den agter at træffe en samlet beslutning om finansiering af grænsestationen ved Svetogorsk og iværksættelse af byggeprojektet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(24. april 1998)

Svetagorsk er et af de fire grænseovergangssteder, der er udvalgt med henblik på finansiering under Tacis-programmet for grænseoverskridende samarbejde (CBC), ved den russisk-finske grænse, hvoraf to (Svetagorsk og Salla) kræver betydelige investeringer i infrastruktur.

Målet med Tacis-programmet for grænseoverskridende samarbejde er at gøre grænseovergangsstederne mere effektive, således at trafikken kan flyde hurtigere, og at der kan undgås kødannelser uden dermed at mindske kontrolinstansernes effektivitet. Dette problem kan ikke løses alene ved at bygge bygninger; der kræves også en vidtgående ændring i de administrative procedurer, som på deres side har implikationer i form af personaleuddannelse. Der foreligger flere principspørgsmål, som kræver samtykke fra de russiske myndigheders side:

- accept af, at grænseovergangsstederne ved Svetagorsk og Salla åbnes for international trafik, når det arbejde, der finansieres via CBC-programmerne for 1996 og 1998, er tilendebragt
- accept af, at lettelse af handelen og effektiv opkrævning af told og afgifter skal være prioriteter i udviklingen af grænseovergangsstederne

- enighed om, at arbejdernes størrelsesorden skal stå i forhold til moderne arbejdsmetoder med hensyn til risikoanalyse, navnlig for toldvæsenet og grænsevagterne, således at køer ikke bare flyttes ind på parkeringspladser, men ekspederes hurtigt
- involvering af alle partnere i regeringerne, som berøres ved et grænseovergangssted, hvilket for Ruslands vedkommende vil sige otte ministerier (udenrigs- og indenrigsanliggender, transport, landbrug (to departementer — dyre- og plantesundhed), grænsevagter, told, sikkerhed og forbundsstatens udlændingekontor) tillige med den private sektor (toldspeditører, banker)
- retlige anliggender som f.eks. byggenormer, ansvar og ejerskab under bygningernes opførelse samt lovgivning vedrørende grænsepassage.

Den russiske regering fik forelagt gennemførlighedsundersøgelser til godkendelse i januar 1998, og i februar 1998 fandt der drøftelser sted om henstillingerne. På det tidspunkt var de russiske myndigheder ret forbeholdne over for Kommissionens forslag, fordi de havde håbet, at der ville blive bygget et meget større kompleks ved Svetagorsk til dobbelt så store omkostninger men uden nogen behandling af det grundlæggende problem med arbejdsmetoderne ved grænsen. Disse spørgsmål nybehandles i øjeblikket af de russiske myndigheder med bistand fra Kommissionen.

Der er i ovennævnte sag sket en god udvikling, medens andre aktiviteter, hovedsagelig en twinning af toldtjenesterne i Vyborg og Lappeenranta, har bevirket en meget effektiv støtte til det russiske toldudvalg med hensyn til forbedring af arbejdsmetoder. Kommissionen håber, at udbuddet om anlægsarbejderne i Svetagorsk kan iværksættes i juli 1998.

(98/C 402/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0768/98

af Heidi Hautala (V) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Kiropraktik

Seksten medlemsforbund er medlemmer af Det Europæiske Kiropraktikerforbund. Under forbundet findes der et råd for den europæiske kiropraktikeruddannelse, der overvåger og standardiserer sektorens uddannelse. Kiropraktik er i nogle medlemsstater anerkendt som en behandlingsform, som der ydes erstatning for i de nationale sygesikringsordninger. Situationen for kiropraktikken er alligevel stadig uklar i EU's lovgivning, selvom den er en behandlingsform, der f.eks. er anerkendt af Verdenssundhedsorganisationen WHO.

Kiropraktik blev i maj 1997 behandlet i Parlamentets beslutning om alternative behandlingsformer, hvor Kommissionen blev opfordret til at redegøre for og undersøge de foranstaltninger, der skal træffes på unionsplan.

Vil Kommissionen udarbejde et direktiv om kravene til udøvelsen af kiropraktikererhvervet? Har Kommissionen undersøgt og redegjort for den særlige stilling, som kiropraktikererhvervet, indtager i forhold til andre behandlingsformer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. juni 1998)

Det ærede medlems første spørgsmål omhandler frihed til at udøve kiropraktikererhvervet i medlemsstaterne. Betingelserne for uddannelse til, adgang til og udøvelse af et erhverv henhører normalt under medlemsstaternes kompetence i mangel af harmonisering på fællesskabsniveau. Udøvelse af kiropraktikererhvervet henhører derfor under medlemsstaternes kompetence.

Som Kommissionen tidligere har nævnt i sit svar på Sotiris Kostopoulos' skriftlige forespørgsel E-317/94 ⁽¹⁾, påtænker den ikke for øjeblikket at udarbejde et direktiv, der fastsætter regler om kiropraktor erhvervet i medlemsstaterne. Der er faktisk betydelige forskelle mellem de medlemsstaters lovgivning, hvor helbredelseskunsten er forbeholdt læger alene, og de medlemsstaters lovgivning, hvor andre metoder, som for eksempel kiropraktik, anerkendes.

I henhold til EF-traktatens artikel 57, stk. 2, andet punktum, kræver sådanne bestemmelser på fællesskabsniveau desuden, at Rådet træffer afgørelse med enstemmighed.

Hvad det næste spørgsmål angår, har Fællesskabet i henhold til EF-traktatens artikel 129, som finder anvendelse på folkesundheden, kompetence i det forebyggende sygdomsarbejde, men ikke når det gælder behandling af sygdomme. Derfor henhører ovennævnte spørgsmål under den nationale kompetence.

⁽¹⁾ EFT C 376 af 30.12.1994.

(98/C 402/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0777/98

af Christian Rovsing (PPE) til Kommissionen

(18. marts 1998)

Om: Synsprøver for erhvervschauffører

Mener Kommissionen, at det er i overensstemmelse med hensigten bag EU-direktivet om synsprøver for erhvervschauffører, at en 48 — årig chauffør, der hidtil uden problemer har kunnet opnå ret til dansk erhvervskørekort, i henhold til direktivet kan miste retten til fornyelse, uden at der lægeligt kan påvises nogen form for ændring af den pågældendes synsevne siden seneste udstedelse, og er det i øvrigt Kommissionens vurdering, at de nationale myndigheder har mulighed for at skelne mellem fornyelse af eksisterende erhvervskørekort og udstedelse af nye i forbindelse med forvaltningen af direktivets bestemmelser.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(15. maj 1998)

Vedrørende udstedelse og fornyelse af kørekort i forbindelse med minimumskravene for synsevne, vil Kommissionen gerne henvise det ærede medlem til dens svar på skriftlig forespørgsel P-2880/97 fra fr. Eva Kjer Hansen ⁽¹⁾ og P-1278/97 fra fr. Lis Jensen ⁽²⁾.

Det ærede medlems opmærksomhed henledes især på, at ét af formålene med Rådets direktiv 91/439/EØF ⁽³⁾ har været at fjerne de nationale forskelle med hensyn til krav forbundet med førebeviser.

I sit oprindelige forslag til dette direktiv i 1988 ⁽⁴⁾ fremsatte Kommissionen forslag om en særlig bestemmelse vedrørende de såkaldte »hævdvundne rettigheder« med det formål at gøre det muligt for de nuværende indehavere af kørekort at blive undtaget fra de nyere og strengere krav, helt i tråd med, hvad det ærede medlem her har foreslået. Dog forkastede Rådet denne særlige klausul ved sin vedtagelse af direktivets endelige ordlyd.

Der findes bestemmelser med henblik på eventuel ændring af de lægelige krav, der er nedfældet i direktivet. Det bør dog herunder bemærkes, at der på et møde for nylig i udvalget vedrørende kørekort, som er nedsat i medfør af direktiv 97/26/EF ⁽⁵⁾, og som har bemyndigelse til at tilpasse bilag II og III til Rådets direktiv 91/439/EØF til den videnskabelige og tekniske udvikling, ikke var enighed om at tilpasse punkt 6.3. om synsevne eller at indføre bestemmelser om eventuelle hævdvundne rettigheder.

⁽¹⁾ EFT C 117 af 16.4.1998.

⁽²⁾ EFT C 373 af 9.12.1997.

⁽³⁾ EFT L 237 af 24.8.1991.

⁽⁴⁾ KOM(88) 705 endelig udg.

⁽⁵⁾ EFT L 150 af 7.6.1997.

(98/C 402/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0783/98**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(18. marts 1998)*

Om: Uregelmæssigheder i forbindelse med udbud vedrørende bortfjernelse af affald i Rom

Den 9. maj 1997 vedtog Rådet for det XV område under Roms kommune at fjerne nogle giftige stoffer fra fabrikken Zucchets område som nævnt i forespørgsel E-3006/97 ⁽¹⁾. Pr. 27.1.1998 var dette affald endnu ikke fjernet. Den 30.12.1997 besluttedes det endvidere uofficielt at erstatte renholdningsselskabet GRM Srl. med firmaet Bizzaglia Eco Srl. Den 26.1.1998 opdagedes det endvidere, at denne affaldsplads lå fuldstændig ubevogtet med giftigt affald, der var let tilgængeligt for offentligheden. Endvidere havde et tredje firma, nemlig Ecocentro Spa, via en privat licitation, overtaget bortfjernelsesarbejdet fra firmaet Bizzaglia Eco Srl. ved, uden at ovennævnte råd vidste det og efter instruks fra områdeformanden Giovanni Paris.

Pr. 26.1.1998 var der imidlertid ikke indgået nogen formel aftale med Ecocentro Spa. Den 11.6.1997 havde firmaet DTV indgivet et tilbud om bortfjernelse til et beløb af 249.000.000 lire, et beløb, der var betydelig mindre end det godkendte tilbud på 476.000.000 lire. DTV udtalte, at det ikke havde været i stand til at deltage i det endelige udbud.

På denne baggrund anmodes Kommissionen om at oplyse følgende:

1. Har Kommissionen som bebudet i svar E-3006/97 sendt en skrivelse til de italienske myndigheder vedrørende dette spørgsmål?
2. Har den ikke konstateret alvorlige overtrædelser af bestemmelserne om offentlige udbud i den ovenanførte procedure?
3. Anser den det ikke for hensigtsmæssigt igen at gribe ind?
4. Hvilke sanktioner vil der blive truffet over for de italienske myndigheder, hvis de ikke overholder de gældende bestemmelser?
5. Vil Kommissionen udtale sig generelt om spørgsmålet?

⁽¹⁾ EFT C 134 af 30.4.1998, s. 55.

(98/C 402/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1225/98**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Opfølgning af sagen om giftigt affald fra Zucchet

Under henvisning til de tidligere forespørgsler om bortskaffelse af giftigt affald hos virksomheden Zucchet i Rom (E-1409/97 ⁽¹⁾, E-3006/97 ⁽²⁾ og E-1410/97 ⁽³⁾) og under henvisning til de italienske affaldsbestemmelser, som Kommissionen allerede har fastslået ikke fuldt ud stemmer overens med EU-bestemmelserne på området (svar på mine forespørgsler E-2350/97 ⁽⁴⁾ og E-3412/97 ⁽⁵⁾), anmodes Kommissionen om at besvare følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen i mellemtiden indsamlet oplysninger hos de italienske myndigheder om procedurerne for rensning af luften, og har den undersøgt, at der faktisk foretages en sådan rensning?
2. Har man i forlængelse af mine forespørgsler om problemet sørget for at sikre afholdelsen af udbudsproceduren for bortskaffelse af forurenende partikler i luften?
3. Er der planer om at indlede en overtrædelsesprocedure mod Italien på grund af den italienske lovgivnings manglende overensstemmelse med direktiv 75/442/EØF ⁽⁶⁾ og 91/156/EØF ⁽⁷⁾?

⁽¹⁾ EFT C 373 af 9.12.1997, s. 120.

⁽²⁾ EFT C 134 af 30.4.1998, s. 55.

⁽³⁾ EFT C 373 af 9.12.1997, s. 120.

⁽⁴⁾ EFT C 117 af 16.4.1998, s. 12.

⁽⁵⁾ EFT C 158 af 25.5.1998, s. 106.

⁽⁶⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽⁷⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 1.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard på skriftlige forespørgsler
E-0783/98 og E-1225/98**

(17. juni 1998)

Som nævnt i svaret på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-3006/97 ⁽¹⁾, blev der sendt en skrivelse til de italienske myndigheder vedrørende det problem, som det ærede medlem henviser til, og Kommissionen har også modtaget et svar fra de italienske myndigheder.

På baggrund af dette svar og i forlængelse af de nye oplysninger fra det ærede medlem, må Kommissionen konkludere, at de rejste spørgsmål ikke kan betragtes som afklaret. Kommissionen tager de nødvendige skridt for at sikre, at Fællesskabets lovgivning overholdes.

Når en medlemsstat, efter Kommissionens mening, ikke har overholdt Fællesskabets lovgivning, i henhold til artikel 169 i EF-traktaten, kan der indledes en overtrædelsesprocedure mod denne medlemsstat.

På baggrund af de modtagne oplysninger kan Kommissionen ikke foretage en specifik vurdering af sagen. Dog skal efterladt farligt affald, ud over at være i strid med national- og fællesskabslovgivning, betragtes som noget, der måtte få betydelig indvirkning på miljøet. Kommissionen er enig i, at det er nødvendigt at forebygge at sådanne situationer opstår og mener, at der i sådanne sager skal foretages en effektiv indgriben øjeblikkeligt for at undgå alvorlige og til tider uoprettelige miljøvirkninger.

Oplysningerne fra det ærede medlem om det offentlige udbud er ikke fyldestgørende nok til at Kommissionen kan foretage en vurdering.

⁽¹⁾ EFT C 134 af 30.4.1998.

(98/C 402/041)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0786/98
af Johanna Boogerd-Quaak (ELDR) til Kommissionen**

(18. marts 1998)

Om: Trussel mod små folkelige kvægmarkeder i Nederlandene og andre steder i Europa som følge af gennemførelsen af direktiv 97/12

Det lader til, at indførelsen pr. 1. juli 1998 af direktiv 97/12 ⁽¹⁾ (om veterinærpolitimæssige problemer ved handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin) utilsigtet har en negativ virkning for små folkelige kvægmarkeder i medlemsstater i Den Europæiske Union. Foranstaltninger som fra et veterinært og sundhedsmæssigt synspunkt er meget berettigede, kan ikke gennemføres af disse markeder, hvorved de trues med at blive lukket. Eksempler på lukning af historiske markeder som i Schagen og Purmerend (NL) findes også andre steder i Europa.

1. Er Kommissionen klar over den trussel, som de strengere bestemmelser på grundlag af direktiv 97/12 kan udgøre for små folkelige kvægmarkeder i Europa, som økonomisk ikke har midlerne til at opfylde de strengere krav og derfor måske er nødt til at lukke?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at imødegå negative virkninger for visse små kvægmarkeder, som ud fra historiske og kulturelle aspekter eller med hensyn til turismen også kan spille en vigtig rolle for lokale samfund?
3. Kan Kommissionen oplyse, om der i øjeblikket via eksisterende mål i strukturfondene er mulighed for at tilskynde små folkelige kvægmarkeder til at opfylde europæiske krav inden for veterinærmedicin, miljø, folkesundhed og dyrs velfærd?

4. Anser Kommissionen den nye budgetpost for en bredspektret politik for landdistrikter, som der er ved at blive lagt sidste hånd på, og hvormed der bliver mere spillerum for kulturturisme og rekreation på landet, for at være et muligt udgangspunkt for en politik, der tilsigter at bevare små folkelige kvægmarkeder i Europa?

(¹) EFT L 109 af 25.4.1997, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. maj 1998)

1. Direktiv 97/12/EF blev vedtaget af Rådet til afløsning af direktiv 64/432/EØF vedrørende handel inden for Fællesskabet med kvæg og svin (¹). Hovedformålet med at ajourføre retsfor skrifterne var at mindske risikoen for spredning af dyresygdomme, herunder kvægtuberkulose og kvægbrucellose, der kan overføres til mennesker. I de sidste 10-15 år er antallet af kvægmarkeder gradvis faldet i medlemsstaterne. Denne tendens afspejler de forholdsregler, der er truffet for at undgå spredning af smitsomme sygdomme via handel med levende dyr på markeder. De nye regler afspejler ønsket om at give levende dyr, der er placeret i et usædvanligt miljø, gode betingelser og at øge sygdomsbeskyttelsen både for mennesker og dyr. Lige som inden for alle andre sektorer af EF's erhvervsliv kan modernisering have økonomiske konsekvenser.

2. Ifølge Kommissionen skal man i forbindelse med aktiviteter på historiske steder og aktiviteter knyttet til kulturelle begivenheder og turistattraktioner tage hensyn til, hvordan dyr bør behandles i et humant moderne samfund. Dette gælder også ved handel med dyr. Der kan kun blive tale om støtte fra EF til bevarelse af historiske steder, kulturelle begivenheder og turistattraktioner, hvis foranstaltningerne passer ind i denne politik.

3. I henhold til de gældende regler om støtte til forarbejdning og afsætning af landbrugsprodukter (Rådets forordning (EF) 951/97) (²) kan der ydes støtte til traditionelle kvægmarkeder til investering i afsætnings-faciliteter, så de bliver bragt i overensstemmelse med EF-kravene vedrørende dyresundhed, dyrevelfærd og hygiejneforhold, såfremt støtten ikke fremmer det direkte salg til forbrugerne, dvs. detailhandelen.

Det er imidlertid op til medlemsstaterne at sørge for, at de traditionelle kvægmarkeder prioriteres som støtteberettigede enten i henhold til forordning (EF) 951/97 eller et operativt program, som gælder for EF's mål 1 — og 5b-områder. Støtte til sådanne aktiviteter kan også ydes via Leader i forbindelse med en udviklingsplan for de berørte områder.

4. I henhold til udkast til forslag til en politik for udvikling af landdistrikterne lægges der større vægt på landdistrikternes kulturarv, kultur og turisme, men her er det igen op til medlemsstaterne at afgøre, hvordan aktiviteter som traditionelle kvægmarkeder skal prioriteres.

(¹) EFT 121 af 29.7.1964.

(²) EFT L 142 af 2.6.1997.

(98/C 402/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0788/98

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(5. marts 1998)

Om: Billetsalg til World Cup-kampe

Er Kommissionen — i betragtning af dens svar på spørgsmål E-0029/98 (¹) om salg af billetter — bekendt med, at World Cup-kampene allerede finder sted i juni i indeværende år? Husker Kommissionen sin erklæring efter Italia 90 og sit svar på en anden forespørgsel om pakkerejser til fodboldfans (P-3480/95 (²))?

Kan Kommissionen forklare, hvorfor den er så længe om at gribe ind overfor den franske distribuerende af billetter, i betragtning af at problemet allerede blev rejst i juni 1997 og agter Kommissionen omgående at gøre FIFA, som har overtaget visse aspekter af billettildelingen, opmærksom på, at denne organisation lige så lidt som de franske myndigheder er hævet over EU-lovgivning?

⁽¹⁾ EFT C 223 af 17.7.1998, s. 89.

⁽²⁾ EFT C 137 af 8.5.1996, s. 14.

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert**

(18. juni 1998)

Som supplement til sit svar af 8. april 1998 ⁽¹⁾ kan Kommissionen nu fremsende følgende supplerende oplysninger.

Det ærede medlem kan være forsikret om, at Kommissionen i høj grad er opmærksom på, at verdensmesterskabet i fodbold begynder i juni 1998. Forholdet er således det, at Kommissionen, siden den i januar 1998 blev bekendt med de vanskeligheder, som mange fodboldfans kom ud for i deres forsøg på at få billetter direkte fra den franske arrangørkomité (CFO), har betragtet det som en prioriteret sag at søge at sikre, at alle tilbageblevne usolgte billetter blev solgt udelukkende til unionsborgere uden for Frankrig på et ikke-diskriminerende grundlag.

Som det ærede medlem måske er opmærksom på, gav CFO i marts i indeværende år et negativt svar på Kommissionens anmodning, idet CFO anførte, at det i stedet ville tilbyde alle resterende billetter til franske og ikke-franske indbyggere på et ikke-diskriminerende grundlag. Mens nogle fans uden for Frankrig vil drage fordel af denne beslutning, er der grund til at nære mistanke om, at det ikke i tilstrækkeligt omfang kompenserer dem, som blev nægtet mulighed for at købe billetter som et resultat af det diskriminerende salgsarrangement, der havde været anvendt hidtil. Kommissionens tjenestegrene har fået til opgave at forberede en formel retssag mod arrangørerne, hvad angår dette salg. Med henblik herpå har man for nylig søgt at få tilvejebragt yderligere oplysninger fra CFO og Den Internationale Fodboldsammenslutning (FIFA), der organiserer verdensmesterskabet, idet formålet er at få mere detaljerede oplysninger om omfanget af den omhandlede diskriminerende fremgangsmåde.

Det ærede medlem hævder, at Kommissionen har udvist sendrægtighed i forbindelse med det diskriminerende salgsarrangement i Frankrig. Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at den i marts 1997 — under drøftelserne vedrørende billetsalgsarrangementer via rejsearrangører — gjorde det klart over for CFO, at arrangementer, der forudsatte, at de, der ønskede at købe billetter, skulle bevise, at de havde bopæl i Frankrig, var diskriminerende og derfor uacceptabel. Da CFO i januar 1998 meddelte Kommissionen, at forbrugere, der ønsker at købe billetter direkte fra komitéen, skulle dokumentere at have adresse i Frankrig, blev der endvidere hurtigt skredet ind for at bringe denne diskriminerende procedure til ophør.

Det ærede medlem henviser også til Kommissionens svar på hans skriftlige forespørgsel P-3480/95 ⁽²⁾ om rejsepakker til fodboldfans. Kommissionen vil gerne på ny bekræfte, at den som nævnt i svaret har til hensigt så vidt muligt at sikre, at billetfordelingssystemet til sportsbegivenheder er fuldt ud foreneligt med Fællesskabets konkurrenceregler.

⁽¹⁾ EFT C 310 af 9.10.1998, s. 130.

⁽²⁾ EFT C 137 af 8.5.1996.

(98/C 402/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0803/98

af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Færdselssikkerhed og bilisters brug af mobiltelefon

Har Kommissionen kendskab til den undersøgelse, den tyske organisation »Bundesanstalt für Strassenwesen« gennemførte i juli 1995, og som viste, at en bilists opmærksomhed og koordinationsevne aftager, hvis han eller hun holder en telefon i hånden?

Agter Kommissionen at tage initiativer for at forbedre færdselssikkerheden på baggrund af, at bilisterne i stadig højere grad har for vane at tale i mobiltelefon, når de sidder bag rattet?

I benægtende fald, hvorfor ikke?

I bekræftende fald, hvordan?

Er Kommissionen ikke af den opfattelse — da der navnlig er fare for færdselssikkerheden, når der er tale om telefoner, der ikke er fastgjorte i bilen, og føreren således må bruge en hånd for at betjene telefonen — at det forbud, der er gældende i Italien, hvor der gøres en undtagelse for »håndfrie« telefoner, er at foretrække frem for en fuldstændigt forbud mod brugen af en telefon, når man kører bil (som i Portugal og Danmark)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. maj 1998)

Kommissionen er bekendt med den rapport, det ærede medlem omtaler, og som bl.a. konkluderer, at brugen af en telefon under bilkørsel kan være distraherende og i givet fald farligt for færdselssikkerheden.

Kommissionen deler den udbredte bekymring med hensyn til brugen af mobiltelefoner under kørslen. Spørgsmålet er delvis taget op i Kommissionens meddelelse om udbygning af vejtelematik ⁽¹⁾, hvori der tages stilling til udformning og installering af »human machine interfaces« (HMI) til brug som informations- og kommunikationssystemer i køretøjet. Arbejdet fortsætter vedrørende talebaserede kommunikationssystemer, som kan blive relevante for mobiltelefoner.

Spørgsmålet om mobiltelefoner og bilkørsel er blevet drøftet på et møde i gruppen på højt niveau bestående af færdselssikkerhedsekspert i november 1997, hvor Kommissionen anmodede om at blive holdt underrettet om hver enkelt medlemsstats indstilling til denne sag.

Når Kommissionen har modtaget svar fra samtlige medlemsstater, vil den træffe afgørelse om, hvilken foranstaltning den i givet fald vil anse for at være fyldestgørende på fællesskabsplan.

⁽¹⁾ KOM(97) 223 endelig udg.

(98/C 402/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0811/98

af Jens-Peter Bonde (I-EDN) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Energipolitik

Vil Kommissionen bekræfte, at valg af energiform, herunder afvikling af atomkraft eller forbud mod at indføre det, er et emne, som ikke reguleres af EU?

Vil Kommissionen bekræfte, at den ikke har indvendinger mod afvikling af Barsebäck-værket, der ligger kun 20 km fra København?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(4. maj 1998)

I Kommissionens hvidbog »En energipolitik for den Europæiske Union« ⁽¹⁾, konstateres det, at der er mange forskellige indgangsvinkler til energi i medlemsstaterne, og at der i Fællesskabets energipolitik skal tages hensyn til dette (afsnit 80). Specielt hvad angår nuklear energi konstaterer Kommissionen, at »en række medlemsstater er afhængige af nuklear energi, mens andre foretrækker at føre en ikke-nuklear energipolitik«. Kommissionen minder dog om at »de europæiske institutioner i medfør af EURATOM-traktaten har beføjelser til udvikling af nuklear energi i overensstemmelse med nationale regler og politik« (afsnit 84)

Kommissionen mener, at det er op til medlemsstaterne selv at vælge, om de ønsker nuklear energi. Hvad angår regeringens beslutning om at lukke Barsebäck-værket, kan Kommissionen oplyse, at der i den forbindelse er blevet indgivet en klage i henhold til fællesskabets konkurrenceregler. Da denne klage stadig er under behandling, kan Kommissionen endnu ikke drage nogen konklusioner.

(¹) KOM(95) 682 endelig udg.

(98/C 402/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0828/98

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Momsrestitution til bomuldsproducenterne

I Grækenland foretages momsrestitutionen til landbrugere, der producerer bomuld, på grundlag af en brutto-tilbagebetalingskoefficient på 3,5 %. Medansvarsafgiften fratrækkes ikke det beløb, momsrestitutionen beregnes af.

I årene 1990-1995 foretog den græske stat foretog egenmægtigt, hvilket den også har indrømmet, en fejlagtig momsrestitution til bomuldsproducenterne. Bomuldsproducenterne modtog for de pågældende år ikke momsrestitution for medansvarsafgiften, hvilket indebærer et direkte indkomstab.

Den græske regering nægter at udbetale momsrestitution for medansvarsafgiften for årene 1990-1995 med bl.a. den begrundelse, at der allerede er givet meddelelse til Fællesskabet om momsrestitution til landbrugerne, og at der ikke er mulighed for at tage spørgsmålet op til fornyet behandling, da der ikke forudses en sådan procedure i EU.

Da de skader, de græske landbrugere har lidt, udelukkende skyldes den græske stat, bedes Kommissionen oplyse, om den i samarbejde med den græske regering vil undersøge spørgsmålet om momsrestitution til bomuldsproducenterne for medansvarsafgiften for årene 1990-1995?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. maj 1998)

I henhold til artikel 25 i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (¹) — kan medlemsstaterne anvende en særlig ordning for små landbrugere. Artikel 25 indeholder en bestemmelse om, at en standardsats for godtgørelse giver standardsats-landbrugere mulighed for at modregne en standardmoms i merværdiafgiftsbelastningen i tidligere led. Medlemsstaterne fastsætter godtgørelsessatsen på grundlag af makroøkonomiske statistikker. Den fastsatte sats må ikke bruges til at give landbrugere en refusion, der er højere end merværdiafgiftsbelastningen i tidligere led. Medlemsstaterne kan dog nedsætte sådanne godtgørelsessatser til en nulsats. Godtgørelsen til græske standardlandbrugere betales via refusion fra staten. Små landbrugere kan i henhold til artikel 25 vælge den normale momsordning.

På denne baggrund er der ikke nogen anledning til, at Kommissionen sammen med Grækenland undersøger spørgsmålet om refusion for den pågældende periode.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977.

(98/C 402/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0831/98

af Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Murcia kommunes usociale foranstaltninger i forbindelse med gennemførelsen af URBAN- initiativet

Europa-Kommissionen er i færd med at godkende URBAN-programmet for Murcia kommune. URBAN vedrører først og fremmest byzoner, der er kendetegnet af dårlig livskvalitet, et højt niveau af social udelukkelse, mangel

på sociale institutioner og ringe boligkvalitet (meddelelse til medlemsstaterne om retningslinjerne for operationelle programmer, som medlemsstaterne opfordres til at udarbejde inden for rammerne af et EF-initiativ for byområder (DOCE 96/C 200/04)).

URBAN-programmet for Murcia kommune tilsigter bl.a. at løse de sociale problemer i det relevante område, bl.a. integration af sigøjnerfamilier, familier, der lever under fattigdomsgrænsen, kvarterer med ringe boligkvalitet, social udelukkelse, fremme af sameksistens og solidaritet osv. Imidlertid går de foranstaltninger, der hidtil er blevet iværksat af Murcia kommune, i retning af at fremme forvisning af sigøjnerfamilierne fra bydelen San Pio X i Murcia og det kvarter, der er kendt under navnet »Naves del Brocal«. De ligger begge i det område, hvor Murcia kommune vil gennemføre og realisere URBAN-programmet. Disse familier vil således ende med at skulle leve under absolut elendige forhold og blive socialt udelukkede, og kommunen har ikke planer om at løse problemet inden for en overskuelig fremtid. I lyset af ovenstående bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Mener Kommissionen ikke, at kommunalforvaltningen i Murcia ved at øge de sociale problemer i byområdet handler i modstrid med URBAN-initiativets målsætninger?
3. Mener Kommissionen ikke, at kommunalforvaltningen i Murcia ved gennemførelsen af URBAN-initiativet er forpligtet til at sikre en værdig og vedvarende løsning på alle disse sociale problemer?
4. Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte over for de kommunale myndigheder for at sikre, at dette projekt opfylder sine opgaver?
5. Mener Kommissionen, at den spanske offentlige forvaltnings opførsel er forligelig med kampen mod social udelukkelse som anført i Amsterdam-traktaten? Hvor langt er Kommissionen nået i forberedelsen af den næste aktion til bekæmpelse af social udelukkelse i forbindelse med boligproblemerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(5. maj 1998)

Kommissionen godkendte den 3. marts 1998 det program, der blev fremlagt af de nationale spanske myndigheder efter videreførelsen af URBAN-initiativet for perioden 1997-99. Dette program omfatter bl.a. projektet for Murcia kommune. Det pågældende projekt vedrører Barriomar-kvarteret og tilgrænsende områder, som er præget af tilsvarende samfundsøkonomiske vilkår, herunder San Pio X-kvarteret.

Kommissionen er bekendt med de alvorlige sociale problemer, der præger Murcia kommune. Det er imidlertid ikke op til Kommissionen at foretage en vurdering af interne forhold i denne kommune.

Kommissionen har den opfattelse, at iværksættelsen af de aktioner, der er fastsat i dette program, og som har til formål at sikre en bedre social integrering af befolkningen, vil bidrage til at mindske nogle af disse problemer. Det skal imidlertid understreges, at boligudgifterne ikke berettiger til strukturfondsstøtte under dette program.

I henhold til den gældende EF-traktat har Kommissionen ikke kompetence til at evaluere den indsats, der gøres af medlemsstaternes lokale myndigheder på områderne social udstødelse og fattigdom. Når Amsterdamtraktaten er blevet ratificeret, vil det med den nye artikel 137 i EF-traktaten blive muligt at foretage en evaluering af erfaringer med henblik på bekæmpelse af social udstødelse på EF-plan. Det undersøges i øjeblikket, hvorledes dette bedst kan gøres. Fremme af et integrerende samfund og integration bliver ligeledes en vigtig prioritet i Kommissionens nye socialpolitiske handlingsprogram for perioden 1998-2000.

(98/C 402/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0848/98**af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Fast byaffald på Formentera (Spanien)

På Cap Barbaria på øen Formentera (Balearerne, Spanien) findes der en losseplads for fast byaffald, som ejes af kommunen, og som er placeret på en skrænt mellem to vandløb. Denne losseplads er genstand for en retssag, som den offentlige anklager i miljøanliggender ved højesteret for Balearerne har anlagt for formodet strafbar pligtforsømmelse ved udstedelse af tilladelsen. Endvidere har borgere fra området anlagt sag ved afdelingen for forvaltningssager med henblik på at påvise anlæggets ulovlighed og de alvorlige miljøproblemer som følge af dets placering og forvaltning.

Problemet berører hele øen. Der afbrændes konstant affald på lossepladsen, hvilket indebærer emission af giftige luftarter, som skader mennesker, dyr og planter. Lossepladsen er endvidere årsag til alvorlig forurening af Middelhavet: den ikke er sikret mod nedsivning, den har ikke har noget system til opsamling af udvaskede stoffer, og på grund af dens placering på en skrænt ud mod havet udledes alle disse stoffer i vandet. Der er endvidere en overhængende fare for, at affaldet vil komme i skred og dermed forårsage en miljøkatastrofe.

Det er helt nødvendigt, at Fællesskabet yder økonomisk støtte med henblik på at løse det alvorlige problem med fast byaffald på denne lille ø, men det er mere end tvivlsomt, at en sådan løsning skulle indebære bevarelse af denne forureningskilde.

Den omstændighed, at regeringen i den autonome region Balearerne muligvis anvender en del af fællesskabsstøtten til opretholdelse af denne losseplads, giver anledning til følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen kendskab til dette anlægs eksistens?
2. Har Kommissionen i bekræftende fald også kendskab til den igangværende retssag?
3. Er der afsat en budgetbevilling som led i et program eller projekt til finansiering af bortskaffelse af fast byaffald på Formentera?
4. Anvendes en sådan bevilling i bekræftende fald til bevarelse af det eksisterende anlæg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(26. maj 1998)

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem her har bragt på bane. Den vil optage de nødvendige kontakter med henblik på at indhente samtlige præcisioner vedrørende disse fakta og sikre sig, at samtlige gældende direktiver på området overholdes behørigt.

Interventioner i form af miljøbeskyttelse finansieres over driftsprogrammet »Balears 5b« af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) (aktioner 2-5 til støtte for centre i landdistrikter). Dog kan man ikke spore nogen intervention på Formentera i medfør heraf, med undtagelse af de bevillinger til undersøgelser, der er delt mellem Ibiza og Formentera, med henblik på gennemførelse af udstykningsprogrammer (0,7 mio pesetas eller ca. 4.250 ecu), samt planerne for egnsudvikling (1,3 mio pesetas eller ca. 7.800 ecu). Det bør herunder blandt andet også noteres, at det spørgsmål, det ærede medlem har stillet, hidtil aldrig har været drøftet i opfølgingsudvalget for 5b.

(98/C 402/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0892/98**af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen**

(26. marts 1998)

Om: Hjælp til Bosnien

Europa-Parlamentets ad hoc-delegation under ledelse af Tom Spencer har dokumenteret, at Kommissionen i forbindelse med tildeling af hjælp til genopbygning i Bosnien, 408 mio ecu, handler fuldstændig ineffektivt og ukoordineret. Delegationslederen taler om en bureaukratisk ukorrekt og ineffektiv handle måde fra EU's side.

1. Hvorfor blev hjælpeforanstaltningerne finansieret inden for rammerne af et PHARE-projekt?
2. Hvorledes er personalestrukturen i EU's repræsentation i Sarajevo?
3. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen konkret træffe med henblik på at fjerne de åbenbare misforståelser i samarbejdet?
4. Hvad sker der med de 40 mio ecu, der ikke kunne anvendes i 1997?
5. Hvordan og i hvilken form vil Kommissionen reagere på ad hoc-delegationens henstilling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek

(11. maj 1998)

1. De eneste finansressourcer, der stod til rådighed, da det blev nødvendigt hurtigt at imødekomme de hastende behov, der opstod i Bosnien-Hercegovina efter indgåelsen af fredsaftalerne, var finansressourcerne under PHARE-programmet. Senere på året i 1996 traf Europa-Parlamentet beslutning om en forhøjelse af genopbygningsressourcerne, men grundforordningen hertil blev først vedtaget i juli 1996.
2. Man er i gang med at udarbejde en oversigt over personalestrukturen i Kommissionens repræsentation i Bosnien-Hercegovina, samt udvidelsen heraf. Inden sommeren vil der være 21 A-ansatte, 5 B-ansatte og 10 — ansatte i repræsentationen, som dermed bliver fuldt ud funktionsdygtig.
3. Repræsentationens nye leder får et bredere beslutnings- og koordinationsmandat, således at der kan gribes hurtigt ind fra internationalt hold.
4. De ca. 40 millioner ECU, der var blevet fastfrosset i 1997 på grund af de særlige politiske forhold i Srpska-republikken, er nu i vid udstrækning blevet frigivet, efter at den nye Dodik-regering er trådt til. Udnyttelsen af disse finansmidler er blevet fremskyndet.
5. Kommissionen har nøje holdt sig til de forslag, der er blevet fremsat af den parlamentsdelegation, der aflagde besøg på stedet, idet den har sørget for en lovgivning der giver bedre mulighed for at imødekomme de særlige forhold i Bosnien-Hercegovina, både hvad angår procedurer, der er gjort hurtigere og mere fleksible, og hvad angår de direkte kontakter til de regionale og kommunale myndigheder. Samtidig har man decentraliseret forvaltningen af det meste af programmet ved at overdrage den til Kommissionens repræsentation i Sarajevo og ved at give repræsentationens leder bredere beføjelser og et større personale.

(98/C 402/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0894/98

af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Omkostningerne til tolkning i forbindelse med en eventuel udvidelse mod øst

En eventuel udvidelse af Kommissionen med de central- og østeuropæiske lande vil med den nuværende politik betyde en udbygning af tolketjenesten.

1. Holdes der fast ved den politik, at alle sprog i Den Europæiske Union er ligeværdige?
2. Er der bestræbelser på at indføre et ringere antal sprog som såkaldte »arbejdssprog«, og hvilke sprog er der i givet fald tale om?
3. Hvor store vil omkostningerne til udbygning af tolketjenesten (inkl. publikationsomkostninger) med de anførte central- og østeuropæiske stater være?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer*(2. juni 1998)*

1. og 2. Kommissionen bekræfter over for det ærede medlem, at den tillægger de officielle sprogs og arbejdssprogenes lige status i EU-institutionerne stor betydning, hvilket er i overensstemmelse med den ændrede forordning nr. 1/58 ⁽¹⁾, som fastsætter en sproglig ordning for institutionerne.

Kommissionen gør alt for at sikre, at der er størst mulig sproglig dækning af konferencer og møder — i overensstemmelse med traktaterne — og at alle EU-sprogene ⁽²⁾ respekteres i lige høj grad.

Kommissionens synspunkt er, at den nuværende sproglige ordning, ifølge hvilken alle sprog i EU betragtes som ligeværdige, skal opretholdes, når EU udvides med de central- og østeuropæiske lande.

3. Med hensyn til oversættelse har Kommissionen iværksat en moderniserings- og rationaliseringsproces, der skal gøre det muligt at levere tjenesteydelser, hvor forholdet mellem pris og kvalitet er optimalt. I betragtning af, hvor omfattende en udfordring den nye udvidelse er, planlægger man et tæt samarbejde institutionerne imellem.

Hvad angår den ekstra arbejdskraft, som der vil være brug for i arbejdet med publikationer, vil der først og fremmest være behov for korrekturlæsere og deres ledelse. Til orientering kan det nævnes, at Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer fik bevilget 60 ekstra stillinger i forbindelse med de sidste udvidelser.

Hvad angår tolkning, er Kommissionen overbevist om, at det kan lade sig gøre at udvide tolkningen ved at bruge modulerbare kabiner kombineret med asymmetrisk tolkning gennem en hensigtsmæssig og intensiv uddannelse samt målrettet rekruttering.

I denne forbindelse har den omstrukturering af Den Fælles Tolke- og Konferencetjeneste (SCIC), der blev påbegyndt i første halvdel af 1996, betydet, at man kunne love en yderligere sproglig dækning (baseret på 1998 — budgettet i faste priser) og tolkning på de nye officielle sprog til minimale omkostninger inden for fem år (1. januar 2003). Desuden er det blevet besluttet fra i år at gøre en helt ekstraordinær indsats med hensyn til uddannelse i de central- og østeuropæiske sprog, uden at man vil lægge mindre vægt på at bevare niveauet for de 11 nuværende officielle sprog. Kommissionen vil være i stand til at holde udgifterne til tolkning på et fornuftigt niveau ved den planlagte udvidelse, for så vidt som uddannelses- og ansættelsespolitikken kan fortsættes med henblik på at bibeholde eller endda forbedre kvaliteten af tolkningen ved møderne og tjenestens kvalitet som helhed.

⁽¹⁾ EFT 17 af 6.10.1958.

⁽²⁾ I henhold til Rådets konklusioner om flersprogetheden i Den Europæiske Union.

(98/C 402/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0900/98**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(26. marts 1998)*

Om: Billetsalg til EM i fodbold i 2000

UEFA har oplyst, at den agter at rådføre sig med Kommissionens juridiske eksperter i forbindelse med tilrettelæggelsen af EM i fodbold i 2000, der skal finde sted i Belgien og Holland, i forbindelse med billetsalgsordningerne. Kan Kommissionen på baggrund heraf sikre, at der ikke — tre måneder inden EM i 2000 starter — sker en gentagelse af den nuværende situation, hvor overholdelsen af EU's konkurrencelovgivning i forbindelse med VM-slutrunden i Frankrig anfægtes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(15. maj 1998)*

I lyset af de seneste begivenheder mødtes repræsentanter for UEFA (Den Europæiske Fodboldsammenslutning) for nylig med Kommissionen for at drøfte billetsalget i forbindelse med de europæiske fodboldmesterskaber i 2000. Under drøftelserne bekræftede UEFA, at man i vidt omfang vil tage højde for de problemer, som

Kommissionen tilsyneladende har haft i de seneste måneder i forbindelse med billetsalget til verdensmesterskaberne i Frankrig i år. Så snart UEFA's planer for billetsalget foreligger, vil Kommissionen gennemgå disse for at fastslå, om de er i overensstemmelse med EU's konkurrenceregler.

(98/C 402/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0901/98

af Bryan Cassidy (PPE) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Broen ved Poole

Som Kommissionen sikkert ved, er færgeforbindelsen mellem Poole i Det Forenede Kongerige og Cherbourg i Frankrig vigtig. Den er en vigtig fragtrute og også af betydning for turismen over Kanalen. Strækningen Poole-Cherbourg er af europæisk betydning.

Tilkørslen til havnen i Poole er imidlertid begrænset, idet køretøjer, som ankommer til eller forlader havnen, skal passere en gammeldags bro, som fra tid til anden må lukkes, for at fritidsbådene kan passere.

Kommissionens tjenestemænd har hidtil oplyst, at de vil reagere positivt på en ansøgning om fællesskabsstøtte til en udskiftning af broen i Poole. Er dette stadigvæk tilfældet?

Hvad vil Kommissionen råde byrådet i Poole til i forbindelse med en ansøgning om fællesskabsstøtte til udgifterne i forbindelse med en udskiftning af den nuværende utilstrækkelige bro, således at der opnås et positivt svar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(5. juni 1998)

Det pågældende projekt henhører ikke under noget program, hvortil der kan ydes støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU), og de eneste andre midler fra Det Europæiske Fællesskab, der er til rådighed til brug for transportinfrastrukturprojekter, er dem, der er disponible til udvikling af de transeuropæiske transportnet (TEN-T) som defineret i de retningslinjer, der er nedfældet i Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF ⁽¹⁾. I henhold til denne lovgivning har det været almindelig praksis at begrænse finansiering af havne til kun at omfatte undersøgelser vedrørende udvikling af havneinfrastruktur snarere end støtte til anlæggelse af infrastrukturer.

Eftersom den foreslåede bro i Poole ikke er en hovedfærdselsåre som led i noget TEN, vil udskiftningen af denne ikke opfylde andre kriterier med hensyn til støtte til TEN.

Det ærede medlem gør her bedst i at forfølge spørgsmålet om forbedrede adgangsforhold til havnen i Poole over for landets egne myndigheder, eftersom der under de nuværende forhold ikke findes nogen form for lovgivning, hvorefter Fællesskabet vil kunne bidrage til sådanne udviklingsopgaver.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996, s. 1.

(98/C 402/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0903/98

af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Cairngorm-bjergene i Skotland

De britiske myndigheder har udpeget en stor del af Cairngorm-bjergene i Skotland som et særligt beskyttet område i henhold til EU's direktiv om vilde fugle (79/409/EØF) ⁽¹⁾. Området udpeges også som et særligt bevaringsområde i henhold til direktivet om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (92/43/EØF) ⁽²⁾.

Der er også blevet fremsat forslag om opførelse af en kabelbane i området, således at man kan udvikle skisporten og sommerturismen. Det foreslås, at disse udviklingsforanstaltninger opnår 13,5 mio ecu i tilskud fra Storbritannien og 4,05 mio ecu fra Regionaludviklingsfonden som et led i mål 1 — programmet for højlandet og øerne. Denne støtte fra Regionaludviklingsfonden er blevet suspenderet, medens Kommissionen foretager en undersøgelse.

Kommissionen bedes anføre betingelserne for denne undersøgelse og den forventede tidsplan? Kommissionen bedes oplyse følgende:

Mener den, at grænserne for det særligt beskyttede område og det særlige bevaringsområde (et eventuelt særligt bevaringsområde) er blevet behørigt fastlagt i overensstemmelse med Domstolens relevante afgørelser, herunder *Santoña Marshes* (C-355-90) og *Lappel Bank* (C-44/95) såvel som bestemmelserne i direktivet om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter?

Er den overbevist om, at de britiske myndigheder vil kunne garantere, at bygningen og driften af kabelbanen ikke vil være i modstrid med det særligt beskyttede områdes og det særlige bevaringsområdes integritet enten som foreslået eller inden for ændrede grænser?

Er disse foranstaltninger i overensstemmelse med Domstolens fortolkning af sikkerhed, især i forbindelse med »Association pour la Protection des Animaux Sauvages« m.fl. (C-435/92) og »forsigtighedsprincippet«, som Fællesskabets miljøpolitik er baseret på ifølge artikel 130 R i traktaten om Den Europæiske Union?

Er Kommissionen overbevist om, at de britiske myndigheder i denne sag overholdt bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF ⁽³⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, især bestemmelserne i artikel 2 om, at offentligheden får mulighed for at udtale sig herom?

Hvilke foranstaltninger agter den at træffe, førend den går ind for en frigivelse af støtten fra Regionaludviklingsfonden, især for at fastslå, at en sådan frigivelse ikke er et brud på artikel 7 i forordning 2081/93/EØF ⁽⁴⁾ om strukturfondene, for så vidt angår de projekter, som er i modstrid med den europæiske miljølov og -politik? Hvilke love og hvilken politik har der i denne forbindelse været tale om?

Kommissionen bedes også meddele, om den er overbevist om, at de britiske myndigheder har foretaget en hensigtsmæssig forvaltning af den foreslåede tildeling af støtte fra Regionaludviklingsfonden, og især om den mener, at der i forbindelse med udviklingsforanstaltningerne er tale om »infrastruktur« og ikke »produktiv investering«, og at den britiske statsstøtte på 13,5 mio ecu kan godkendes, for så vidt angår fællesskabspolitikken?

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ EFT L 193 af 31.7.1993, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(2. juni 1998)

Kommissionen kan bekræfte, at den for øjeblikket er ved at undersøge to klager mod Det Forenede Kongerige (den ene modtaget i 1995 og den anden i 1997) vedrørende gennemførelsen i Cairngorm-bjergene af direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle og direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Undersøgelserne vedrører hovedsagelig fastlæggelsen af grænserne for det særligt beskyttede område i Cairngorm i henhold til direktiv 79/409/EØF, de interesser der ligger til grund for udpegningen af dette særligt beskyttede område (navnlig hvorvidt snespurv bør være omfattet), fastlæggelsen af grænserne for det foreslåede særlige bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF samt de foranstaltninger, der er truffet for at kabelbaneprojektet kan overholde bestemmelserne i artikel 6 i direktiv 92/43/EØF. Kommissionen håber, at den kan afslutte undersøgelserne i løbet af 1998.

Så længe resultatet af undersøgelserne ikke foreligger, kan Kommissionen ikke oplyse, om den er tilfreds på de punkter, der nævnes af det ærede medlem. Hvad angår den foreslåede anvendelse af fællesskabsmidler, fremgår det af det enkelte mål 1 — programmeringsdokument, at projekter, der medfinansieres af strukturfondene skal overholde principperne og målene for bæredygtig udvikling og endvidere skal overholde Fællesskabets miljølovgivning. Det tilskud fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) på 2,7 mio. £, der i december 1997 blev vedtaget af mål 1 — overvågningsudvalget for området Highlands and Islands vil kun blive frigivet, efter at der er fundet en tilfredsstillende løsning på spørgsmålet om, hvorvidt projektet er støtteberettiget, også med hensyn til miljøaspekterne. I forbindelse med sidstnævnte aspekt og i henhold til artikel 7 i Rådets

forordning (EØF) 2081/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) 2052/88 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter ⁽¹⁾ kan der ikke ydes støtte fra EFRU før konklusionerne foreligger på de miljøklager, som Kommissionen for øjeblikket er ved at behandle. Ministeriet for Skotland har bekræftet, at der ikke vil blive udfærdiget noget brev med tilbud til sponsoren før dette resultat foreligger. Kommissionen er endnu ikke i stand til at besvare det sidste punkt nævnt af det ærede medlem. Det har anmodet Ministeriet for Skotland om at fremskaffe yderligere oplysninger.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

(98/C 402/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0917/98

af Heidi Hautala (V) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Fremskyndelse af gennemførelse af Natura 2000 — nettet

Adskillige af EU's medlemsstater har endnu ikke sendt Kommissionen en fuldstændig national liste over de områder, der foreslås til Natura 2000 — nettet, selvom dette burde være sket allerede inden den 5. juni 1995. Mange lande har heller ikke bragt deres lovgivning i overensstemmelse med habitatdirektivet, selvom det burde have været gjort allerede inden den 5. juni 1994 (for Finlands, Sverige og Østrigs vedkommende inden den 1. januar 1995). En række lande har sendt Kommissionen ældre lovgivning, der var udarbejdet inden vedtagelsen af habitatdirektivet, hvor alle direktivets centrale bestemmelser mangler.

Ifølge habitatdirektivet skal Kommissionen træffe beslutning om en fællesskabsliste inden den 5. juni 1998. Det er af indlysende grunde allerede for sent. Nu bør medlemsstaterne og Kommissionen gøre alt for, at det på fællesskabsplan godkendte Natura 2000 — net kan træde i kraft i år 2000 i overensstemmelse med sit navn.

Da Rådet den 19. juni 1997 traf afgørelse om Kommissionens meddelelse om gennemførelse af EF's miljølovgivning, gjorde det opmærksom på behovet for at effektivisere gennemførelsen og anvendelsen af EF's miljølovgivning. Europa-Parlamentet har i sin udtalelse om meddelelsen (punkt 17) opfordret til mere regelmæssig anvendelse af den automatiske indledning af en retsprocedure i tilfælde, hvor medlemsstaterne ikke har overholdt alle bestemmelserne i et direktiv, og dermed fjerne behovet for at træffe politiske afgørelser i Kommissionen. Det er særdeles rimeligt i forbindelse med habitatdirektivet, eftersom direktivets tidsfrister i væsentlig grad allerede er blevet overskredet.

Hvad vil Kommissionen foretage sig, for at den i overensstemmelse med de forpligtelser, som fastsættes i fællesskabsretten, kan træffe beslutning om Fællesskabets Natura 2000 — liste hurtigst muligt og inden år 2000?

Hvad vil Kommissionen foretage sig for at sikre, at der i hver enkelt medlemsstat findes gældende lovgivning, der er i overensstemmelse med habitatdirektivets krav, senest på det tidspunkt, hvor listen for det pågældende land vedtages?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(29. maj 1998)

Kommissionen deler fuldt ud, det ærede medlems ønske om en hurtig etablering af Natura 2000 — nettet. Kommissionen har gentagne gange mindet medlemsstaterne om deres forpligtelse til at omsætte Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾ og til at fremsende deres lister over lokaliteter, de foreslå udpeget som særlige bevaringsområder.

Kommissionen har anlagt sag mod fire medlemsstater for manglende omsætning af direktivet til national lovgivning. Domstolen har allerede afsagt domme mod Grækenland og Tyskland. Det er for nylig blevet besluttet at indbringe Frankrig for Domstolen. Og endelig er der fremsat en begrundet udtalelse mod Finland for manglende omsætning af direktivet for Ålandsøernes vedkommende.

Kommissionen har ligeledes for nylig besluttet at indbringe syv medlemsstater for Domstolen (nemlig Danmark, Tyskland, Frankrig, Irland, Luxembourg, Nederlandene og Finland) for manglende eller ufuldstændige nationale lister over særlige bevaringsområder i forbindelse med Natura 2000 — nettet.

Kommissionen vil dog gerne påpege, at der på det seneste er gjort betydelige fremskridt i en række medlemsstater. Således er et antal lokaliteter, herunder også havområder, omfattende i alt 8 % af Fællesskabets europæiske territorium, allerede blevet foreslået udpeget som særlige bevaringsområder i medfør af habitat-direktivet.

For ikke yderligere at forsinke iværksættelsen af Natura 2000 — nettet overvejer Kommissionen at vedtage fællesskabslistor over lokaliteter efter de enkelte biogeografiske regioner. Listen for den makaronesiske regions vedkommende vil da kunne vedtages allerede inden dette års udgang.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(98/C 402/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0918/98
af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen
(26. marts 1998)

Om: EF-støtte til virksomheden Yazaki Saltano de Portugal

Yazaki Saltano de Portugal, der fremstiller elektriske komponenter til biler og har hovedsæde i Estrada da Rainha, Praia da Granja, Vila Nova de Gaia, er en japansk virksomhed. Den etableredes i Portugal for 10 år siden og har en arbejdsstyrke, som i 1996 nåede op over 7.000 mand.

Jeg formoder, at EF — enten via den første eller den anden fællesskabsstøtteramme — har medfinansieret etableringen og/eller udbygningen og moderniseringen af denne virksomhed.

Vil Kommissionen i den forbindelse oplyse følgende:

Har Yazaki Saltano de Portugal modtaget EF-støtte? Over hvilket eller hvilke program(mer)? Hvilke delbeløb eller samlede beløb er der ydet? Hvilke generelle kontraktmæssige forpligtelser har virksomheden påtaget sig for at kunne få den pågældende EF-støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(15. maj 1998)

Ifølge oplysninger fra medlemsstaten er der ikke ydet støtte til denne virksomhed inden for nogen af de to EF-støtterammer for Portugal.

(98/C 402/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0919/98
af Carlo Secchi (PPE) til Kommissionen
(12. marts 1998)

Om: Klagesag 97/4230/SG/(97)A/4867 og efterfølgende afsendelse af åbningsskrivelse til den italienske stat om manglende overholdelse af direktivet om offentlige tjenesteydelsesaftaler i forbindelse med selskabet Infomont i Borgotaro

Af den lokale presse fremgår det, at der er afsendt åbningsskrivelse til den italienske stat i forbindelse med selskabet Infomont i Borgotaro (Parma), der tilsyneladende har fået tildelt en ordre, uden at procedurerne i direktiv 92/50 (¹) er blevet overholdt.

Kommissionen anmodes på denne baggrund om at besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke centrale punkter er undersøgelsen forud for åbningsskrivelsen resulteret i?

2. Hvilket svar har den italienske stat givet på Kommissionens anmodninger?
3. Hvilke initiativer agter Kommissionen at træffe for at sikre, at det omtalte direktiv overholdes i denne konkrete sag?

(¹) EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(6. maj 1998)

I det tilfælde, som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 169 opfordret den italienske stat til at fremkomme med bemærkninger til visse aspekter ved bjergdistriktet Valli des Taro e del Cenos tildeling af kontrakter i forbindelse med udarbejdelsen og gennemførelsen af et projekt til brug for det lokale skattesystem. De aspekter, som Kommissionen har fremdraget, er fortrolige, så længe sagen er på undersøgelsesstadiet.

Kommissionen har endnu ikke modtaget de italienske myndigheders bemærkninger og kan derfor ikke på nuværende tidspunkt udtale sig om, hvilke foranstaltninger den i givet fald vil træffe.

(98/C 402/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0926/98

af María Sornosa Martínez (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Skader på Contreras-opstemningen som følge af anlægget af A-3 — motorvejen

Hvor A-3 — motorvejen mellem Valencia og Madrid passerer Contreras-opstemningen, påføres miljø og landskab alvorlige ødelæggelser, som tydeligvis er i strid med erklæringen om indvirkninger på miljøet for dette projekt.

Det hedder i afsnit 1 i den erklæring om indvirkninger på miljøet, som det tidligere generaldirektorat for miljøvurdring og -kvalitet afgav, at »for at hindre, at der sker væsentlige påvirkninger af de hydrologiske forhold i Contreras-opstemningen, må der hverken etableres stenbrud eller finde afgravning af fyldt sted, ligesom der ikke må placeres materiale af nogen art eller anbringes hjælpeinstallationer på områder, hvorfra der direkte eller ved afløb eller erosion kan ske påvirkninger af opstemningen«.

I forbindelse med anlægsarbejderne opstår der påfyldningsbunker på over 40 meters højde, ligesom det overskydende materiale fra afgravningerne dumpes i reservoiret. Desuden anlægges der køreveje, hvis forløb senere skal ændres.

Resultatet af dette er en fuldstændig ødelæggelse af vegetationen i området med navnet Rabo del Sartén og de andre lokaliteter, hvor vejbroerne er placeret.

Trods protester fra de politiske partier og vandudvindingsselskabet i Júcar fortsætter arbejderne under systematisk overtrædelse af henstillingerne i erklæringen om indvirkning på miljøet.

Disse skader påføres miljøet og landskabet, fordi myndighederne ønsker at overholde fristerne for arbejdernes gennemførelse. Denne hast er imidlertid ikke berettiget i betragtning af de miljøødelæggelser, som er resultatet.

Eftersom EU står for en del af finansieringen, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Har den kendskab til virkningerne af disse anlægsarbejder?
2. Kan den udsende en delegation, som skal vurdere de skader på miljøet, som arbejderne forårsager?
3. Kan den rette henvendelse til det spanske ministerium for offentlige arbejder med anmodning om, at dette omgående afhjælper skaderne på miljøet og landskabet, og at arbejderne fremover gennemføres i overensstemmelse med erklæringen om indvirkninger på miljøet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(3. juni 1998)*

Kommissionen er af den opfattelse, at det påhviler myndighederne i den pågældende medlemsstat at kontrollere, at de betingelser, der er fastsat i miljøvurderingerklæringen, overholdes. Det er da også på denne baggrund, at Kommissionen har rettet henvendelse til den pågældende medlemsstat for at få oplyst — som det ærede medlem anmoder den om — hvilke virkninger, anlægsarbejderne vil kunne få.

Desuden vil Kommissionen på det kommende møde i Samhørighedsfondens tilsynsudvalg anmode om nærmere detaljer og forklaringer for at forsikre sig om, at anlægsarbejderne forløber helt i overensstemmelse med miljørisikovurderingen.

*(98/C 402/057)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0948/98****af Robin Teverson (ELDR) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: Reeksport af levende dyr inden for EU og forholdene på slagterierne

Er Kommissionen klar over, at det hævdes, at får fra Det Forenede Kongerige eksporteres til andre medlemsstater og derpå reeksporteres til Spanien, hvor de slagtes under forhold, der langt fra opfylder EU-lovgivningens krav? Kan Kommissionen bekræfte, at forholdene på slagterierne i Spanien opfylder EU-lovgivningens krav? Hvilken kontrol gennemfører myndighederne for at sikre, at denne lovgivning overholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(6. maj 1998)*

Kommissionen har for tiden ikke kendskab til problemer i forbindelse med britiske får, der forsendes til en anden medlemsstat og derefter til Spanien. Afhængigt af de pågældende fårs kategori og varigheden af opholdet i den første medlemsstat og det sundhedsdokument, der ledsager dyrene, når de afsendes fra denne medlemsstat, udgør en sådan forsendelse ikke nødvendigvis en overtrædelse af EF-bestemmelserne.

Kommissionen har ikke for nylig modtaget klager over, at slagterier i Spanien ikke opfylder de dyrevelfærdskrav, som er fastsat i EF-bestemmelserne. Det primære ansvar for overholdelsen af de pågældende bestemmelser påhviler medlemsstaterne. Kommissionen vil anmode de spanske myndigheder om at oplyse, hvilken kontrol der for tiden gennemføres for at sikre, at disse bestemmelser overholdes.

*(98/C 402/058)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0951/98****af José Escudero (PPE) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: Kulturelt samarbejde

I betænkningen om artikel 128 eller om de kulturelle aspekter i Fællesskabets foranstaltninger, i konklusionerne fra Rådets (kultur) møder, og i Europa-Parlamentets betænkninger opfordres der til og udtrykkes der ønske om en styrkelse af det kulturelle samarbejde mellem de internationale organisationer, UNESCO, Europarådet m.fl. og Kommissionen.

Kommissionen bedes oplyse, om der i øjeblikket findes retlige rammer, som giver mulighed for dette samarbejde? Hvordan gennemføres eller burde dette samarbejde gennemføres i praksis? Agter Kommissionen at oprette de nødvendige mekanismer til at gennemføre en fælles indsats og således mangedoble sine foranstaltninger ved at skyde sine midler i en fælles pulje sammen med andre, der har samme målsætning?

Hvilke fælles aktioner har Kommissionen gennemført sammen med UNESCO siden den administrative ordning blev undertegnet i februar 1996?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja

(17. juni 1998)

Som svar på det ærede medlems forespørgsel skal det bemærkes, at retsgrundlaget for Fællesskabets samarbejde med Europarådet og med andre internationale organisationer, der beskæftiger sig med kulturelle forhold, f.eks. FN-organisationen for Uddannelse, Videnskab og Kultur (Unesco), er EF-traktatens artikel 128, stk. 3.

I øvrigt fandt der den 5. november 1996 en brevveksling sted mellem Kommissionen og Europarådet i fortsættelse af brevvekslingen af 16. juni 1987. Heri planlægges bl. a. for så vidt angår det praktiske samarbejde, at der kan optages uformelle kontakter mellem Kommissionens repræsentanter og repræsentanter for Europarådets generalsekretariat med henblik på, at tjenestemænd i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder for de enkelte organisationer, kan deltage i de møder inden for de forskellige sektorer, som tilrettelægges af de pågældende organisationer og institutioner.

Siden december 1997 har Europarådets repræsentanter regelmæssigt været inviteret til at deltage i kulturudvalgets møder, efter at Rådet den 11. december 1996 gav denne gruppe i Rådet tilladelse til, ud over de møder, hvor udvalget arbejder indenfor rammerne af Rådets beslutningsproces, at føre uformelle drøftelser om kulturspørgsmål.

På lignende måde har Fællesskabet og UNESCO, om end på et senere tidspunkt, udvekslet breve med henblik på at lette det praktiske samarbejde mellem denne organisation og Kommissionen.

Det er hovedsagelig i forbindelse med konkrete projekter, der dels støttes af Fællesskabet i henhold til dets forskellige programmer og af Unesco i forbindelse med de foranstaltninger, denne organisation træffer i henhold til sit mandat, at det kulturelle samarbejde mellem FN organisationen og Fællesskabet er kommet til udtryk.

(98/C 402/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0961/98

af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen

(30. marts 1998)

Om: Cykling

Har Kommissionen planer om at lægge pres på medlemsstaterne for få dem til at udarbejde en overordnet cykeltrafikplan i lighed med den, der findes i Nederlandene og UK?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(25. maj 1998)

Kommissionen er klar over eksistensen af og ser med tilfredshed på de overordnede cykeltrafikplaner, som Nederlandene og Det Forenede Kongerige har vedtaget. Den har dog ikke til hensigt at indføre en lignende plan på europæisk niveau, da et sådant anliggende klart sorterer under de enkelte medlemsstaters ansvarsområde.

Som led i opfølgningen af »grønbogen om borgernes transportnet«⁽¹⁾ sponsorerer Kommissionen oprettelsen af en database vedrørende god praksis med hensyn til lokal og regional passagerbefordring — Citizens' Network Information Service — som skulle være klar engang hen på sommeren 1998. Cykling er et af de emner, der er medtaget i denne database.

Kommissionen er ligeledes ved at lancere et benchmarkingprojekt vedrørende systemer til lokal passagerbefordring. Også her er cyklismens bidrag til disse systemer medtaget.

For så vidt angår cykling over længere afstande, støtter Kommissionen en gennemførlighedsundersøgelse med hensyn til etablering og finansiering af EuroVelo-nettet af internationale cykelruter. Dette net er primært bestemt for fritidscyklister og cyklende turister, men vil også kunne medvirke til at fremme cykling i og omkring byer.

⁽¹⁾ KOM(95) 601 endelig udg.

(98/C 402/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0962/98**af Florus Wijsenbeek (ELDR) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: Benyttelse af tjenestecykler

Har Kommissionen kendskab til, at den nederlandske cykelfabrik »BATAVUS« har tilbudt gratis at stille ti tjenestecykler til rådighed for Kommissionens tjenestemænd?

Er Kommissionen klar over forsøg på fra de lokale myndigheders side i Bruxelles at fremme bæredygtig mobilitet ved at benytte cykler i byen?

Er Kommissionen klar over, at der i forbindelse med den nye infrastruktur omkring bygningerne på Schuman-pladsen er anlagt særlige cykelstier?

Er Kommissionen klar over, at anvendelsen af cykler i bymiljø er i fuld overensstemmelse med forslag fra Kommissionen i projektet »Borgernes transportnet« (KOM(95) 0601), som tillige støttes af betænkninger af undertegnede om den pågældende grøn bog (A-0289/96) og i undertegnede betænkninger om bytrafik (A-0150/92) og om cyklen som transportmiddel (A-0183/86)?

Kan Kommissionen gøre rede for, hvorfor den på trods heraf og i modstrid med disse betænkninger har afslået cykelfabrikkens tilbud?

Er Kommissionen rede til at tage tilbudet op til fornyet overvejelse? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(8. juni 1998)*

Ved sin beslutning af 16. juli 1997 har Kommissionen fastlagt en ambitiøs målsætning for sit personales brug af miljøvenlige transportmidler.

Siden december 1997 har der i samarbejde med hovedstadsregionen Bruxelles og trafikselskabet i Bruxelles (STIB) ved hjælp af Eurobusser været etableret forbindelse mellem stort set alle EU-institutionens bygninger beliggende i det europæiske kvarter. Det skal noteres, at kun Kommissionen bidrager økonomisk til denne ny transportmulighed, der dækker dens behov for tjenestelig mobilitet. Dette er netop blevet bekræftet af en rundspørge blandt alle Kommissionens medarbejdere. Eurobussen har også til formål at få folk til at tænke på »offentlig transport« og undlade systematisk at bruge bil som et bidrag til at skåne miljøet i byen, som er truet af trafikchaos. Eurobussen suppleres af en bus, som finansieres 100 % af Kommissionen, og som kører i fast rutefart mellem Genève-bygningerne og Rond Point Schuman. Dertil kommer uddeling af gratis billetter til personalet i Beaulieu-bygningen til brug for tjenestelig transport.

Kommissionen vil fortsætte sine bestræbelser på at imødekomme sit personales transportbehov. For indeværende forekommer det ikke Kommissionen hensigtsmæssigt at anskaffe cykler til fri afbenyttelse for personalet i bygningerne i nærheden af Rond Point Schuman. Det har den meddelt det firma, som det ærede medlem nævner. For det personale, som arbejder i Beaulieu-Delta-kvarteret kan Kommissionen dog som led i en pilotaktion angående transport overveje at etablere et system med cykler til fri afbenyttelse under en særlig ordning i samarbejde med de lokale myndigheder.

Kommissionen er bevidst om, at brugen af cykler i byerne bidrager til at forbedre livskvaliteten og de trafikale forhold og har således forpligtet sig til at fremme personalets brug af cykler. Den har således planer om gradvis at udbygge parkeringsmulighederne såvel for cykler i som uden for de fleste af dens bygninger. Kommissionen opfordrer stærkt hovedstadsregionen Bruxelles og Bruxelles by til at fremskynde etableringen af cykelstier og gangstier omkring bygningerne, og den glæder sig over, at Parlamentet i de beslutninger, som det ærede medlem nævner, slutter op om bestræbelserne på at opnå en bæredygtig trafiksituation i Bruxelles.

Endelig finansierer Kommissionen flere projekter under transportprogrammet inden for det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling. Der er tale om projekter, der sigter mod at fremme transport til fods og på cykel, som f.eks. Adonis-projektet, hvis formål er udarbejdelse af en guide for hensigtsmæssig brug af cykler i byen. Desuden yder Kommissionen økonomisk støtte til den europæiske cykelunions initiativ til at etablere cykelruter gennem Europa, Europvélo. Der skal blandt andet etableres en rute fra London til Rom via Bruxelles.

(98/C 402/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0967/98**af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: Transport gennem Østrig og transittilladelse

Det græske statslige selskab PYR-KAL udfører ofte transport gennem EU-områder og tredjelandes områder. For nylig, da selskabet forsøgte at transportere to ladninger (fra Grækenland til Belgien og fra Slovakiet til Grækenland), konstaterede det, at de østrigske myndigheder fortsat kræver transittilladelse på samme måde, som de gjorde det, inden landet tiltrådte EU.

Det bør understreges, at de pågældende ladninger er »RID Class 1 — cargo«, betegnes som »euro 1 — certificated«, og at transporten foregår med tog, idet Belgien og Tyskland (EU-medlemmer), som ladningerne passerer igennem, ikke kræver nogen transittilladelse.

Kan Kommissionen oplyse, om Østrig har ret til at kræve transittilladelse for vareladninger med oprindelse i Fællesskabet (ingen andre EU-lande kræver en sådan tilladelse), samt hvordan den vil udvirke, at dette land overholder de traktatmæssige forpligtelser, som det har indgået som led i tiltrædelsen af EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(25. maj 1998)*

Kommissionen bekræfter, at der i henhold til Rådets direktiv 96/49/EF af 23. juli 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om jernbanebefordring af farligt gods⁽¹⁾ er tale om, at den ansvarlige for befordringen skriftligt skal give officiel meddelelse om, at der er tale om transport af nogle farlige stoffer, der certificeres som »radioactive immune diffusion (RID) class 1 — cargo«. Da det ærede medlem ikke i enkeltheder har oplyst, hvilken form for gods der her er tale om, kan Kommissionen ikke redegøre for, hvorvidt den »transittilladelse«, der blev krævet af de østrigske myndigheder, er i overensstemmelse med den nugældende fællesskabslovgivning eller ej. Dog skal al befordring af gods af klasse 1, som f.eks. sprængstoffer og andre eksplosive genstande, godkendes af den kompetente myndighed.

⁽¹⁾ EFT L 235 af 17.9.1996, s. 25.

(98/C 402/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0973/98**af Gerardo Fernández-Albor (PPE) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: Frimækeudgivelser i euro

Blandt alle de foranstaltninger, som følger med indførelsen af euroen, kan nævnes udgivelse af frimærker til afløsning af de nuværende frimærkeserier i alle medlemslandene.

I betragtning af den betydning, som frimærker har både for brugere og samlere, er der interesse for at få at vide, hvilke konsekvenser indførelsen af euroen vil få på frimærkeområdet.

Kommissionen bedes oplyse, hvilke planer der findes på dette område, hvem der skal udgive frimærkerne, som i øjeblikket udgives nationalt, og hvilke fælleseuropæiske forslag der findes med henblik på at skabe ensartethed i de motiver, som udgivelserne skal omfatte.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy*(15. maj 1998)*

Indførelsen af euroen vil nødvendiggøre en lang række ændringer, da den nye valuta hurtigt og effektivt integreres i de deltagende medlemsstaters økonomier. Selv om omstillingen kommer til at berøre alle økonomiske sektorer, skal der udvises særlig omhu inden for de områder, hvor befolkningen tilbydes tjenester. Det er sandsynligt, at også posttjenester vil blive berørt. De nationale posttjenester skal overveje følgerne af euroens indførelse for deres sektor, og de skal træffe strategiske beslutninger så hurtigt som muligt for at forberede omstillingen.

Frimærker skal, hvad enten de anses for at være en kvittering for en forudbetalt tjeneste eller for at have omsætningsværdi som pengesedler og mønter, tilpasses euroen. Det er klart, at de frimærker, der stadig angiver en pengeværdi i en national valuta, skal erstattes med frimærker, der er denomineret i euro senest ved udgangen af overgangsperioden (dvs. ved udgangen af 2001). Til gengæld skal frimærker, der ikke angiver en pengeværdi (f.eks. frimærker mærket første eller anden klasse) ikke erstattes.

Disse ændringer vil få en række følgevirkninger. For eksempel vil omregningen af priser i national valuta til euro — som er fastsat i lovgivningen og skal ske ved anvendelse af den officielle omregningskurs, sandsynligvis ikke give »fornuftige« eller afrundede priser. Postvirksomheder skal nøje overveje strukturen i deres euro-prisfastsættelsespolitik for at tage højde for disse nye »skæve« priser. Euroen vil endvidere give en høj grad af gennemsigtighed i prisfastsættelsesstrukturen i de forskellige nationale — og tværnationale — postsystemer, og udsætte tjenester mellem medlemsstater for en mere direkte offentlig granskning. Dette kan føre til krav om større effektivitet.

Selv om indførelsen af euroen sandsynligvis vil få store følgevirkninger for prisgennemsigtighed og medføre en række andre ændringer, er der ikke noget, der tyder på, at de forskellige nationale postvirksomheder skal eller behøver at harmonisere frimærkers motiver eller udformning, eller at de skal arbejde på at udgive et fælles »europæisk« frimærke. Euroen vil ikke i sig selv berøre de gældende ordninger, hvorunder de nationale postvirksomheder udgiver frimærker og yder posttjenester.

(98/C 402/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0977/98**af Carlo Ripa di Meana (GUE/NGL) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: »Lotto zero« — overtrædelse af direktivet om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet

Ministerpræsidentens dekret af 5.12.1997 har åbnet mulighed for at lade det projekt, der er kendt under betegnelsen »Lotto zero«, og som består af en 10,5 meter bred motortrafikvej med hele 4 viadukter og 4 tunneler, omfatte af proceduren for ophævelse af blokering af anlægsarbejder (lov nr. 135/97).

Den planlagte motortrafikvej befinder sig få meter fra byen Teramos historiske centrum og er foruroligende nær ved talrige boliger. Området er fredet i regionen Abruzzos regionalplan i højeste fredningskategori (A1 — fuldstændig fredning). Regionalplanens artikel 26 forbyder udtrykkelig blandt andet anlæg af nye gader. Vejen skal ifølge planen anlægges lige ved nationalparken Gran Sasso-Laga i dalområdet omkring floden Tordino, hvor der er gjort talrige arkæologiske fund.

Et tidligere projektudkast til »Lotto zero« blev kasseret af miljøministeriets afdeling vedrørende vurdering af indvirkning på miljøet. Generaldirektøren for afdelingen vedrørende vurdering af indvirkning på miljøet anmodede i en skrivelse af 4.8.1993 blandt andet om, at man forsøgte at finde frem til realistiske alternativer til projektet (f.eks. tilpasning af det eksisterende vejnet). Det eksisterende projekt opfylder ikke disse krav, indeholder forslag, der svarer til dem, der blev fremsat i 1993, og er ikke blevet underkastet en vurdering af indvirkningen på miljøet i miljøministeriet.

EU yder en støtte på ca. 3 milliarder lire til et projekt, der er kendt under betegnelsen »Parken ved floden Tordino« i forbindelse med hvilket, der skal foretages en vurdering af miljøindvirkningen på Tordino-floden på samme sted, som motortrafikvejen »Lotto zero« med 4 viadukter og 4 tunneler skal anlægges.

Mener Kommissionen ikke, at det er absolut nødvendigt — i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 85/337/EU ⁽¹⁾ — at foretage en særlig vurdering af »Lotto zero«-projektets indvirkning på miljøet?

Mener Kommissionen ikke, at anlægsarbejder, der så kraftigt indvirker på området omkring Tordino-floden og det omkringliggende landskab, er i modstrid med de mål vedrørende en vurdering af miljøindvirkning og miljøbeskyttelse, der forfølges af EU ved hjælp af støtte til projektet omkring parken ved Tordino-floden?

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(13. maj 1998)

På grundlag af de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, kan Kommissionen ikke vurdere, om det projekt, der henvises til med spørgsmålet, må anses for at høre blandt de projekter, der er medtaget på listen i bilag I eller II til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Såfremt der er tale om et projekt henhørende under bilag I, vil det være nødvendigt for den pågældende medlemsstat at sikre, at der foretages en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM). Er der derimod tale om et projekt henhørende under bilag II, bør der gennemføres en VVM, hvis den pågældende medlemsstat finder, at projektets særlige kendetegn berettiger det.

I betragtning af denne sags vigtighed og i lyset af Fællesskabets medfinansiering heraf samt forslaget om udpegning af dette område som lokalitet af særlig betydning for Fællesskabet, vil Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger til at indhente detaljerede oplysninger herom samt at sikre, at Fællesskabets lovgivning overholdes fyldestgørende i forbindelse hermed.

For at lette dens arbejde vil Kommissionen gerne have yderligere detaljerede oplysninger fra det ærede medlem om de projekter, han har anført, således at den kan foretage en indledende vurdering heraf.

For så vidt angår det andet spørgsmål, kan artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹) i givet fald tages i anvendelse. I henhold til denne bestemmelse er medlemsstaterne forpligtet til at træffe passende foranstaltninger for at undgå forringelse af naturtyperne og levestederne for arterne i de særlige bevaringsområder, ligesom alle de planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, skal vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne. For at kunne foretage den ovennævnte vurdering vil Kommissionen anmode de italienske myndigheder om alle nødvendige oplysninger i forbindelse hermed.

(¹) EFT L 206 af 27.7.1992, s. 7.

(98/C 402/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0982/98

af Luis Campoy Zueco (PPE) til Kommissionen

(23. marts 1998)

Om: Statsstøtte

Hvilke former for statsstøtte påtænker Kommissionen at tillade for så vidt angår SMV'er og større virksomheder, som efter år 2000 ikke befinder sig i områder, der falder ind under mål 1, 2 eller 5b?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(16. april 1998)

Som led i vurderingen af, om statsstøtte med regionalt sigte er forenelig med fællesmarkedet afgrænser Kommissionen de regioner, hvor den kan være forenelig i henhold til undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), og de regioner, hvor den kan være forenelig i henhold til undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c). Uden for disse regioner kan statsstøtte med regionalt sigte ikke være forenelig. Til gengæld kan støtte med tværgående sigte (til fordel for små og mellemstore virksomheder (SMV), miljøbeskyttelse, forskning, beskæftigelse) anses for at være forenelig, for så vidt som den er i overensstemmelse med de pågældende rammebestemmelser uanset, hvilken region den støttemodtagende virksomhed ligger i.

Statsstøtte til fordel for større virksomheder i områder, der fra år 2000 ikke er omfattet af mål 1 eller 2, vil på visse betingelser kunne anses for at være forenelig, for så vidt som disse områder er støtteberettigede i henhold til undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 29, stk. 3, litra a), eller undtagelsesbestemmelsen i EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

(98/C 402/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0989/98

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(2. april 1998)

Om: Reform af strukturfondene i tidsrummet 2000-2006

Det fremgår af prognoserne i »Agenda 2000«, at reformen af strukturfondene vil blive afgørende for udelukkelsen af flere provinser i det centrale og nordlige Italien, som i øjeblikket henhører under mål nr. 2 og 5b, hvilket bevirker en nedskæring på ca. 10 % af støtten til Italien i perioden 1994-1999 og reducerer den pågældende befolknings tilskud fra de nuværende 19,3 % til 9,3 %. Til de områder, der berøres af nedskæringer, hører Valle Scrivia (mål nr. 2) og landdistrikter i provinsen Alessandria (mål nr. 5b), jf. forordning (EØF) 2081/93. Vil Kommissionen i betragtning af, at mange kommuner — heriblandt Novi Ligure kommune — takket være EU-støtten allerede har iværksat betydelige initiativer med henblik på at fremme produktionsomstillingen, genopretningen af områder i industriel tilbagegang, erhvervsuddannelsen og områdets turistmæssige opstart, besvare følgende spørgsmål:

1. Vil Kommissionen give oplysning om kriterierne for den territoriale definition og bestemmelse af områder, der henhører under det nye mål nr. 2?
2. Vil Kommissionen — i gennemskuelighedsprincippet navn — oplyse, med hvem og hvornår disse kriterier er blevet drøftet og valgt?
3. Vil Kommissionen oplyse, om borgmestrene samt formændene for rådene i de berørte provinser og regioner er blevet orienteret om, hvilke årsager der har foranlediget Kommissionen til deres eventuelle udelukkelse?
4. Kan Kommissionen be- eller afkræfte, om disse udelukkelser har tilknytning til de nye udgifter — uden nye budgetforhøjelser — der forventes i forbindelse med EU's udvidelse til at omfatte lande med socialistiske regimer?
5. Har Kommissionen med henblik på at undgå, at folk straffes på skammelig og diskriminerende måde, påtænkt alternative foranstaltninger for de områder, der »rammes« af reformen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(20. maj 1998)

Den fulde ordlyd af artikel 4 i den foreslåede generelle forordning om strukturfondene ⁽¹⁾, som indeholder kriterierne for det nye mål 2, fremsendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets sekretariat.

Kommissionens forslag om det nye mål 2 er som alle andre elementer i de foreslåede nye bestemmelser resultatet af en lang konsultationsperiode, der indledtes med offentliggørelsen af samhørighedsrapporten i november 1996 ⁽²⁾ og en større konference, samhørighedsforumet, i april 1997. Dette blev i juli 1997 fulgt op med Kommissionens meddelelse Agenda 2000 ⁽³⁾, som indeholdt konkrete forslag til den næste generation af Fællesskabets samhørighedspolitikker, herunder forslag om et nyt mål 2. På baggrund af fællesskabsinstitutionernes og -organernes meningstilkendegivelser om Agenda 2000 vedtog Kommissionen forslag til nye forordninger om strukturfondene den 18. marts 1998¹.

Forslagene omfatter særlige kriterier for støtteberettigelse under det nye mål 2. De fastlægger også en procedure for opstilling af den nye liste over mål 2 — områder for den kommende periode. Den nye liste skal udarbejdes af Kommissionen, når forordningen er officielt vedtaget, på grundlag af områder foreslået af de nationale myndigheder og i lyset af de seneste statistiske oplysninger. Det er derfor endnu for tidligt at sige noget om, hvilke regioner i Fællesskabet der bliver støtteberettigede i fremtiden, og det gælder også de italienske regioner, som det ærede medlem nævner.

Kommissionens forslag er uafhængigt af virkningerne af en fremtidig udvidelse begrundet i en fast beslutning om at gøre strukturfondenes interventioner mere effektive. I det øjemed foreslår Kommissionen, at EF-støtten rettes mod et begrænset antal områder med de alvorligste strukturproblemer. For områder, som i øjeblikket er støtteberettigede under mål 2 eller 5b, men som ikke længere vil opfylde kriterierne, foreslår Kommissionen en gradvis udfasning over en periode på fire år med støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling. Sådanne områder vil også i hele perioden 2000-2006 kunne få støtte fra Den Europæiske Socialfond og fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen, i forbindelse med nationale programmer for henholdsvis menneskelige ressourcer og udvikling af landdistrikter og fiskeri.

⁽¹⁾ KOM(98) 131 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(96) 542 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(97) 2000 endelig udg.

(98/C 402/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0990/98

af Giuseppe Rauti (NI) til Kommissionen

(2. april 1998)

Om: Indgreb med henblik på at forebygge italiensk landbrugs sammenbrud

Er Kommissionen mon klar over den stadig alvorligere situation, som mange væsentlige og »traditionelle« sektorer inden for italiensk landbrug befinder sig i? Mælke-, ris-, citrusfrugt- og olivenolieproducenterne, for blot at nævne de væsentligste eksempler, befinder sig i krise, hvilket har givet anledning til gentagne demonstrationer.

Forespørgeren mener, at denne situation først og fremmest skyldes den stadig mere massive import af landbrugsprodukter af samme type fra landene i Middelhavsområdet (og, i forbindelse med ris, fra Vietnam). Disse produkter koster meget mindre end de italienske produkter som følge af de lavere arbejdskraftomkostninger i Marokko, Tunesien osv.

Nu er Italien »forpligtet« til denne import, fordi EU har undertegnet forskellige aftaler med tredjelandene i Middelhavet, som er baseret på princippet om handelsmæssig frihed. Disse lande importerer varer fra EU, og de har ret til at eksportere varer dertil. Det forholder sig således, at deres »import« næsten udelukkende består af industrivarer, medens deres »eksport« næsten udelukkende består af landbrugsvarer.

Resultatet er, at de mest industrialiserede lande i EU favoriseres, medens det går hårdt ud over landbruget i de mindre industrialiserede lande. Italien er det land, som rammes hårdest, da det ofte må importere landbrugsvarer, som det selv er helt selvforsynende med.

Vil Kommissionen oplyse forespørgeren om følgende:

- Hvor stor er samhandelen mellem EU og tredjelandene i Middelhavet angivet i tal opdelt efter EU's eksport af industrivarer og import af landbrugsvarer, land for land?
- Agter Kommissionen ikke at foreslå en »kompensationsmekanisme« til fordel for italiensk landbrug, der synes at blive stadig hårdere ramt som følge af den nuværende situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. maj 1998)

Kommissionen tilsender direkte det ærede medlem samt Europa-Parlamentets generalsekretariat en tabel over samhandelen mellem Fællesskabet og Middelhavslandene med en særskilt angivelse af landbrugsprodukter, opdelt på de enkelte Middelhavslande.

Kommissionen må imidlertid modificere det ærede medlems konstatering af, at Middelhavslandenes import fra Fællesskabet næsten udelukkende består af industriprodukter, idet Fællesskabets eksport til disse lande omfatter næsten alle former for landbrugsprodukter. Fællesskabets landbrugseksport til disse lande, bortset fra Israel, Marokko og Tyrkiet, overstiger dets tilsvarende import, hvilket betyder, at Fællesskabet for landbrugsvarernes vedkommende har overskud på handelsbalancen over for de 12 Middelhavslande under ét.

Denne udvikling skyldes ikke i første række de toldpræferencer, som Fællesskabet har indrømmet Middelhavslandene på landbrugsområdet, men snarere, at samhandelsstrukturen er et resultat af muligheder og produktionspotentialer, samt at landene ikke har nogen produktion af visse produkter og derfor et behov for at importere dem. Ud over de rent kommercielle betragtninger, kan indrømmelserne til Middelhavslandene på landbrugsområdet under alle omstændigheder ikke adskilles fra en global vurdering af de fordele, som Fællesskabet kan forvente følger af oprettelsen af et fælles Euro-Middelhavs-område.

Hvad angår mulighederne for at iværksætte interne kompensationsforanstaltninger på EF-markederne for at tage hensyn til eventuelle virkninger af Fællesskabets toldindrømmelser til landene i Middelhavsområdet, må det konstateres, at disse elementer blev taget i betragtning ved reformen af den fælles landbrugspolitik og i forbindelse med Agenda 2000 ⁽¹⁾ under de forskellige berørte sektorer.

⁽¹⁾ KOM(97) 2000 endelig udg.

(98/C 402/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0995/98

af María Sornosa Martínez (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. april 1998)

Om: Den Europæiske Unions forbindelser med Ækvatorialguinea

Ministerpræsidenten i Ækvatorialguinea, Teodoro Obiang, mødtes sidste år med Kommissionens formand, Jacques Santer, for at indgå nye aftaler om samarbejde mellem Den Europæiske Union og dette land.

Obiangs regering handler i direkte modstrid med de retningslinjer, der blev fastlagt under forhandlingerne med Santer, og udøver nu undertrykkelse af det etniske mindretal (Bubifolket) i kraft af systematisk voldtægt af Bubikvinder, daglige mord, tilbageholdelse af 300 personer med henblik på en lynproces mod disse repræsentanter for Bubifolket, som for størstedelens vedkommende er tilknyttet ngo'er og MAIB (selvstændighedsbevægelsen for øen Bioko), som er Bubifolkets største parti.

Ækvatorialguinea har endvidere modtaget EU-bistand, som skulle bidrage til en demokratisering og øget respekt for menneskerettighederne i landet, og denne bistand blev herefter trukket tilbage, fordi aftalerne ikke blev overholdt.

1. Hvad vil Kommissionen gøre for at få Obiangs regering til at overholde aftalerne om demokratisering og respekt for menneskerettighederne?
2. Hvad er Kommissionens holdning til den skueproces, som Ækvatorialguineas regering er ved at forberede, og som frygtes at ville føre til afsigelse af en række dødsdomme?
3. Hvilken linje vil Kommissionen lægge for samarbejdet med Ækvatorialguinea?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(12. maj 1998)

Kommissionen har kendskab til de problemer, der er opstået i demokratiseringsprocessen i Ækvatorialguinea, og herunder også krænkelserne af oppositionens grundlæggende frihedsrettigheder. Kommissionen følger nøje med i landets politiske udvikling og har indledt en dialog med landets regering om de tildragelser, der omhandles i det ærede medlems forespørgsel. Kommissionen har benyttet denne dialog til at meddele landets myndigheder, at den gør sig alvorlige bekymringer med hensyn til de alvorlige krænkelser af menneskerettigheder, som ordensmagten har gjort sig skyldig i i denne forbindelse.

Som følge af de fremsatte indvendinger har landets myndigheder meddelt Kommissionen, at ophavsmændene til disse overtrædelser af menneskerettighederne vil blive bragt for retten og straffet. De personer, der anklages som ophavsmænd til begivenheder i januar 1998, vil blive dømt ved en offentlig retssag, som kan overværes af observatører for EU og repræsentanter for Amnesty International.

Spørgsmålet om hvor hurtigt samarbejdet med Ækvatorialguinea kan genoptages, afhænger af om der sker reelle fremskridt med hensyn til overholdelsen af menneskerettighederne og demokratiets og retsstatens principper, jf. artikel 5 i Fjerde Lomé-konvention.

(98/C 402/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1007/98

af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen

(2. april 1998)

Om: Ansættelser i Det Europæiske Miljøagentur (EEA)

I min forespørgsel nr. E-0028/98 ⁽¹⁾, hvor jeg gjorde Kommissionen opmærksom på den uacceptable fremgangsmåde i forbindelse med ansættelserne i EEA, spurgte jeg (blandt andet), hvilke kandidater af græsk nationalitet der blev kaldt til samtale i forbindelse med udvælgelsesprocedurerne EEA/A/97/1, EEA/A/97/2 og EEA/A/97/3, og hvilke der blev ansat. Kommissær Bjerregaard svarede (2. marts 1998), at i alt 30 grækere havde ansøgt, men ingen kandidater af græsk nationalitet var blevet ansat. Af samme svar erfarede jeg med forbavselse, at der kun var blevet ansat en eneste græker i denne institution efter, at den var blevet oprettet. Under henvisning til min tidligere forespørgsel bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor mange græske kandidater er blevet kaldt til samtale under udvælgelsesprocedurerne EEA/A/97/1, EEA/A/97/2 og EEA/A/97/3?
2. Af hvilken nationalitet er de kandidater, der bestod de ovennævnte udvælgelsesprøver?
3. Af hvilken nationalitet er den person, der blev udvalgt ved udvælgelsesprocedure EEA/B/97/3?
4. Hvordan er den nationalitetsmæssige sammensætning af EEA's personale?

⁽¹⁾ EFT C 304 af 2.10.1998, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(13. maj 1998)

Det ærede medlem er bekendt med, at Rådets forordning (EØF) 1210/90 af 7. maj 1990 ⁽¹⁾, som er retsgrundlaget for Det Europæiske Miljøagentur (EMA), giver Miljøagenturet en selvstændig status. Kommissionen er repræsenteret i Miljøagenturets bestyrelse, men er ikke involveret i Miljøagenturets administration, funktion eller arbejde. Kommissionen har således ingen kompetence inden for ansættelse af personale til Miljøagenturet, og bad derfor Miljøagenturet fremskaffe de ønskede oplysninger.

Det Europæiske Miljøagentur har videregivet følgende oplysninger som svar på de fire spørgsmål.

1. Antal græske kandidater, som er blevet kaldt til samtale:

EEA/A/97/1:0

EEA/A/97/2:1

EEA/A/97/3:0

2. Nationaliteten af de kandidater, som bestod udvælgelsesprøverne og som nu er på reservelisten:

Nationalitet	EEA/A/97/1	EEA/A/97/2	EEA/A/97/3
Belgisk			2
Tysk	3		1
Fransk		3	1
Irsk	1		
Italiensk		1	
Hollandsk		2	2
Østrigsk			1
Portugisisk		1	
Svensk	2		
Britisk	1	1	1

3. Den udvalgte kandidat fra udvælgelsesprocedure EEA/B/97/3 er hollænder.
4. EEA's personale har pr. 1. april 1998 følgende nationalitetsmæssige sammensætning:

Nationalitet	Antal ansatte
Belgisk	7
Dansk	10
Tysk	3
Græsk	1
Spansk	4
Fransk	3
Irsk	1
Islandsk	1
Italiensk	4
Hollandsk	7
Portugisisk	4
Finsk	3
Svensk	1
Britisk	7

(¹) EFT L 120 af 11.5.1990.

(98/C 402/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1008/98

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(6. april 1998)

Om: Krav af afgift til medicinalektoren om betaling i tilfælde af overskridelse af udgiftsrammerne for året 1998

Det italienske parlament har vedtaget et ændringsforslag fra regeringen til lovforslaget om 1998 — budgettet, hvorefter de virksomheder, der har tilladelse til at drive handel (dvs. lægemiddelproducenterne), distributionsvirksomhederne (dvs. grossisterne) og apotekerne, i tilfælde af, at det ved årets udgang konstateres, at de nationale lægemiddludgifter overstiger de grænser, der er fastlagt i artikel 36, stk. 15, i lovforslaget (i praksis 10 % mere end de forudsete 11.091 mia lire), skal indbetale en afgift svarende til 60 % af overskridelsen til det nationale sundhedsvæsen. De skal også indbetale de resterende 40 % af denne overskridelse, som dog senere refunderes af staten.

Det skal understreges, at apotekerne i forvejen skal indbetale en bestemt procentdel (fra 3,75 % til 12,5 %) til det nationale sundhedsvæsen afhængig af prisen på de lægemidler, der udleveres til de sygesikrede på den italienske stats regning.

Mener Kommissionen ikke, at de ovennævnte bestemmelser, ved at pålægge producenterne, grossisterne og apotekerne at betale en del af de nationale lægemiddludgifter, kan ændre den samlede ligevægt i statsbudgettet i en sådan grad, at det drager Italiens overholdelse af konvergenskriterierne i Maastricht-traktaten i tvivl ved uberettiget at gøre den private sektor ansvarlig for den offentlige sektors forpligtelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(13. maj 1998)

Valget af, hvorledes man vil finansiere de offentlige udgifter inden for sundhedssektoren, er et ansvar, der fuldt ud påhviler medlemsstaterne ligesom — mere generelt — enhver anden beslutning vedrørende fordeling af skattebyrden mellem skatteyderne.

Den omhandlede betaling har hjemmel i en sikkerhedsklausul i budgettet, der specificerer, hvorledes en eventuel overskridelse af sundhedsudgifterne til lægemidler i forhold til målbeløbene i årene 1998, 1999 og 2000 skal finansieres. Det er derfor ikke sikkert, at betalingen vil finde sted.

(98/C 402/070)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1009/98**af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Forbudet mod at modtage statsstøtte samtidig med fællesskabsstøtte formodes ulovligt

I betragtning af, at det flerårige udviklingsprogram for regionen Campanien er blevet godkendt af Europa-Kommissionen, at Kommissionen altid har foretrukket, ja, ovenikøbet krævet, at den finansielle støtte, den udbetalte, blev suppleret af tilsvarende støtte fra medlemsstaterne direkte eller fra regionen, lokale organisationer osv. (samfinansiering), samt at foranstaltningen i punkt 2.2 i det flerårige udviklingsprogram for Campanien vedrører anlæg af infrastrukturer, rejser man herved tvivl om, hvorvidt det forbud, der er udstedt over for regionen Campanien, er lovligt og i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer.

Hvis infrastrukturerne anlægges af konsortier (lokale udviklingsorganer, hvori er repræsenteret offentlige og private organer og lokale organer), kan de udelukkende modtage støtte fra EU. Men hvis de modtager støtte fra medlemsstaten til anlæg af infrastrukturerne, må de give afkald på fællesskabsstøtten. Dette virker helt absurd, og en række organisationer agter faktisk også at indbringe sagen for Domstolen.

Mener Kommissionen ikke, på baggrund af ovenstående, at den bør fremsætte en redegørelse, der eventuelt kunne ophæve dette forbud, som faktisk forhindrer national samfinansiering og er i modstrid både med fællesskabsbestemmelserne og med regionen Campaniens støtteramme?

I øvrigt har det kontor, der beskæftiger sig med forvaltningen af foranstaltning 2.2, faktisk oplyst, at forbudet er baseret på en bestemmelse, Kommissionen har fastlagt vedrørende gennemførelsen af netto/bruttosubventions-ækvivalenten. Da der imidlertid er tale om infrastrukturer af offentlig interesse, mener Kommissionen da ikke, at den bør udtale sig om gennemførelsen af netto/bruttosubventionsækvivalenten, idet overholdelsen af de relevante parametre udelukkende bør vedrøre foranstaltning 2.1 (foranstaltning for små og mellemstore virksomheder) og ikke foranstaltning 2.2, som er af offentlig og ikke privat interesse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(7. maj 1998)*

Foranstaltning 2.2 i det operationelle program for regionen Campanien omfatter EFRU-støtte til offentlige investeringer i industriområder. Støttesatsen er 50 %. Sådanne offentligt finansierede infrastrukturer sælges eller udlejes til virksomheder til markedspriser for at undgå konkurrencefordrejning.

I Campanien anlægges industriområder tilsyneladende også af konsortier af lokale virksomheder, der anvender private midler til finansiering af investeringerne. Disse konsortier har ansøgt om støtte under foranstaltning 2.2, og regionen foreslår en ændring af foranstaltningen, så den også kommer til at omfatte privatfinansierede industriområder.

Disse ville være berettigede til strukturfondsstøtte ved den sats på 50 %, der er fastsat for offentlige investeringer. Regionen har imidlertid ikke til hensigt også at refinansiere det private bidrag på 50 % med et yderligere offentligt bidrag, således at der kunne blive tale om en 100 % offentlig finansiering af konsortiernes investeringer. Kommissionen har ingen indvendinger mod denne fremgangsmåde.

(98/C 402/071)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1015/98**af Richard Howitt (PSE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Krænkelser af menneskerettighederne i Sudan

Kan Kommissionen finde ud af, hvad der bliver gjort med hensyn til krænkelse af menneskerettighederne i Sudan, spørgsmålet om slaveri og problemerne vedrørende adgang for den humanitære hjælp og menneskerettighedsmonitorerne?

Kan Kommissionen bekræfte, at der er ved at blive taget skridt til at udarbejde en resolution i FN's Sikkerhedsråd vedrørende en våbenembargo, således at FN bringes på linje med Den Europæiske Union, som jeg forstår allerede har en våbenblokade mod Sudan?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro

(5. maj 1998)

EU har ganske rigtigt med beklagelse konstateret, at menneskerettighedssituationen i Sudan fortsat giver anledning til bekymring. De fleste krænkelser finder sted i krigszonerne, men der er også stadig problemer i Khartoum. Der kommer fortsat beretninger om omfattende krænkelser af menneskerettighederne, herunder tilfældige drab, vilkårlige anholdelser, frihedsberøvelser uden dommerkendelse, slaveri og knægtelse af religions-, ytrings- og forsamlingsfriheden.

EU har anmodet myndighederne i Sudan om at respektere menneskerettighederne og folkeretten i alle dele af landet. Især har man opfordret dem til at give hjælpeorganisationerne samt internationale kontrollører og iagttagere uhindret adgang og til straks at undersøge påstande om krænkelser, offentliggøre resultaterne af disse undersøgelser og straffe lovovertræderne.

Kommissionen vil fortsat følge situationen meget nøje og benytte sig af enhver lejlighed til at påminde den sudanesiske regering om sin forpligtelse til at genoprette og sikre respekten for menneskerettighederne i landet.

Som led i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), og især på grundlag af artikel J.2 i traktaten om Den Europæiske Union, vedtog Rådet den 15. marts 1994 en fælles holdning vedrørende en embargo på eksport af våben, ammunition og militært udstyr til Sudan.

Ifølge artikel J.2 i traktaten skal medlemsstaterne sikre, at deres nationale politikker er i overensstemmelse med den fælles holdning. Håndhævelsen af denne embargo ligger derfor udelukkende inden for medlemsstaternes ansvarsområde.

Ifølge artikel J.5 i EU-traktaten har Rådets formandskab det primære ansvar for at gennemføre fælles foranstaltninger som led i FUSP, herunder ansvaret for den holdning, som EU giver udtryk for i internationale organisationer. Så vidt Kommissionen er orienteret har spørgsmålet om at arbejde for en resolution i FN's Sikkerhedsråd ikke været behandlet i de relevante instanser i Rådet.

(98/C 402/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1021/98

af Angela Billingham (PSE) til Kommissionen

(26. marts 1998)

Om: Anerkendelse af kvalifikationsbeviser

De græske myndigheder nægter at anerkende eller registrere kvalifikationsbeviser, som en britisk statsborger har opnået fra Det Internationale Terapieksaminationsråd i Storbritannien. Selv om disse diplomer og eksamensbeviser gør hende kvalificeret til at oprette egen virksomhed og arbejde som skønhedsekspert i Storbritannien, nægter de græske myndigheder at anerkende dem.

Vil Europa-Kommissionen være rede til at undersøge, om dette er i modstrid med den frie udveksling af tjenesteydelser, der er et af grundprincipperne i det indre marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(8. maj 1998)

Hvad angår skønhedseksperter, henvises til Rådets direktiv 75/368/EØF af 16. juni 1975 om foranstaltninger, der tilsigter at fremme den effektive udøvelse af etableringsfrihed og den frie udveksling af tjenesteydelser inden for forskellige former for virksomhed, herunder navnlig overgangsforanstaltninger for nævnte former for virksomhed ⁽¹⁾. Dette direktiv indeholder en bestemmelse om, at når adgangen til at udøve en af de i direktivet nævnte former for virksomhed i en medlemsstat er betinget af, at man er i besiddelse af almindelig erfaring og egnethed, det være sig såvel på det kommercielle som professionelle plan, skal den pågældende medlemsstat som tilstrækkeligt bevis for sådan erfaring eller egnethed anerkende den faktiske udøvelse af den pågældende aktivitet i en anden medlemsstat i en periode af mindst tre år.

Hvad angår eksamensbeviser, følger forpligtelsen til gensidig anerkendelse direkte af EF-traktatens artikler. EF-Domstolen har således i sine domme »Heylens« (sag 222/86 af 15.10.1987) og »Vlassopoulou« (sag C-340/89 af 7.5.1991) understreget, at et værtsland ikke — uden at tilsidesætte en forpligtelse, der følger af selve EF-traktaten, og mere præcist af artikel 5, 48, 52, 59 — kan nægte at tage hensyn til erfaring og kvalifikationer, som en EF-borger har erhvervet i en anden medlemsstat. Værtslandet er således forpligtet til at indføre en procedure, der gør det muligt at sammenligne de kvalifikationer, som den pågældende har erhvervet i en anden medlemsstat, og de, der kræves i værtslandet. I tilfælde, hvor de kvalifikationer, som den pågældende har opnået i en anden medlemsstat, er ækvivalente med kvalifikationer i værtslandet, skal en sådan procedure også give mulighed for at sikre, at værtslandet uden videre anerkender det udenlandske eksamensbevis, hvoraf det fremgår, at den pågældende er i besiddelse af sådanne kvalifikationer. Hvis det efter en sådan vurdering viser sig, at der ikke er de fornødne kvalifikationer til at udøve det pågældende erhverv, kan værtslandet kræve, at den involverede person godtgør, at han har erhvervet den manglende erfaring og de manglende kvalifikationer, men må acceptere den del af uddannelsen, hvor der er ækvivalens. Det påhviler også værtslandet, når der objektivt er konstateret mangler, at tilbyde udlændinge mulighed for at supplere deres uddannelse.

Kommissionen er villig til at undersøge de særlige tilfælde, som det ærede medlem måtte forelægge den.

(¹) EFT L 167 af 30.6.1975.

(98/C 402/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1025/98

af Georg Jarzembowski (PPE) til Kommissionen

(6. april 1998)

Om: Kontrolniveauet inden for godstransport

Den Europæiske Union har fra 1988 fastlagt et minimumskontrolniveau for godstransport ad landevej. Af Kommissionens seneste beretning om kontrollerne med anvendelsen af de sociale forskrifter inden for landevejstransporten fremgår, at den faktiske kontrolhyppighed i medlemsstaterne er meget forskellig. Således nås i Sverige og Portugal kun 13 %, hhv. 15 % af minimumskontrolniveauet. For så vidt angår Italien, Østrig og Grækenland, foreligger overhovedet ingen statistiske oplysninger om kontrollerne. Derimod gennemføres der i Tyskland fire gange så mange kontroller som fastsat i Fællesskabets forskrifter, heraf en høj procentsats af driftskontroller.

På denne baggrund bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvad foretager Kommissionen sig som reaktion på den manglende overholdelse af minimumskontrolniveauet, hhv. mod mangelen på statistiske oplysninger om kontroller i de anførte medlemsstater?
2. Er Kommissionen ikke enig i, at det stadig meget varierende kontrolniveau medfører konkurrenceforvridning på det indre marked?
3. Hvad foreslår Kommissionen med sigte på at tilpasse kontrollerne i medlemsstaterne til den nationale godstransports respektive andel af den europæiske godstransport?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(29. maj 1998)

Kommissionens 18. rapport om gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) 3820/85 af 20. december 1985 om harmonisering af visse bestemmelser på det sociale område inden for vejtransport (¹) i 1993-1994 angiver hvilke lande, som ikke levede op til det anførte antal årlige påkrævede kontroller og angiver ligeledes grundene til at gennemsnittet ikke synes at være blevet nået.

I 1994 var Østrig, Sverige og Finland netop blevet en del af EØS og var igang med at tilpasse deres håndhævelsesorgan til at gennemføre denne del af den fælles transportpolitik. Kommissionen erkender derfor, at en kort tilpasningsperiode er nødvendig.

Både Belgien og Portugal tilbagesendte ufuldstændige statistikker, hvilket gjorde det svært præcist at vurdere, i hvilket omfang de havde overholdt minimumskontrolniveauet. Kommissionen har bedt begge medlemsstater give mere omfattende oplysninger, eftersom deres nuværende statistikker ikke giver en reelt billede af deres håndhævelsesindsats. Den har kraftigt anmodet om, at et ledende ministerium udpeges til at koordinere fremlæggelsen af disse statistikker. Kommissionen har indledt en overtrædelsesprocedure mod Grækenland og Italien for ikke at have fremskaffet de ønskede oplysninger.

Kommissionen mener ikke, at det obligatoriske minimumskontrolniveau for hver medlemsstat skal kædes sammen med det omfang, hvori deres transportindustri er involveret i international transport, eftersom forordningen også omhandler national transport. Derfor vil denne fremgangsmåde ikke udgøre et godt grundlag for den påkrævede håndhævelsesindsats.

⁽¹⁾ KOM(97) 698 endelig udg.

(98/C 402/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1029/98
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen
(6. april 1998)

Om: EU-lovgivning for arbejdstagere, der sidder foran computerskærme

Det er velkendt, at de arbejdstagere, der sidder foran computerskærme, risikerer varige helbredsskader.

Har Kommissionen indført fællesskabslovgivning, der foreskriver erstatning til arbejdstagere inden for denne sektor? Er der indført bestemmelser om, at de skal have øgede muligheder for rekreation, f.eks. i form af mere ferie?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn
(13. maj 1998)

Fællesskabslovgivningen indeholder ingen bestemmelser om hverken ekstraferie eller erstatning til arbejdstagere, der arbejder ved skærmterminaler. Sådanne foranstaltninger hører under medlemsstaternes ansvarsområde.

I henhold til Rådets direktiv 90/270/EØF ⁽¹⁾ om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejde ved skærmterminaler er arbejdsgiveren forpligtet til at tilrettelægge arbejdstagerens aktiviteter således, at det daglige arbejde ved skærmterminaler afbrydes regelmæssigt af pauser eller af andre former for aktiviteter, der reducerer belastningen ved skærmterminalarbejdet.

⁽¹⁾ EFT L 156 af 21.6.1990.

(98/C 402/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1030/98
af Nikitas Kaklamanis (UPE) til Kommissionen
(6. april 1998)

Om: Devaluering af drakmen

Den græske regering har i de seneste måneder med alle de mekanismer, den råder over, bestræbt sig på bevidst at vildlede grækerne ved at bekendtgøre, at drakmen ikke er overvurderet. Ikke desto mindre har den indirekte opfordret græske forretningsfolk til at optage lån i valuta, fordi renterne i drakmer var meget høje. Den græske regering påstod desuden, at den ikke var forpligtet til at lade drakmen optage i valutakursmekanismen, inden Grækenland blev medlem af ØMU. Resultatet blev, at drakmen blev optaget i valutakursmekanismen efter at være blevet devalueret med 14 %, idet oplysninger om denne devaluering et par timer i forvejen var sivet ud til visse personer, der derved kunne opnå kæmpefortjenester. Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Hvor lang tid forinden var forhandlingerne mellem EU og Grækenland om optagelse af drakmen i valutakursmekanismen blevet indledt?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at afsløre de ansvarlige for denne udsivning af oplysninger?
3. Hvordan vil Kommissionen reagere på den græske regerings fortsatte løgnagtige påstande om, at drakmen ikke var nødt til at indgå i valutakursmekanismen før Grækenlands optagelse i ØMU?
4. Hvordan reagerer Kommissionen på antydningerne fra den græske finansminister Papantoniou, som afviste beskyldningerne for udsivningen af oplysninger om den forestående devaluering »til 200 ledende personer i Kommissionen, som havde kendskab til den«, som han sagde?
5. Hvad er Kommissionens holdning til den overlagte vildledning af græske erhvervskredse, som har lidt store tab ved at følge den græske regerings indirekte tilskyndelser til at optage lån i fremmedvaluta?
6. Er det sandsynligt, at der efter fastlæggelsen af kurserne for mønterne i euro-området (2. maj 1998) vil ske en ny ændring af drakmens kurs?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(20. maj 1998)

For at undgå forstyrrelser på markedet er de procedurer, der vedrører beslutninger om valutakursmekanismens (ERM) funktion, fortrolige, og oplysninger kan først gives de pågældende parter i sidste øjeblik, hvilket vil sige, når markederne er lukket. Kommissionen opbevarer til stadighed relevante dokumenter og ajourfører dem konstant, for at den hurtigt kan reagere i sådanne situationer.

Beslutningen om at deltage i Det Europæiske Monetære Systems (EMS) valutakursmekanisme blev truffet af den græske regering. Den 14. marts 1998 besluttede medlemsstaternes ministre og centralbankchefer ved en fælles aftale at optage den græske drakme i valutakursmekanismen fra den 16. marts 1998. Betingelserne i denne aftale inkluderede en centralkurs på 357 græske drakmer for en ECU. Den sidstnævnte beslutning blev truffet efter en fælles procedure, som inddrog Kommissionen og Det Europæiske Monetære Institut (EMI) og efter høring af Det Monetære Udvalg. Alt dette fandt sted på samme dag, nemlig en lørdag, hvor markederne var lukket.

Kommissionen anser drakmens niveau som holdbar efter optagelsen i ERM, og enhver udtalelse om fremtidige kursændringer er ubegrundet. I forbindelse med drakmens optagelse i ERM traf de græske myndigheder en række foranstaltninger med det sigte først og fremmest at holde inflationen under kontrol og fremme konvergenprocessen. Gennemførelsen af dette program er lige så vigtigt som selve medlemskabet af ERM.

Kommissionen er af den opfattelse, at et medlemskab af ERM er et traktatkrav for at kunne opfylde de pågældende kriterier.

Kommissionen har ikke modtaget klager over, at der er sivet oplysninger ud om drakmen. Kommissionen vil derfor ikke træffe nogen foranstaltninger. Inden for Kommissionen er der kun nogle få tjenestemænd, der beskæftiger sig med ERM-proceduren, og de er fuldt ud klar over, at dette arbejde er fortroligt. Kommissionen har ikke kendskab til »den overlagte vildledning af græske erhvervskredse«. Hvis der planlægges en kursændring, er det klart, at det er vigtigt, at fortroligheden bevares til sidste øjeblik, hvis operationen skal lykkes.

(98/C 402/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1035/98**af Fernando Fernández Martín (PPE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Virkningerne af fænomenet »El Niño«

Det klimatiske fænomen »El Niño« får stadig alvorligere virkninger mange steder over hele jordkloden. Naturkatastrofer som oversvømmelser og uvejr efterfølges af langvarig tørke, som fremkalder brande og ødelægger afgrøder, hvilket atter medfører sult, fattigdom og hjælpeløshed, ofte i områder som allerede i forvejen ikke er særlig gunstigt stillede.

Har Kommissionen indført nogen mekanisme til forudsigelse af virkningerne af »El Niño« med henblik på at forebygge større katastrofer?

Findes der noget program til afhjælpning af sådanne virkninger og til at yde nødhjælp til lande, der rammes heraf?

Arbejder Kommissionen sammen med nogen international organisation om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro*(28. maj 1998)*

Forskere har i mange år været klar over den store betydning, El Niño (det sydlige svingningsfænomen (ENSO)) har for hele klimasystemet, og Kommissionen har ydet støtte til betydningsfuld forskning i fænomenet.

Under det nuværende »Miljø- og Klimaprogram« (1994-1998) har man under projektet PROVOST (Prediction of Climate variations on seasonal timescales) undersøgt udviklingstendenserne indenfor sæsonmæssige og flerårige klimaforudsigelser og udarbejdet et globalt atmosfære-oceanmodelsystem, som lover godt for fremtidige forudsigelser. Under projektet benyttes der også satellit- og andre observationsmuligheder over El Niño-regionen i Stillehavet. Modelprognoserne for sidste års El Niño og hertil hørende klimatiske anomalier er særligt opmuntrende. Visse dele af dette (stadigt eksperimentelle projekt) er nu tilgængelige på internettet, herunder de forudberegnete virkninger af El Niño på forskellige regioner i verden (herunder Europa).

I andre forskningsresultater understreges forbindelsen til det globale klimasystem set ud fra perspektivet efter topmødet i Kyoto, hvoraf det fremgår, at den globale opvarmning kan fremkalde endnu større variation i El Niño og ENSO.

I september 1997 nedsatte Kommissionen en arbejdsgruppe, som skulle følge udviklingen af El Niño-fænomenet og forberede forebyggende initiativer. Ud over den nødhjælp, som Kommissionen allerede har ydet til de berørte lande i Central- og Latinamerika og i Østafrika, og som nu beløber sig til 21 mio. ECU, har Kommissionen truffet beslutning om et særprogram i størrelsesordenen 77 mio. ECU, som skal finansieres over fællesskabsbudgettet. (kapitlet om fødevarehjælp og fødevarerikkerhed).

Kommissionen arbejder sammen med FN, bl.a. Verdensfødevareprogrammet, Det Internationale Røde Kors, samt andre europæiske ikke-statslige organisationer, som arbejder i de lande, der er berørt af El Niño-fænomenet.

(98/C 402/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1038/98**af Nel van Dijk (V) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Økonomisk spionage og statsstøtte

Kan Kommissionen bekræfte, at afsnit V i EF-traktaten (konkurrencebestemmelser, navnlig artikel 92-94 om statsstøtte), finder anvendelse på myndigheder, der giver virksomheder fortrolige oplysninger om konkurrerende virksomheder eller om myndigheder, som er indsamlet af nationale efterretnings- eller sikkerhedstjenester?

Er Kommissionen bekendt med tilfælde af statsstøtte eller konkurrenceforvridning som følge af økonomisk spionage, hvor nationale efterretnings- eller sikkerhedstjenester er involveret? Har Kommissionen nogensinde modtaget klager over sådanne forhold?

Ser Kommissionen i STOA-arbejdsdokumentet »An appraisal of technologies of political control«⁽¹⁾, og navnlig i passagerne om aflytnings- og opsnappingsnetværket Echelon, samt i de forhold, andre medier har fremdraget⁽²⁾, en anledning til at indlede en undersøgelse af mulige utilbørlige former for statsstøtte og konkurrenceforvridning?

Hvilke skridt vil Kommissionen tage over for medlemsstaterne?

⁽¹⁾ Steve Wright: »An appraisal of technologies of political control« (arbejdsdokument), Luxembourg, EP, STOA, 6. januar 1998.

⁽²⁾ Navnlig »De Groene Amsterdammer«, 18. og 25. februar 1998. .

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(15. maj 1998)

Alle varer og tjenesteydelser fra en medlemsstat til en virksomhed kan udgøre statsstøtte, hvis ydelsen er selektiv og til en lavere pris end dens faktiske omkostning. Oplysninger af den nævnte slags kan muligvis henhøre under ovennævnte definition.

Kommissionen er ikke blevet underrettet om en sådan statsstøttesag hverken gennem en klage eller, hvad der er mindre overraskende, gennem en medlemsstats meddelelse.

Hvis Kommissionen modtager oplysninger om støtte af den art, vil den straks undersøge disse oplysninger.

(98/C 402/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1047/98

af Josu Imaz San Miguel (PPE) til Kommissionen

(6. april 1998)

Om: Vignemale-tunnellen

Kommissionen skal i nær fremtid ajourføre listen over europæiske transportinfrastrukturer, som prioriteres ud fra deres interesse for Fællesskabet, finansieringsmuligheder og sociale og økonomiske virkninger.

Et af de projekter, der er på tale i øjeblikket, og som er af betydning for jernbaneforbindelsen mellem Den Iberiske Halvø og det europæiske kontinent, er en lavtunnel gennem Pyrenæerne i området Vignemale, som skal forene den autonome region Aragón og Frankrig.

Har Kommissionen overvejet at medtage dette projekt på den prioriterede liste? Overvejer Kommissionen at finansiere projektet med midler fra Samhørighedsfonden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(29. maj 1998)

I forbindelse med vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾ forpligtede Kommissionen sig til at se nærmere på en række projekter, som Europa-Parlamentet havde bragt på bane under andenbehandlingen, men som ikke var medtaget i beslutningen. Denne gennemgang sker som led i den revision af retningslinjerne, der skal finde sted i 1999.

Kommissionen har for nylig fra den franske region Midi-Pyrénées med opbakning fra den autonome spanske region Aragón modtaget et dokument, som beskriver hovedlinjerne i det projekt, det ærede medlem omtaler.

Kommissionen agter at foretage en nærmere undersøgelse af dette projekt på grundlag af de oplysninger, der nu foreligger.

Samhørighedsfonden finansierer projekter, som indgår i det transeuropæiske net, og er beliggende i støtteberettigede medlemsstater. Til dato har Kommissionen dog endnu ikke modtaget nogen ansøgning om støtte fra de spanske myndigheder vedrørende det pågældende projekt.

(¹) EFT L 228 af 9.9.1996, s. 1.

(98/C 402/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1059/98

af John Iversen (PSE) til Kommissionen

(6. april 1998)

Om: Konkurrenceregler inden for sporten

Kan Kommissionen be- eller afkræfte, at det er i modstrid med EU's konkurrenceregler, artikel 85, stk. 1, at Dansk Professionelt Bokse-Forbund DPBF forsøger at forhindre et andet dansk bokseforbund DBA i at arrangere stævner i Danmark. DPBF har henvendt sig til den europæiske bokseunion EBU for at forhindre denne i at sende sine bokkere til et stævne i Danmark, som er arrangeret af DBA. Yderligere har DPBF lagt hindringer i vejen for, at DBA kan blive medlem af EBU, hvilket ellers ville kunne sikre dette forbund, at bokkere fra EBU kan deltage i de stævner, det arrangerer.

1. Er det imod gældende EU-lov at forhindre andre sporsorganisationer i at arrangere stævner?
2. Er det imod gældende EU-lov at forhindre et bokseforbunds optagelse i EBU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(7. maj 1998)

Det ærede medlem henleder Kommissionens opmærksomhed på de problemer, som det danske bokseforbund DBA er løbet ind i, og spørger, om det er i strid med EU-retten, at én sportsorganisation forhindrer en anden sportsorganisation i at arrangere stævner, og om det ligeledes er i strid med EU-retten, at et bokseforbund forhindres i at blive optaget i Den Europæiske Bokseunion (EBU).

Kommissionen er faktisk i færd med at behandle problemer svarende til DBA's inden for andre sportsgrene. Kommissionen har endnu ikke fastlagt nogen praksis på dette område. Følgende generelle betragtninger kan imidlertid også være relevante for den situation, som det ærede medlem peger på.

I princippet kan enhver sportsklub frit associere sig med andre for at arrangere sportsbegivenheder. Ikke desto mindre har det hidtil været almindeligt anerkendt, at en given sportsgren bedst fremmes ved at danne et enkelt nationalt og et enkelt internationalt forbund for den pågældende sportsgren. Det udelukker ikke, at en given sportsgren kan være organiseret i flere forbund eller unioner med det formål at forøge sportskvaliteten til gavn for klubberne, sportsudøverne og tilskuerne.

Det kan ikke udelukkes, at EU's konkurrenceregler finder anvendelse, hvis et magtfuldt sportsforbund, der allerede er etableret på nationalt eller internationalt plan, lægger hindringer i vejen for dannelsen af et andet forbund, eller hvis en sportsorganisation hindres i at arrangere stævner eller i at blive optaget i et andet forbund på nationalt eller internationalt plan. Spørgsmålet om konkurrencereglernes anvendelse i sådanne situationer må afgøres fra sag til sag efter en specifik vurdering af de faktiske omstændigheder.

For at kunne vurdere Dansk Professionelt Bokse-Forbunds og EBU's praksis med udgangspunkt i traktatens artikel 85 og 86 er det nødvendigt at have fuldt kendskab til alle kendsgerninger i deres rette økonomiske og juridiske kontekst. Oplysningerne fra det ærede medlem er ikke tilstrækkelige til at kunne foretage en sådan vurdering.

Endelig må det understreges, at EU's konkurrenceregler kun kan bringes i anvendelse, hvis det kan påvises, at den pågældende praksis mærkbart påvirker handelen mellem medlemsstater. Er der ikke tilfældet, skal konkurrenceproblemet løses på nationalt plan.

(98/C 402/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1062/98**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Anvendelse og salg af laser pens/pointers

Overvejer Kommissionen ved hjælp af lovgivning at gribe ind over for anvendelse af laser pens/pointers. Findes der en forordning, som forbyder salg af klasse 3 og 4 laser produkter som defineret ved BSEN 60825-1 1994?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(25. maj 1998)*

Direktiv 92/59/EØF om produktsikkerhed i almindelighed ⁽¹⁾ gælder også for laserpens/pointers. Dette direktiv pålægger medlemsstaterne at vedtage de nødvendige foranstaltninger for at garantere, at kun sikre produkter markedsføres i Fællesskabet (art. 2, b). Det er således i første række medlemsstaterne, der påhviler at gribe ind over for produkter, der udgør en fare for forbrugeren, ved at vedtage de nødvendige foranstaltninger, herunder eventuelt tilbagetrækning af produktet fra markedet.

Kommissionen har for nylig inden for rammerne af det alarmsystem, der er fastsat i artikel 8 i direktiv 92/59/EØF, modtaget fem hastemeddelelser om foranstaltninger, der er truffet mod laserpens/pointers. I overensstemmelse med den fastsatte procedure udsendte Kommissionen hurtigst muligt disse informationer til de myndigheder, der har ansvaret for beskyttelsen af forbrugernes sundhed og sikkerhed i medlemsstaterne, for at de hver især kunne træffe de nødvendige foranstaltninger. I henhold til direktivet kan Kommissionen nemlig kun gribe ind mod produkter, der udgør en umiddelbar og alvorlig fare, hvis medlemsstaterne anmoder den om det, og kun under overholdelse af de forskellige betingelser, der er fastsat i artikel 9 og 11 i direktivet.

I forhold til de produkter, der er defineret ved standard BSEN 60825-1, har de medlemsstater, der har indsendt meddelelser til Kommissionen, truffet visse nationale foranstaltninger, hvis rækkevidde kan variere. Frankrig har således ved dekret standset produktion, import og markedsføring og har anmodet om tilbagetrækning af laserpointere i klasse 3 eller derover, og Tyskland har truffet lignende foranstaltninger. Andre medlemsstater overvejer i øjeblikket, hvilke foranstaltninger de skal træffe, og har endnu ikke meddelt Kommissionen deres hensigter i så henseende.

Da denne problematik er ny, vil Kommissionen følge den fremtidige udvikling på nært hold, herunder de foranstaltninger, medlemsstaterne træffer inden for rammerne af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed, for at følge med i, om der sikres et højt beskyttelsesniveau og sikkerhed i forbindelse med disse produkter i hele Fællesskabet.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

(98/C 402/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1066/98**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Direktiv 96/92 — Euratom

På baggrund af bekymring blandt vælgerne anmodes Kommissionen om at oplyse, fra hvilken side blev der indhentet udtalelse om en risikoforøgelse som følge af en slækkelse af grænseværdierne for radioaktivt affald? Hvilket agentur eller kontor var ansvarlig for en sådan udtalelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(12. maj 1998)*

Nye grundlæggende sikkerhedsnormer for beskyttelse af offentligheden og arbejdstagerne mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling, er blevet nedfældet i Rådets direktiv 96/29/Euratom ⁽¹⁾ og skal være omsat til national lovgivning inden maj 2000. Med virkning fra denne dato ophører gyldigheden af tidligere direktiver, for eksempel Rådets direktiv 80/836/Euratom af 15. juli 1980 om ændring af direktiverne om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling ⁽²⁾, og Rådets direktiv 84/467/Euratom af 3. september 1984 om ændring af Rådets direktiv 80/836/Euratom, for så vidt angår fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling ⁽³⁾. Med det nye direktiv styrkes kravene om indberetning og forudgående godkendelse af praksis betydeligt, herunder for så vidt angår bortskaffelse, genbrug eller genudnyttelse af materialer med indhold af radioaktive stoffer hidrørende fra en hvilken som helst praksis, der er omfattet af disse særlige krav.

Udkastet til forslag til en revision af Rådets direktiv om de grundlæggende sikkerhedsnormer, som blev fremsat af Kommissionen ⁽⁴⁾, var i hovedsagen baseret på den udtalelse, der var afgivet af den ekspertgruppe, der var nedsat af Kommissionens videnskabelige og tekniske udvalg og valgt blandt en række forskellige videnskabelige fagfolk i henhold til bestemmelserne i Euratom-traktatens artikel 31.

I de efterfølgende forslag herom er der blevet taget behørigt hensyn til de udtalelser, der er afgivet af hhv. Det Økonomiske og Sociale Udvalg den 25. februar 1993 og Europa-Parlamentet (EP) den 20. april 1994, hvorefter Rådet vedtog tekstens endelige ordlyd den 13. maj 1996 ⁽⁵⁾.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 29.6.1996, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 246 af 17.9.1980, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 265 af 5.10.1984, s. 4.

⁽⁴⁾ SEK(92) 1322 endelig udg.

⁽⁵⁾ EFT L 159 af 29.6.1996, s. 1.

(98/C 402/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1067/98**af David Hallam (PSE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Indførelse af en russisk importkvote for tæpper

Er Kommissionen klar over, at det frygtes, at Den Russiske Føderation vil indføre en importkvote for tæpper fra EU og i bekræftende fald, hvornår vil disse kvoter sandsynligvis blive indført og hvor stor forventes kvoten at være?

Er Kommissionen klar over, at en sådan importkvote vil have en yderst alvorlig virkning også for de producenter, som i øjeblikket ikke eksporterer til Rusland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek*(19. maj 1998)*

Kommissionen er naturligvis klar over, at Den Russiske Føderation har indført en ensidig importkvote for tæpper fra EU, som anført af det ærede medlem.

Kommissionens bestræbelser på at løse dette problem, som kan være ødelæggende for EU's producenter, førte til en tekstilaftale den 28. marts 1998, ifølge hvilken Rusland med virkning fra 1. maj 1998 skulle eliminere alle ensidigt indførte kvantitative lofter for tæpper og forpligtede sig til at iværksætte handelspolitiske betydningsfulde initiativer med henblik på at lette certificeringskravene for tekstilimport fra EU. EU har også fjernet sine lofter på russisk tekstileksport med virkning fra 1. maj 1998.

(98/C 402/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1068/98**af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: Videre salg af ejendom på timeshare basis og gennemførelse af timeshare direktivet

Er Kommissionen bekendt med de vedvarende problemer som de såkaldte timeshare-hajer skaber for feriegæster? Er der indsamlet bevismateriale med hensyn til misbrug af mundtlige eller skriftlige »tilsagn« om at tilbagekøbe brugsretten fra kunder, der ønsker at gøre brug af salgsservice, og hvilken yderlige lovgivning er under overvejelse?

I hvilket omfang er timeshare direktivet gennemført og bliver det håndhævet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(11. juni 1998)*

Kommissionen er bekendt med de problemer, som turister stadig har med timeshareselskaber. Kommissionen får faktisk regelmæssigt klager fra EU-borgere. Endvidere modtager Kommissionen hele tiden informationer om timeshareselskabers aggressive og urimelige salgsmetoder fra en række forbrugerorganisationer, som modtager støtte fra Kommissionen til at løse grænseoverskridende forbrugerproblemer, og som indberetter mange sager vedrørende timeshare.

De informationer, der er indsamlet om emnet i årenes løb, har fået Kommissionen til at fremsætte forslag til et direktiv om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timeshare-basis. Parlamentet og Rådet vedtog forslaget den 26. oktober 1994 ⁽¹⁾ (direktiv 94/47/EF).

Direktiv 94/47/EF vedrører ikke almindelige salgs- og markedsføringsmetoder, f.eks. tilskyndelser, incitamenter og andre former for overtalelse, såsom løfter om at købe ejendomsretten tilbage fra kunder, der ønsker at benytte sig af salgsservice, som er et område, der rækker langt videre end spørgsmålet om timeshare alene. Der findes endnu ingen EU-lovgivning om de pågældende emner, som forbliver under de enkelte medlemsstaters kompetence.

Direktiv 94/47/EF har til formål at indføre et minimumsgrundlag af fælles regler om visse aspekter ved timesharekontrakter med henblik på at sikre timesharekøbere et højt beskyttelsesniveau. Direktivet omfatter faktisk kun de aspekter ved kontraktrelaterede transaktioner, som vedrører oplysninger om indholdet af kontrakten og reglerne for formidling af disse oplysninger samt procedurerne og reglerne for ophævelse og tilbagetrædelse. Direktivet har ikke indvirkning på de grundlæggende aftaleretlige principper i medlemsstaterne, men vedrører den minimumsbeskyttelse, som forbrugerne i samtlige medlemsstater er berettiget til. De nationale myndigheder kan vedtage strengere foranstaltninger, hvis de mener, at der er behov for det.

I henhold til artikel 12 i direktivet skulle medlemsstaterne have gennemført direktivet inden den 29. april 1997. Indtil videre mangler 6 medlemsstater at give meddelelse om, hvilke nationale foranstaltninger, de har truffet for at gennemføre direktiv 94/47/EF. I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 169 har Kommissionen indledt traktatbrudssøgsmål med påstand om manglende meddelelse mod Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien og Luxembourg og sendte begrundede udtalelser til dem i begyndelsen af 1998.

Ved en første evaluering af de nationale foranstaltninger, som de øvrige 9 medlemsstater har givet meddelelse om på baggrund af direktiv 94/47/EF, har det vist sig, at der kan blive tale om tilfælde af manglende overensstemmelse i forbindelse med nogle af dem. Kommissionen er nu ved at undersøge disse sager.

⁽¹⁾ EFT L 280 af 29.10.1994.

(98/C 402/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1077/98**af Patricia McKenna (V) til Kommissionen***(7. april 1998)*

Om: Medbringelse af cykler i tog

Det Europæiske Cyklistforbund (ECF) har for nylig anmodet Kommissionen om at foretage en undersøgelse af mulighederne for at indføre et fordelagtigt system for transport af cykler i tog over hele Europa.

ECF slår til lyd for, at der i langdistancetog skabes pladser til opbevaring af cykler. Nogle intercitytog i Tyskland har allerede taget idéen op.

ECF gør opmærksom på, at det er let for bilister at transportere deres cykler på tagbagagebæreren. Mere miljøbevidste rejsende over lange distancer, som ønsker at rejse med tog i stedet for ad landevejen, kan komme ud for mange vanskeligheder med at få deres cykler med i toget.

ECF mener, at Kommissionens undersøgelse bør omfatte markedspotentiel, tekniske foranstaltninger og virkningerne for turisme og de regionale økonomier.

Vil Kommissionen tage ECF's forslag op og gennemføre en sådan undersøgelse? Hvis ja, hvornår forventer den at have afsluttet undersøgelsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(18. juni 1998)*

To af de spørgsmål, der var sat i centrum af den europæiske cyklistsammenslutnings (European Cyclists' Federation — ECF -) programerklæring vedrørende transport af cykler med internationale tog, er markedspotentialt samt følgevirkningerne herfra for turismen og for regionernes økonomi. Kommissionen bidrager til en analyse gennem sin støtte (der ikke skal tilbagebetales) til planlægningsfasen for »Euro-Velo-projektet« vedrørende internationale cykelstier, et projekt, som forvaltes af ECF, og som kræver en vurdering af markedspotentialt for langdistance-cykelstier og indvirkningen på turismen og den regionale økonomi. Planlægningsfasen for Euro-Velo-projektet forventes afsluttet ved udgangen af 1998.

Kommissionen er ligeledes i fuld gang med at forvalte et forskningssamarbejdsprojekt vedrørende adgang for passagererne til tunge jernbaneforbindelser (COST 335) med henblik på at videreudvikle de europæiske standarder for udformning og drift af tog, jernbanestationer samt informationstjenester. Mens man i projektet som centralt tema har valgt de behov, der gør sig gældende for mennesker med nedsat bevægelighed, og ikke cyklisternes behov, er det dog sandsynligt, at en række af de særlige træk ved togenes udformning, som er blevet undersøgt, også kommer cyklerne til gode. Dette projekt forventes afsluttet henimod udgangen af 1999.

Kommissionen mener dog ikke, at der bør foretages en undersøgelse af det økonomisk forsvarlige ved et system til medtagelse af cykler på langdistancetog i en umiddelbar fremtid, eftersom dette er et anliggende, som primært vedrører de enkelte jernbaneselskaber, mens Kommissionens begrænsede midler nødvendigvis anvendes primært til projekter med højere prioritering.

(98/C 402/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1078/98**af María Estevan Bolea (PPE) til Kommissionen***(7. april 1998)*

Om: Flytning af farligt affald inden for Den Europæiske Union

Visse regioner i de forskellige medlemsstater forsinkes, forhindrer eller forbyder endog flytning af farligt affald mellem kommuner, provinser, regioner eller lande — alt sammen inden for Den Europæiske Union eller endda inden for en enkelt medlemsstat — med henblik på korrekt behandling og passende forvaltning af dette særlige gods og forvrider dermed disse tjenesteydelser.

Denne adfærd bliver endnu mere alvorlig, hvis man tager i betragtning, at de regioner, som agter at forbyde intern flytning af affald, ikke råder over anlæg til affaldsbehandling eller ikke har tilstrækkelig kapacitet, og de farlige affaldsstoffer således ofte udledes sammen med andet spildevand. Hvis dette ikke behandles, skilles de farlige stoffer ikke fra spildevandet, spildevandet opdeles heller ikke i forskellige strømme, og disse flydende, faste eller slamagtige stoffer behandles ikke, som det foreskrives i gældende lov.

Mener Kommissionen, at denne adfærd er lovlig?

Hvad kan Kommissionen gøre for at bringe disse uregelmæssigheder til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. juni 1998)

Kommissionen er klar over, at nogle medlemsstaters myndigheder på lokalt eller regionalt plan har forbudt flytning af affald p.g.a. klager. Dog var Kommissionen ikke klar over, at farlige affaldsstoffer derfor bliver udledt sammen med spildevand og andet affald.

Rådets forordning (EØF) 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁾ giver medlemsstaterne mulighed for at begrænse eller forbyde overførsel af affald, der ikke skal genanvendes, i overensstemmelse med principperne om nærhed, prioritering af nyttiggørelse og tilstrækkelig egenkapacitet. Hvis en medlemsstat fremstiller farligt affald i så små mængder at oprettelse af nye specialiserede bortskaffelsesanlæg i denne stat ville være uøkonomisk, kan overførsel til en anden medlemsstat ikke forhindres. Overførsel af affald til nyttiggørelse er underlagt et anmeldelsessystem, men principperne om nærhed og tilstrækkelig egenkapacitet gælder ikke og medlemsstaterne kan ikke foretage begrænsninger. Bestemmelserne i forordningen gælder ikke for overførsel af affald inden for en medlemsstat. Medlemsstaterne skal dog etablere en passende ordning for overvågning af og kontrol med overførsler af affald på deres område. Denne ordning skal tilgodese behovet for sammenhæng med fællesskabsordningen. Om forbud på lokalt eller regionalt plan er miljømæssigt og økonomisk forsvarligt, skal vurderes af medlemsstaten.

I henhold til Rådets direktiv 75/442/EØF af 18. marts 1991 om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald ⁽²⁾ skal udledning af farligt affald i vandløb kun være tilladt, hvis det sker i overensstemmelse med en passende affaldshåndterings tilladelse, som sikrer, at den menneskelige sundhed ikke bringes i fare og at der ikke sker skade på miljøet. Strengere krav om farligt affald er fastsat i direktiv 91/689/EØF ⁽³⁾.

Bekæmpelse af forurening, der skyldes udledning af farligt affald i vandløb, omhandles også i bestemmelserne i direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø ⁽⁴⁾. Medlemsstaterne skal opstille miljøkvalitetsmålsætninger og al udledning, som kan indeholde disse stoffer, skal have en forhåndsgodkendelse. Der kan kun gives tilladelse til udledning, hvis det er i overensstemmelse med målene for nedskæring af forurening med de omhandlede stoffer, som fastsat af medlemsstaten i dens program for foranstaltninger.

Forslaget til Rådets direktiv om rammerne for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger ⁽⁵⁾, der i øjeblikket diskuteres i Rådet og Parlamentet, vil også forhindre udledning til vandløb, herunder af farligt affald, som vil overskride de miljøkvalitetsmålsætninger, der er fastsat på fællesskabsplan, eller have en skadelig virkning på vandløbets økosystem.

Det er op til medlemsstaterne at håndhæve Fællesskabets bestemmelser om farligt affald. Når Kommissionen modtager oplysninger, som viser, at bestemmelserne på dette område overtrædes, foretager den en grundig undersøgelse af omstændighederne og i givet fald tager de nødvendige skridt over for den pågældende medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 30 af 6.2.1993.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽³⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽⁴⁾ EFT L 129 af 18.5.1976.

⁽⁵⁾ KOM(97) 49, ændret ved KOM(97) 614 endelig udg. og KOM(98) 76 endelig udg.

(98/C 402/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1079/98**af Jean-Antoine Giansily (UPE) til Kommissionen***(7. april 1998)*

Om: Kommissionen grønbog om vertikale begrænsninger i EU's konkurrencepolitik

Europa-Parlamentet vedtog den 18. juli 1997 en beslutning om Kommissionens grønbog om vertikale begrænsninger i EU's konkurrencepolitik (A-0242/97 ⁽¹⁾).

Parlamentsmedlemmerne følger efter den konference, som GD IV afholdt den 6. og 7. oktober med henblik på en høring af de berørte kredse, at retningslinjerne ikke er klare eller tværtimod, at der fortsat er forskellige indviklede og misforståede opfattelser, hvor der ikke tages hensyn til indvendingerne mod grønbogens forslag om markedsandele.

Finder Kommissionen det rimeligt at fortsætte ind i denne blindgyde, som har betydet en næsten enstemmig modstand fra industrien og distributionsnettets side samt alvorlige forbehold fra Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Råd, Regionsudvalget samt fra visse medlemsstaters regeringer?

⁽¹⁾ EFT C 286 af 22.9.1997, s. 347.

(98/C 402/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1080/98**af Jean-Antoine Giansily (UPE) til Kommissionen***(7. april 1998)*

Om: Forlængelse af de eksisterende forordninger om undtagelsesbestemmelser for visse kategorier

Den konference, som GD IV afholdt den 6. og 7. oktober 1997 med henblik på høring af de kredse, der er berørt af grønbogen om vertikale begrænsninger af EU's konkurrencepolitik (KOM(96) 0721), synes ikke at have ført til ret klare konklusioner.

Ville Kommissionen ikke efter afholdelsen heraf finde det rimeligt simpelthen at forlænge undtagelsesforordningerne for de eksisterende kategorier i ca. 15 år?

På et tidspunkt, hvor Maastricht-traktaten pålægger medlemsstaterne og borgerne budgetbegrænsninger, kunne en sådan politik ikke medføre nogle driftsbesparelser inden for Europa-Kommissionen samtidig med, at virksomhederne slipper for bureaukratiske procedurer i forbindelse med bekendtgørelse af kontrakter?

(98/C 402/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1081/98**af Jean-Antoine Giansily (UPE) til Kommissionen***(7. april 1998)*

Om: Grønbogen om vertikale begrænsninger i EU's konkurrencepolitik og indskrænkninger eller ophævelser af undtagelser for visse kategorier

Agter Kommissionen at offentliggøre en hvidbog for at orientere om de retningslinjer, der blev fastlagt efter konferencen om høring af de sektorer, der er berørt af grønbogen om vertikale begrænsninger i EU's konkurrencepolitik, som blev afholdt den 6. og 7. oktober 1997 af GD IV?

Hvilken tidsplan er der fastsat?

Hvorledes agter den især at reagere på de næsten enstemmige indvendinger mod dens forslag om at ophæve eller indskrænke undtagelser for visse kategorier ifølge visse vertikale aftaler i forhold til de pågældende virksomheders markedsandele?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert på skriftlige forespørgsler
E-1079/98, E-1080/98 og E-1081/98**

(8. maj 1998)

Den omfattende høring vedrørende grønbogen om vertikale begrænsninger i Fællesskabets konkurrencepolitik ⁽¹⁾ mundede ud i en offentlig høring den 6. og 7. oktober 1997. Under høringen modtog Kommissionen 227 skrivelser. Kommissionen har analyseret den store mængde oplysninger, som den kom i besiddelse af under høringen. Mine tjenestegrene vil forelægge Kommissionen et dokument, der skal vedtages i løbet af indeværende år, og som vil indeholde Kommissionens forslag til en ny politik vedrørende vertikale begrænsninger.

Det er endnu for tidligt at kommentere det mulige indhold af dette dokument, og Kommissionen kan ikke på nuværende stadium informere det ærede medlem om, hvorvidt det er hensigten at udvide de eksisterende gruppefritagelsesforordninger, eller hvorvidt en ny politik vil lægge mere vægt på markedsandele.

Efter vedtagelsen af ovennævnte dokument vil man gå i gang med at foretage de nødvendige lovgivningsmæssige ændringer. Vedtagelsen af en ny lovgivning vedrørende vertikale begrænsninger vil ske efter den normale lovgivningsprocedure, hvilket indbefatter en række høringer både af institutionerne, medlemsstaterne og interesserede parter. Denne lovgivningsprocedure vil vare indtil udgangen af 1999.

⁽¹⁾ KOM(96) 721 endelig. udg.

(98/C 402/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1082/98

af Jean-Antoine Giansily (UPE) til Kommissionen

(7. april 1998)

Om: De små landcaféers og bistroers fremtid

I pressen kunne for nylig læses, at Europa-Kommissionen som led i Leader-programmet (forbindelse mellem udviklingsaktioner i landdistrikternes økonomi) agter at yde finansielt tilskud til de små landcaféer i dårligt stillede områder i Sydfrankrig.

Dette initiativ forekommer prisværdigt i det omfang, smårestauranter deltager i opretholdelsen af det sociale, økonomiske liv og turisme samt kulturen i landdistrikter i Unionens lande.

Desuden bidrager bistroerne uden tvivl til bekæmpelse af alkoholmisbrug og fremmer en vis social kontrol med et modereret forbrug.

Finder Kommissionen det derfor ikke paradoksalt, at på et tidspunkt, hvor GD VI finansierer bistroer som led i strukturfondene truer et andet af dets generaldirektorater, GD IV med lukning ved i sin grønbog om vertikale begrænsninger af EU's konkurrencepolitik at afskaffe eller kraftigt begrænse de faciliteter, der tilbydes de største bryggerier med en vis markedsandel, til at finansiere smårestauranter som led i en eksklusiv købskontrakt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(8. maj 1998)

Det ærede medlem henledte Kommissionens opmærksomhed på forbindelsen mellem EF-initiativet LEADER II og grønbogen om »konkurrencepolitikken og de vertikale begrænsninger« ⁽¹⁾. Med hensyn til grønbogen henviser Kommissionen det ærede medlem til svarene på de skriftlige spørgsmål E-1079/98, 1080/98 og 1081/98.

Formålet med LEADER II er at stimulere erhvervslivet og forbedre livsbetingelserne i de små samfund på landet, hvor lokale aktionsgrupper har ansvaret for et lokalt udviklingsprogram. Dette formål er ikke i modstrid med konkurrencepolitikken, der tager sigte på at skabe betingelser for en loyal konkurrence til gavn for virksomhederne og de europæiske forbrugere.

Det er i denne ånd, at Kommissionen ønsker, at bistroerne får flere faciliteter, så at de bedre kan forsyne sig hos et bryggeri efter eget valg, og at de således kan føre den handelspolitik, der bedst gavner deres egne og deres kunders interesser ved at give forbrugerne et større udvalg af ølmærker, der sælges i bistroerne.

Såfremt den fremtidige konkurrencepolitikks virkning for de vertikale begrænsninger, der følger af de rådslagninger og forslag, som grønbogen afstedkommer, skulle indskrænke muligheden for at anvende en »undtagelsesordning pr. kategori« via fastsættelsen af tærskler for markedsandele, ville dette ikke betyde, at de bryggerier, der overstiger denne tærskel, ville miste muligheden for at indgå eneretskontrakter. Men det ville betyde, at disse kontrakter ikke længere automatisk fritages. Individuelle fritagelser på grundlag af traktatens artikel 85, stk. 3, kan dog stadig tillades, såfremt aftalerne muliggør en forbedring af produktionen og fordelingen, gavner forbrugerne, der skal drage en væsentlig fordel heraf, og ikke afskaffer konkurrencen. Disse betingelser er ikke i modstrid med målsætningerne for LEADER II.

(¹) KOM(96) 721 endelig udg.

(98/C 402/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1084/98

af Nel van Dijk (V) til Kommissionen

(30. marts 1998)

Om: Mulig svig i forbindelse med nederlandsk oksekødseksport

Er Kommissionen bekendt med oplysninger om, at nederlandske oksekødseksportører i stort omfang svindler med oprindelsesstempler og -dokumenter, således at importeret oksekød og importeret kvæg — efter slagting — udgives for kød af nederlandsk oprindelse med sigte på at omgå de restriktioner for reeksport, Nederlandene og Rusland har truffet aftale om? (¹)

Er Kommissionen bekendt med oplysningerne om, at embedsmænd i kødsektorens centralorganisation (Centraale Organisatie voor de Vleessector) tilskynder til denne svig, at statskontrollen med kvæg og kød (Rijksdienst voor de Keuring van Vee en Vlees, RVV) i tre år har lukket øjnene for denne praksis, og at topfolkene i det nederlandske landbrugsministerium er bekendt med den?

1. Råder Kommissionen over materiale, der bekræfter disse oplysninger?
2. Hvilke skridt har Kommissionen taget, hhv. hvilke skridt vil den tage, med sigte på hurtigst muligt at sikre, at sådan svig ikke længere kan undergrave dens BSE-politik og bringe folkesundheden i fare?
3. Ser Kommissionen, også på baggrund af den tvivl, der er rejst om RVV's kontrol, nogen mulighed for at intensivere sin egen kontrol på nederlandske slagterier og hos oksekødseksportørerne?
4. Vil Kommissionen kræve allerede udbetalte eksportrestitutioner tilbagebetalt, hvis der konstateres svig med kødet?

(¹) Dagbladet »De Limburger«, 13. og 14. marts 1998; tv-programmet »Netwerk«, 13. marts 1998.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(12. maj 1998)*

Kommissionen er bekendt med de pressereportager, det ærede medlem nævner. I det pågældende tilfælde drejer de forhold, de nederlandske medier har gjort opmærksom på, sig om manglende overholdelse af en bilateral overenskomst mellem Nederlandene og Rusland, ifølge hvilken kun kød fra dyr, der er opdrættet og slagtet i Nederlandene, måtte eksporteres til Rusland.

Det fremgår således ikke af de nævnte informationer, at Fællesskabets politik vedrørende BSE skulle være blevet bragt i fare af den manglende overholdelse af en bilateral aftale med Rusland, som de nederlandske myndigheder havde indgået.

I spørgsmålet om eksportrestitutioner har den nævnte praksis heller ikke ført til udbetaling af uberettigede tilskud.

Ikke desto mindre vil Kommissionen ikke undlade inden for rammerne af sin kontrol på stedet at være særlig opmærksom på, hvordan de nederlandske myndigheder anvender den relevante fællesskabslovgivning. Ansvar for den daglige kontrol i dette spørgsmål henhører under de nationale myndigheders kompetence.

(98/C 402/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1097/98**af Marianne Thyssen (PPE) til Kommissionen***(30. marts 1998)*

Om: Diskriminering i forbindelse med dobbeltbeskatningsaftale

Følgerne af dobbeltbeskatningsaftalen mellem Nederlandene og Belgien af 16. august 1971 er blandt andet, at en nederländer og en belgier, der begge bor i Belgien, i samme kommune, og arbejder i Nederlandene, i samme nederlandske virksomhed, beskattes forskelligt. Belgieren betaler sin skat i Belgien, nederländeren i Nederlandene, i henhold til bestemmelserne i de respektive skattesystemer.

Mener Kommissionen ikke, at denne forskel strider mod princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, jf. artikel 6 og artikel 48, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(2. juni 1998)*

Det ærede medlem antyder, at nederlandske og belgiske arbejdstagere, der har bopæl i Belgien og arbejder i Nederlandene, beskattes forskelligt. De belgiske arbejdstagere indkomstbeskattes i Belgien og de nederlandske arbejdstagere i Nederlandene.

Kommissionen skal bemærke, at ifølge de oplysninger, den er i besiddelse af, skelnes der ikke mellem forskellige nationaliteter i bestemmelserne i beskatningsaftalen mellem Belgien og Nederlandene, når der er tale om beskatning af arbejdstagere (artikel 15). Grænsearbejdere beskattes nemlig i henhold til denne bestemmelse uafhængigt af deres nationalitet i bopælsstaten og de øvrige arbejdstagere i den stat, hvor erhvervet udøves.

En sontring med hensyn til beskatningsstat finder kun sted for offentligt ansatte (artikel 19). Ifølge denne bestemmelse beskattes nederlændere, der arbejder som offentligt ansatte i Nederlandene, men bor i Belgien, i Nederlandene, og en belgisk grænsearbejder, beskattes på samme vilkår i Belgien (på betingelse af at vedkommende ikke har dobbelt belgisk-nederlandsk indfødsret).

Kommissionen mener ikke, at denne sontring med hensyn til offentligt ansatte udgør en overtrædelse af den for tiden gældende EF-ret.

(98/C 402/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1107/98**af Panayotis Lambrias (PPE) til Kommissionen***(8. april 1998)*

Om: Fremskyndelse af proceduren for undersøgelse af overtrædelse af fællesskabslovgivningen

Europa-Parlamentet, visse erhvervsorganisationer og nogle ikke-statslige organisationer har anmodet Kommissionen om at fremskynde proceduren for undersøgelse af sager vedrørende overtrædelse af fællesskabsretten. Til trods for de foranstaltninger, Kommissionen hidtil har truffet, afvikles proceduren ikke tilstrækkelig hurtigt med det resultat, at der forståeligt nok fremsættes erstatningskrav fra de involverede parter. Kommissionen bedes besvare følgende:

1. Agter den at begrænse varigheden af proceduren for indbyrdes overenskomst med den medlemsstat, der eventuelt har begået en overtrædelse, inden gennemførelsen af EU-traktatens artikel 169?
2. Agter Kommissionen klart at begrænse fristen for svar eller efterkommelse af den pågældende forpligtelse for en medlemsstat efter fremsendelsen af åbningsskrivelsen eller den begrundede udtalelse eller indbringelse af sagen for Domstolen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer*(15. maj 1998)*

Kommissionen prioriterer sin rolle som traktaternes vogter højt, og den gør alt for at forbedre gennemførelse af proceduren under artikel 169 i EF-traktaten. Kommissionen har, som beskrevet i den 14. beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten ⁽¹⁾, iværksat en række interne foranstaltninger for at fremskynde proceduren for undersøgelse af overtrædelse af fællesskabslovgivningen i henhold til artikel 169.

Således bestræber Kommissionen sig på, når den modtager en klage, at træffe en afgørelse i sagen inden for et år ved enten at fremsende en åbningsskrivelse eller ved at henlægge sagen. For at overholde denne frist har Kommissionen i vidt omfang begrænset sin brug af korrespondance med den berørte medlemsstat forud for indledningen af en overtrædelsesprocedure. Kommissionen søger ligeledes at undgå, at forligsmøder med medlemsstaterne kun resulterer i, at proceduren forsinkes. Som det vil fremgå af den 15. beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten, som snarest vil blive fremlagt i Parlamentet, har disse tiltag ført til en hurtigere behandling af sagerne.

På den anden side giver Kommissionen i princippet en frist på to måneder i sine åbningsskrivelser. I en begrundet udtalelse gives medlemsstaten ingen frist til at svare, men den pålægges en frist for at bringe den konstaterede overtrædelse til ophør. Denne frist kan i hastesager skæres ned til en måned eller endda til to uger. Kommissionen ser i praksis stadig strengere på overholdelsen af denne frist.

⁽¹⁾ KOM(97) 299 endelig udg.

(98/C 402/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1115/98**af Hartmut Nassauer (PPE) til Kommissionen***(8. april 1998)*

Om: Budgetkonto B-4113 — Integrationsprogram til fordel for flygtninge. Betænkning om gennemførelsen og udvælgelsen af projekter i 1997, bilag 1: Oversigt over projekter, som modtager støtte

Betænkningen om gennemførelsen og udvælgelsen af projekter i 1997 under budgetkonto B-4113 — Integrationsprogram til fordel for flygtninge — indeholder i bilag 1 en oversigt over projekter, som i 1997 blev udvalgt til at modtage støtte. Opstillingen over de projekter, som modtager støtte i Tyskland under pkt. 10-24 giver anledning til følgende spørgsmål:

Hvilke beløb er udbetalt til de forskellige projekter?

Til hvilke formål er de enkelte tilskud gået?

Hvilken andel af de enkelte finansieringer udgør EU's bidrag?

Dækker tilskuddene også udgifter til personale?

I hvilken form findes der kontrol med, hvorvidt den støtte der ydes også kommer til anvendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(2. juni 1998)

De 15 tyske pilotprojekter, der blev tildelt støtte i 1997, er meget forskelligartede, og støttebeløbene til de enkelte projekter varierede mellem ECU 30.141 og ECU 320.000. Såvel støtteansøgningen som kvalitetsniveauet i og omfanget af de enkelte projekter har været afgørende for, hvor stor en del af projektomkostningerne der dækkes via fællesskabsstøtte (mellem 31 % og 71 %). Fællesskabsstøtten til de tyske pilotprojekter ligger i gennemsnit på 50,4 %, og den samlede støttesum udgør ECU 1,29 mio.

Fællesskabets projektstøtte udbetales normalt i tre rater. Støtten dækker personale, der er direkte involveret i implementeringen af de udvalgte projekter.

Hvad angår evaluering af projektsresultaterne, skal hvert enkelt projektforslag omfatte et tilfredsstillende system til evaluering af projektet på de forskellige implementeringstrin. Anden og tredje rate af fællesskabsstøtten udbetales først, når Kommissionen har modtaget og godkendt støttemodtagerens rapport om forvaltning og finansiering samt om aktiviteter inden for de frister, der er fastsat i aftalen på grundlag af hvilken udbetaling finder sted. Dertil kommer, at resultaterne af samtlige støtteberettigede projekter følges op af taskforcen for integration, der er etableret af ECRE (European Council on Refugees and Exiles) inden for rammerne af det europæiske netværk til integration af flygtninge (»European network on the integration of refugees«). Kommissionen agter også at foretage en evaluering af projekterne, når de er afsluttede.

Det ærede parlamentsmedlem samt Parlamentets Generalsekretariat vil modtage nærmere oplysninger om de tyske pilotprojekter, der blev tildelt støtte i 1997.

(98/C 402/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1121/98

af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen

(8. april 1998)

Om: Veterinærinspektioner og kontrol

Kan Kommissionen fremkomme med en sammenlignende fortegnelse over priser for veterinærinspektioner og -kontrol i hele EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. maj 1998)

Det er vigtigt at sondre mellem på den ene side omkostningerne i forbindelse med veterinærkontrol og -undersøgelser og på den anden side finansieringen heraf.

Spørgsmålet om omkostningerne er meget vanskeligt at besvare, da det er nødvendigt at indsamle oplysninger om alle udgifter (løn til personalet, socialsikringsbidrag, analyseudgifter, administrationsudgifter osv.). Desuden bogføres visse udgifter, f. eks. udgifter til opførelse eller renovering af bygninger, separat. Det skal i øvrigt bemærkes, at de faktiske omkostninger i bedste fald først kan gøres op i slutningen af år $n + 1$, idet år n er det år, hvor veterinærkontrollen og -undersøgelserne finder sted. I øvrigt er det i mange medlemsstater de lokale myndigheder, der udarbejder dette skøn over omkostningerne. Kommissionen er således ikke i stand til at opstille en sammenlignende liste over omkostningerne.

Derimod har Fællesskabet et regelsæt om finansieringen af omkostningerne i forbindelse med veterinærkontrol og -undersøgelser. Der kan bl.a. henvises til Rådets direktiv 85/73/EF ⁽¹⁾ med henblik på finansiering af veterinærundersøgelse og -kontrol som omhandlet i direktiv 89/662/EØF ⁽²⁾, 90/425/EØF ⁽³⁾, 90/675/EØF ⁽⁴⁾ og 91/492/EØF ⁽⁵⁾. Der er fastsat mere detaljerede regler for kød og fiskerivarer (bilag A). Generelt er ordningen baseret på faste afgifter med muligheder for forhøjelse eller formindskelse under hensyntagen til forholdene. Størrelsen af disse afgifter og betingelserne for deres anvendelse er anført i førnævnte direktiver.

⁽¹⁾ Direktiv 85/73/EF, ændret og kodificeret ved direktiv 96/43/EF af 26. juni 1996, EFT L 162 af 1.7.1996.

⁽²⁾ EFT L 395 af 30.12.1989.

⁽³⁾ EFT L 224 af 18.8.1990.

⁽⁴⁾ EFT L 373 af 31.12.1990.

⁽⁵⁾ EFT L 268 af 24.9.1991.

(98/C 402/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1128/98

af Paul Rübig (PPE) til Kommissionen

(8. april 1998)

Om: Hørgarnimport fra Folkerepublikken Kina

Den europæiske hørgarnproduktion er faldet fra 25.000 tons i 1994 til 15.000 tons i 1996. De to største flaxspinderier blandt de ca. to dusin europæiske producenter, som fremstiller dette hørgarn, befinder sig i Østrig og Italien.

En afgørende årsag til disse krisesyntomer var, at der i 1993 og 1994 pludselig blev importeret en mængde hørgarn fra Folkerepublikken Kina. På den anden side er der dog fastlagt et importkontingent for hørgarn fra Kina under toldtarifnumrene 5306.10 og 5306.20 i form af en årlig fællesskabsmaksimumsmængde på 450 tons. Alligevel blev der ifølge beregninger importeret 1.857 tons fra Kina i EU i 1993, og i 1994 blev der registreret 1.513 tons. For 1994 viser tallene en import på 628 tons til Italien og 637 tons til Belgien, hvilket hver især allerede udgør en massiv overtrædelse af fællesskabsmaksimumsmængden.

Grunden til, at importsituationen i 1995 og 1996 er faldet lidt til ro, er, at efterspørgslen efter kinesisk hørgarn er bortfaldet som følge af markedets sammenbrud. Denne situation kan dog hurtigt ændre sig, eftersom den europæiske hørindustri synes at være ved at komme til hæfterne.

Kan Kommissionen give omfattende oplysninger vedrørende årsagerne til den eventuelle overskridelse af disse EU-maksimumsmængder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(7. maj 1998)

De pågældende varer henhører, i lighed med ramiegarn, under tekstilkategori 115, for hvilken der for perioden marts til december 1994 var fastsat et autonomt fællesskabskontingent på 450 tons i henhold til Rådets forordning (EF) 517/94 af 7. marts 1994 om fælles regler for indførsel af tekstilvarer fra en række tredjelande, som ikke er omfattet af bilaterale aftaler, protokoller eller andre arrangementer eller af andre specifikke fællesskabsregler for indførsel ⁽¹⁾.

Dette kontingent er fra 1. januar 1995 blevet erstattet af de kvantitative lofter, der blev fastsat inden for rammerne af den nuværende bilaterale aftale mellem Fællesskabet og Kina om handel med tekstilvarer og beklædning af andre fibre end bomuld, uld og kemofibre, der udløber den 31. december 1998.

Vedrørende importen af disse varer i 1994 indebærer den registrerede import på 1,513 t, at kontingentet for dette år er blevet overskredet. Dette skyldtes den omstændighed, at de varer, der blev afsendt i 1993, og som derfor ikke var omfattet af kontingentet for 1994, blev medregnet i Fællesskabets statistikker, sammen med importen af de samme varer under kontingentordningen for 1994.

I 1995, 1996 og 1997 har importen holdt sig inden for rammerne af de fastsatte grænser. Forsendelsen af de pågældende varer er undergivet system med dobbeltkontrol, og fra den 28. oktober 1996 indførtes også en elektronisk forbindelse mellem de kinesiske toldkontorer, der udsteder eksportlicenser for disse varer, og Fællesskabets system for elektronisk udstedelse af licenser (SIGL). Myndighederne i Fællesskabet udsteder kun importtilladelser for disse varer, hvis importørerne i deres anmodninger forbliver inden for det kontingent, der er til rådighed for det pågældende år.

(¹) EFT L 67 af 10.3.1994.

(98/C 402/096)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1133/98

af Umberto Bossi (NI) til Kommissionen

(24. april 1998)

Om: Finansielt instrument for miljøet

I Rådets forordning (EF) 1404/96 (¹) af 15. juli 1996 fastsættes der i artikel 10, 11 og 12 en række bestemmelser om kontrollen med de aktioner, der finansieres af Fællesskabet, og deres overensstemmelse med bestemmelserne i forordningen.

Kan Kommissionen oplyse, hvor hyppigt der foretages kontrol på stedet, som nævnt i artikel 10, stk. 2, i den pågældende forordning, med henblik på at sikre et godt resultat af de foranstaltninger, der gennemføres af modtagerne?

Kan Kommissionen oplyse, om der er foretaget kontrol med gennemførelsen af foranstaltning B-3200-94-778 (tilbageføring af kanal og opførelse af diger og højderygge i Baiona-området)?

Har Kommissionen kendskab til, at modtagerne af denne finansiering ikke blot har overskredet gennemførelsesfristerne for foranstaltningen (som i øvrigt allerede var blevet forlænget), men også har udført de planlagte interventioner på en skødesløs og upræcis måde?

Har Kommissionen til hensigt at træffe foranstaltninger for at undgå flere tilfælde med ukorrekt anvendelse af fællesskabsmidlerne?

(¹) EFT L 181 af 20.7.1996, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(10. juni 1998)

Kommissionen foretager regelmæssigt kontrol på stedet. I tilfældet med projekt B-3200/94/778 »Bevaringsprogram for det geografiske område Po-Delta-Parken, andet afsnit«, hvori det delprojekt, Provincia di Ravenna udfører i området Piolassa Baiona, indgår, er der gennemført fire kontrolbesøg med henblik på at verificere, hvordan projektet iværksættes og hvilke resultater der er opnået.

Disse verifikationer såvel som de dokumenter, der er indgivet af støttemodtageren, har ikke afsløret afvigelser fra kontraktvilkårene. Den eneste undtagelse herfra vedrører tidsfristen for projektets afslutning. Det er rigtigt, at denne frist blev forlænget fra den 31. december 1996 til den 20. februar 1998. Denne udsættelse blev bevilget efter en nærmere undersøgelse af støttemodtagerens begrundelser herfor.

(98/C 402/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1137/98**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen***(24. april 1998)**Om:* Samhørighedsfonden og Azorerne

Regionen Azorerne (Portugal) befinder sig i Fællesskabets yderste periferi og indtager derfor en særlig stilling som omhandlet i EU-traktaten. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse, hvor meget denne region har modtaget i EF-støtte fra Samhørighedsfonden? Hvor stor en støtte ventes der tildelt Azorerne fra Samhørighedsfonden i finansieringsperioden 2000-2006?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(28. maj 1998)*

De portugisiske myndigheder har til dags dato fremlagt ét projekt vedrørende regionen Azorerne med henblik på samfinansiering fra Samhørighedsfonden. Det drejer sig om behandling og endelig bortskaffelse af byaffald på øerne São Miguel, Pico og Terceira. Denne ansøgning indgik hos Kommissionen den 19. marts 1998, og den er nu ved at blive behandlet.

Kommissionen har foreslået, at fonden bevares i den kommende programmeringsperiode. Eftersom det er medlemsstaternes opgave at foreslå Kommissionen, hvilke projekter der skal støttes af Samhørighedsfonden, er det ikke muligt at give et overslag over den fremtidige støtte fra Samhørighedsfonden til regionen Azorerne.

(98/C 402/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1143/98**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen***(24. april 1998)**Om:* Landbrugs- og miljøforanstaltninger og Azorerne

Regionen Azorerne (Portugal) befinder sig i Fællesskabets yderste periferi og indtager derfor en særlig stilling som omhandlet i EU-traktaten. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse, hvor meget denne region har modtaget i EF-støtte som led i de forskellige landbrugs- og miljøforanstaltninger i perioden 1994-1999? Hvor stor en støtte ventes der tildelt Azorerne i finansieringsperioden 2000-2006?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz M. Fischler*(20. maj 1998)*

Det særlige program for miljøvenligt landbrug på Azorerne i henhold til Rådets forordning (EØF) 2078/92 af 30. juni 1992 om miljøvenlige produktionsmetoder i landbruget, samt om naturpleje ⁽¹⁾ blev godkendt ved Kommissionens beslutning af 3. juni 1994.

Det medfinansierede budget, der var blevet godkendt for perioden 1993/1997, androg 18,77 mio. ECU fordelt således:

1 ECU (1budgetecu = 196,667 nationale valutaenheder pr. 1.1.1994) ⁽¹⁾

År	Portugal (Azorene)	EUGFL(G)	I alt
1994	317.910	953.729	1.271.638
1995	764.824	2.294.472	3.059.296
1996	1.465.754	4.397.263	5.863.017
1997	2.144.640	6.433.919	8.578.558
I alt	4.693.127	14.079.382	18.772.510

⁽¹⁾ Beløb i grøn ecu x 1,207

Påbeslutningsdatoen var overslaget for 1998 på 16,8 mio. ECU.

Fra og med år 2000 er de miljøvenlige landbrugsforanstaltninger i overensstemmelse med Agenda 2000 ⁽²⁾ blevet integreret i de regionaludviklingsprogrammer, som de ansvarlige myndigheder i Portugal udarbejder.

⁽¹⁾ EFT L 215 af 30.7.1992.

⁽²⁾ KOM(97) 2000 endelig udg.

(98/C 402/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1144/98

af José Apolinário (PSE) til Kommissionen

(24. april 1998)

Om: Finansiell støtte til landbrugs- og miljøforanstaltninger i Portugal

Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om, hvor meget hver enkelt medlemsstat har modtaget i finansiell støtte til landbrugs- og miljøforanstaltninger i perioden 1994-1997, og hvor store beløb der er givet tilsagn om frem til 1999?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(20. maj 1998)

Udgifterne til landbrugsmiljøprogrammet i Portugal (Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) tegner sig for en andel på 75 %) har været følgende (i mio. ECU):

1993	1994	1995	1996	1997
-	12	39	40	49

De finansielle virkninger (EUGFL-andelen på 75 %) af de foreliggende forpligtelser pr. 15. oktober 1997 er 65 mio. ECU for regnskabsåret 1998 og 23 mio. ECU for regnskabsåret 1999.

(98/C 402/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1145/98

af Ernesto Caccavale (UPE) til Kommissionen

(2. april 1998)

Om: Markedspriser for uddannelsesaktiviteter, der medfinansieres af ESF

Der henvises til spørgsmålet om uddannelsesaktiviteter, der medfinansieres af ESF og forvaltes af lokale udviklingsorganer i form af konsortier eller selskaber, som var emne for skriftlig forespørgsel P-0352/98 ⁽¹⁾, og der henvises til svar fra Flynn for Kommissionen.

Vil Kommissionen give yderligere oplysninger om følgende:

Det formodes, at uddannelsesorganet ikke kan arbejde for vindings skyld. Hvis et organ tildeler et konsortium eller selskab en uddannelsesaktivitet under overholdelse af bestemmelserne i Kommissionens beslutning 97/322/EF ⁽²⁾ (især faktablad nr. 4), kan det da anses for lovligt, at ydelser, der leveres af et konsortium eller et selskab opgøres til markedspriser, forudsat at disse ikke overstiger de opstillede parametre?

⁽¹⁾ EFT C 310 af 9.10.1998, s. 58.

⁽²⁾ EFT L 146 af 5.6.1997, s. 11.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(12. maj 1998)

I sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-352/98 havde Kommissionen allerede understreget, »at den ikke foretrækker det ene eller det andet organ, eftersom den ikke blander sig i udvælgelsesproceduren eller

evalueringen forud for aktionerne. Den indskrænker sig til generelt set inden for rammerne af partnerskabet med medlemsstaten at fastsætte de kriterier og retningslinjer, de endelige modtagere skal følge under gennemførelsen af de aktioner, der samfinansieres af Den Europæiske Socialfond (ESF)«.

Til det spørgsmål, det ærede medlem rejser i sin nye skriftlige forespørgsel, ønsker Kommissionen at understrege, at de ydelser, et uddannelsesorgan køber til markedsprisen hos et selskab eller konsortium, kan anerkendes under forudsætning af, at de kan kontrolleres efter en sikker metode ved den endelige afregning, og forudsat at prisen ikke overstiger de opstillede parametre.

I øvrigt forbliver Kommissionens aktion underkastet artikel 2, stk. 1, i forordning (EØF) 4255/88 som ændret ved Rådets forordning (EØF) 2084/93 ⁽¹⁾ om Den Europæiske Socialfond, hvori det hedder:

»Medlemsstaterne påser, uafhængigt af de undersøgelser, som Kommissionen gennemfører, at udgifterne til de enkelte foranstaltninger holdes inden for grænser, der anses som rimelige for den enkelte foranstaltnings type.«

⁽¹⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

(98/C 402/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1148/98

af Panayotis Lambrias (PPE) til Kommissionen

(24. april 1998)

Om: Forurening af Sortehavet

Der er konstateret omfattende forurening af Sortehavet, som skyldes såvel den lokale forurening i området som de internationale floder, der udmunder i dette hav. Forureningen kanaliseres ud i Ægæerhavet og Middelhavet. Under henvisning til samarbejdet mellem Fællesskabet og tredjelande og de internationale organisationer på miljøområdet bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at skabe rammer for et samarbejde på miljøområdet mellem samtlige berørte instanser (stater, internationale organisationer, ngo'er og industrien) i dette område?
2. Hvilke positive udsigter for en effektiv udvikling af miljøpolitikken og mere omfattende gennemførelse af miljølovgivningen har skabelsen af internationale og regionale miljøbeskyttelsesnet givet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(15. maj 1998)

Det vigtigste regionale net for beskyttelse af Sortehavet er »Black Sea Environment Programme« (BSEP — Sortehavs-miljøbeskyttelsesprogrammet). Kommissionen har støttet oprettelsen og driften af »BSEP« siden dets vedtagelse i juni 1993. Der er blevet afsat hhv. 2,2 mio ecu fra Phare-programmet og 6,6 mio ecu fra Tacis-programmet med henblik på støtte til aktiviteter i forbindelse med BSEP. Dette program har ligeledes fået støtte fra Verdensbankens globale miljøbeskyttelsesfacilitet samt bistand fra en række medlemsstater.

Yderligere politiske aktiviteter inden for »Black Sea Economic Cooperation« (BSEC) omfatter også en række gunstige lejligheder til etablering af særlige net til fordel for Sortehavet. I sin meddelelse til Rådet om regionalt samarbejde i Sortehavsområdet fra november 1997 ⁽¹⁾ lagde Kommissionen særlig vægt på behovet for, at Fællesskabet inddrog yderligere i de regionale samarbejdsaktiviteter i Sortehavsområdet. Kommissionen antydede herunder, at det ville være anbefalelsesværdigt for Fællesskabet at søge at opnå observatørstatus i miljøbeskyttelsesrådet for Sortehavet (Black Sea Environment Council — BSEC). I meddelelsen understregedes behovet for omsætningen til praksis af Bukarest-konventionen om beskyttelse af Sortehavet samt den strategiske handlingsplan for Sortehavet (Black Sea Strategic Action Plan), som blev vedtaget af BSEP i oktober 1996.

I december 1997 tilstillede Kommissionen ligeledes Rådet en rapport om det regionale samarbejde i Europa ⁽²⁾. Heri fremsattes der forslag om, at Fællesskabet skulle yde støtte til en række forskellige net for regionalt samarbejde, herunder blandt andre BSEC som et meget vigtigt punkt for årene fremover.

Blandt de andre samarbejdsnet vedrørende Sortehavsområdet må nævnes »Black Sea Trade and Development Bank« i Thessaloniki, »Black Sea Regional Energy Centre« i Sofia samt »Black Sea Study Centre« i Athen. En række af disse har allerede modtaget finansiel støtte fra Fællesskabet.

Desuden har Kommissionen ydet finansiel støtte til etablering og drift af de tilsvarende institutioner for den praktiske gennemførelse af den internationale konvention vedrørende beskyttelse af floden Donau, som er den væsentligste kilde til forureningen af Sortehavet.

Som konklusion herpå kan det siges, at Kommissionen både politisk og finansielt har ydet støtte til alle de internationale net og institutioner, der kan få en vis indflydelse på Sortehavets miljøsituation. Ved hjælp af Fællesskabets udvidelsesstrategi vil støtten til Sortehavslandene via Phare fortsætte. Det bliver op til disse lande at sikre effektiviteten af den måde, det internationale net kommer til at fungere på, for så vidt angår sikringen af miljøkvaliteten i Sortehavet.

(¹) KOM(97) 597 endelig udg.

(²) KOM(97) 659 endelig udg.

(98/C 402/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1149/98

af Nuala Ahern (V) til Kommissionen

(24. april 1998)

Om: Eastern Electricity-projekt i Storbritannien om at udskifte de nuværende master mellem Norwich og Great Yarmouth i Norfolk og Suffolk

Norfolk Broads er internationalt kendt for deres vådområder og naturområder og er blevet globalt udpeget som et Ramsarområde. Området er også genstand for en høringsproces i Den Europæiske Union om, hvorvidt det skal gives status som særligt bevaringsområde i henhold til fugledirektivet (79/409/EØF) (¹) og bevaringsstatus (SAC) i henhold til direktivet om bevaring af naturtyper som vilde dyr og planter (92/43/EØF) (²).

Kan det så tillades, at der arbejdes energisk på planer om at opføre 23 m høje master med det dobbelte antal kabler over flere kilometer gennem landdistrikter? Agter Kommissionen at undersøge gennemførligheden af et projekt, som ikke tager miljøet med i sine overvejelser og tilsidesætter lokalsamfundets følelser. Eastern Electricity har heller ikke offentliggjort finansielle data, som kan være afgørende for udarbejdelsen af en mere egnet plan, hvor kablerne f.eks. graves ned i jorden.

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(28. maj 1998)

1. Et område ved navn »Broadland«, som udgør en del af Norfolk Broads, er af Det Forenede Kongerige blevet fredet som særligt beskyttet område (SBO) (»special protection area« — SPA) i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle. Et andet område, kaldet »The Broads«, er af Det Forenede Kongerige blevet foreslået udpeget som særligt bevaringsområde (»special area of conservation« — SAC) i medfør af artikel 4, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Det Forenede Kongerige har desuden underrettet Kommissionen om, at man fra britisk side er i gang med at foretage yderligere konsultationer med henblik på yderligere at udvide grænserne for det foreslåede »SAC«.

2. Den beskyttelsesordning, der gælder for »Broadland SPA«, er nærmere defineret i artikel 6, stk. 2, 3 og 4, i Rådets direktiv 92/43/EØF. I henhold hertil skal enhver plan eller ethvert projekt, der ikke direkte vedrører forvaltningen af dette område, men som må forventes at kunne få betydelig indvirkning herpå, gøres til genstand for en fyldestgørende miljøvurdering i betragtning af områdets bevarelsesmæssige målsætninger.

3. Det projekt, som det ærede medlem henviser til, vil betyde udskiftning af de allerede eksisterende el-master. Der henvises her til, at rejsningen af de 23 m høje master vil medføre, at der trækkes dobbelt så mange kabler milevidt gennem landskabet. Der foreligger imidlertid ingen dokumentation for, at de foreslåede anlægsarbejder må forventes at få nævneværdig negativ indvirkning på de bevarelsesmæssige interesser, der har givet anledning

til, at Broadland er blevet fredet som SBO. Derfor mener Kommissionen ikke ud fra de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, at der skulle være nogen grund til at gribe ind i denne sag, som alene sorterer under den pågældende medlemsstats kompetence.

4. For så vidt angår miljøvirkningerne, vurderes denne normalt ved hjælp af en miljøvirkningsvurdering i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾. Projekter vedrørende overførsel af elektrisk strøm er medtaget under bilag II til dette direktiv, hvilket betyder, at en VVM ikke er tvingende nødvendig, men kun skal foretages, når medlemsstaterne anser dette for at være nødvendigt på grund af projektets art, placering eller dimensioner m.v. Efter en ændring af dette direktiv, som er foretaget fornylig i form af Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽²⁾, bliver en sådan vurdering gjort obligatorisk med virkning fra og med den 14. marts 1999, for så vidt angår anlæggelse af luftledninger for kraftoverførsel med en strømstyrke på 220 kw eller herover, når disse er længere end 15 km.

Kommissionen ligger ikke inde med oplysninger om de nærmere tekniske aspekter ved dette projekt og eventuelle hermed forbundne miljøvurderinger.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(98/C 402/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1151/98

af Bill Miller (PSE) til Kommissionen

(24. april 1998)

Om: NUTS II

Når BNP per capita på NUTS II-niveau er acceptabelt for mål 1, men ikke for mål 2 på NUTS III-niveau, hvorfor er så BNP per capita for statsstøtte på NUTS III-niveau acceptabel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies

(26. maj 1998)

Bruttonationalproduktet (BNP) er et bredt mål for regional velstand og udvikling og er derfor en passende indikator for udvælgelse af de mindst udviklede mål 1 — regioner. Det er særlig relevant for store regioner (Nomenklatur for statistiske territoriale enheder (NUTS) II-niveau), hvor pendlingsstrømmen normalt er begrænset, så at det frembragte BNP i regionen kan tillægges den bosiddende befolkning.

På grund af disse to forhold er BNP en upassende indikator for det nye mål 2, som Kommissionen har foreslået. De områder, der er potentielt støtteberettiget under dette mål, er områder, der er hårdt ramt af økonomisk omstrukturering, der ikke direkte står i relation til deres velstandsniveau. Sådanne områder er stillet over for andre problemer, der kommer til udtryk i arbejdsløshedsprocenten, graden af beskæftigelse i industrien, graden af og udviklingen i aktiviteten i landbruget og fiskeindustrien og graden af social udstødelse. Mål 2 — områder er også normalt betydeligt mindre end de store mindre udviklede regioner under mål 1. For mindre områder er BNP-statistik ofte et dårligt udtryk for velstandsniveauet på grund af pendlingsstrømmen. Således kan ellers velstående boligkvarterer have et lavt BNP pr. capita, fordi de virksomheder, der skaber velstanden, ligger i en tilstødende region.

Med hensyn til ret til statsstøtte skal BNP pr. capita på NUTS III-niveau efter de nye retningslinjer ikke anvendes til udvælgelse af biståede områder efter artikel 92, stk. 3, litra c), i EF-traktaten, men skal sammen med arbejdsløshedsprocenten bruges til at beregne befolkningsloftet for støtteberettigede områder i hver medlemsstat. BNP pr. capita benyttes således som en generel indikator for forekomst af problematiske regioner i en medlemsstat, hvorimod den nuværende udvælgelse af områder ville blive baseret på en række andre kriterier.

Når BNP pr. capita anvendes til at træffe afgørelse om biståede områder, dvs. de mindst udviklede områder efter artikel 92, stk. 3, litra a), i EF-traktaten, baseres denne afgørelse igen på data på NUTS II-niveau.

(98/C 402/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1158/98**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(24. april 1998)**Om:* Husmødre

Jeg har læst i en artikel, at der skulle findes en europæisk bestemmelse, hvori det anerkendes, at husmødrene spiller en betydningsfuld rolle i det moderne samfund, samt at deres centrale stilling i familien bør beskyttes.

1. Kan Kommissionen give oplysninger om denne bestemmelse?
2. Fastsætter denne bestemmelse udbetaling af bidrag på europæisk plan til husmødre (som det fremgår af ovennævnte artikel)?
3. I bekræftende fald, hvordan tildeles sådanne bidrag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(29. maj 1998)*

Selv om Kommissionen anerkender betydningen af de opgaver, som hjemmegående husmødre udfører til gavn for familien og for samfundet som sådan, skal det præciseres, at der ikke findes nogen EF-lovgivning på dette område.

(98/C 402/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1162/98**af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om:* Pilotprojekter om nye former for økonomisk og social udvikling

Europa-Kommissionen har afsat et beløb på 103 mio ecu til 106 pilotprojekter, der har til formål at udforske nye former for socio-økonomisk udvikling i Den Europæiske Unions byer og regioner, således at man på denne måde kan fremme nye foranstaltninger til skabelse af arbejdspladser. I forbindelse med disse pilotprojekter er der fastlagt nogle foranstaltninger med henblik på nye former for beskæftigelse, samarbejde mellem regionerne og kulturelle temaer, kampagner og fornyelse, regionale initiativer vedrørende informationssamfundet og nye foranstaltninger vedrørende byudvikling.

Kan Kommissionen oplyse, om der blandt de udvalgte projekter er nogen, der vedrører Italien, og give detaljerede oplysninger herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(28. maj 1998)*

I medfør af artikel 10 i forordningen om Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) ⁽¹⁾ er der for Italiens vedkommende godkendt støtte til 25 projekter i indeværende finansieringsperiode frem til 1999. Der er bevilget 27,5 mio. ECU til disse projekter inden for et samlet udgiftsbeløb på 50 mio. ECU. Listen over projekterne fremsendes direkte til de ærede medlemmer og til Parlamentets Generalsekretariat.

⁽¹⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

(98/C 402/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1167/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om:* Almindelig luftfart

Den almindelige luftfart udgør langt den største sektor inden for den europæiske luftfart med flere fly og med flere passagerer og flere operative centre end nogen anden sektor.

Hvorledes passer den almindelige luftfart ind i Kommissionens lufttransportstrategi, og hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen for at sikre, at der gives den almindelige luftfart samme betingelser som den kommercielle luftfart?

(98/C 402/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1353/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(7. maj 1998)**Om:* Fly til almen flyvning og en integreret transportpolitik

Accepterer Kommissionen, at almen flyvning bør indføjes som et nødvendigt element i en integreret transportpolitik i EU?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock på skriftlige forespørgsler
E-1167/98 og E-1353/98**

(10. juni 1998)

Almenflyvning er af rent kommerciel art, og den falder derfor ind under den tredje liberaliseringspakke for luftfart. Den har derfor fuld adgang til Fællesskabets indre marked på lige fod med anden kommerciel lufttransport.

I betragtning af almenflyvnings betydning, forsøger Kommissionen også at sikre, at selskaberne har ret til mest mulig adgang til overbelastede lufthavne. Rådets forordning (EØF) 95/93 af 18. januar 1993 om fælles regler for tildeling af ankomst- og afgangstidspunkter i Fællesskabets lufthavne ⁽¹⁾ gælder for denne sektor.

⁽¹⁾ EFT L 14 af 22.1.1993.

(98/C 402/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1168/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om:* Almindelig luftfart

I de seneste år er der sket en stigning i antallet af flyvepladser i hele EU, der sælges til andre industrielle formål eller lukkes. Dette har i stadig større udstrækning gjort den almindelige luftfart afhængig af færre flyvepladser.

Erkender Kommissionen, idet den søger at sikre rimelige miljø- og støjforureningsnormer, at der lægges betydeligt pres på den almindelige luftfart og det fortsat faldende antal flyvepladser med hensigtsmæssige faciliteter til betjening af den almindelige luftfart?

(98/C 402/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1170/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om:* Den almindelige luftfart

Agter Kommissionen i betragtning af, at antallet af flyvepladser, der står til rådighed for den almindelige luftfart, er faldende, at foretage en feasibility-undersøgelse vedrørende satellitlufthavne, som kunne bygges inden for EU med henblik på at imødekomme den voksende efterspørgsel og vækst inden for den almindelige luftfart?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock på skriftlige forespørgsler
E-1168/98 og E-1170/98**

(10. juni 1998)

Der findes ingen fællesskabslovgivning vedrørende faciliteter for almenflyvning på flyvepladser, og de nationale og lokale myndigheder må derfor træffe de foranstaltninger de anser for hensigtsmæssige for sådanne faciliteter. Kommissionen har forståelse for presset på almenflyvningen og dennes flyvepladser, men mener, at en indgriben på indeværende tidspunkt ville være uheldig på grund af subsidiaritetsprincippet.

Mens Kommissionen ikke har planer om at foretage gennemførlighedsundersøgelser om eventuelle »satellit-lufthavne« til almenflyvning, er den dog i regelmæssig kontakt med forretningsflyvningssektoren med henblik på at sikre, at denne sektors stemme også høres og at der tages behørigt hensyn til dens interesser.

(98/C 402/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1169/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om:* Den almindelige luftfart

I det indre marked er det særdeles fordelagtigt rent økonomisk, hvis befolkningscentre har deres egen flyveplads, som betjener den kommercielle luftfart.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at fremme og lette bygningen af nye satellit lufthavne, især i Det Forenede Kongerige, hvor der findes 143 registrerede lufthavne i sammenligning med Frankrig, som har 4 gange så mange lufthavne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(18. juni 1998)*

Kommissionen erkender det økonomiske potentiale, som almenflyvningernes lufthavnsfaciliteter byder på, f.eks. tilgængelighed og adgangsforhold, disponibilitet, beskæftigelse samt grundtræning for kommende piloter. Aktiviteter med henblik på fremme af udviklingen af disse faciliteter er imidlertid et anliggende, som sorterer under de nationale og lokale myndigheder, der er bedst placeret med hensyn til at vurdere behovet for og følgerne af sådanne aktiviteter.

(98/C 402/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1171/98**af Antonio Tajani (PPE) til Kommissionen***(2. april 1998)**Om:* Salg af Mælkecentralen i Rom

Kan Kommissionen oplyse, om det er rigtigt, at der er bebudet en overtrædelsesprocedure mod Italien og Roms kommune vedrørende privatiseringen af Mælkecentralen?

Er alle de procedurer, der skal sikre offentliggørelsen af salget, overholdelse af de europæiske regler samt overholdelse af princippet om den fri konkurrence blevet fulgt i forbindelse med salget af Mælkecentralen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(6. maj 1998)*

Kommissionen kan bekræfte, at den den 30. marts 1998 besluttede at indlede overtrædelsesproceduren i EF-traktatens artikel 93, stk. 2, over for den støtte, som Italien yder til afvikling af Mælkecentralens årlige driftsgæld. Kommissionen er ikke modstander af privatiseringen af Mælkecentralen, men den betvivler, at visse former for støtte, der synes at være ydet i forbindelse med privatiseringen, overholder konkurrencereglerne.

Som led i proceduren vil Kommissionen opfordre den italienske regering til at fremsætte bemærkninger senest en måned efter datoen for meddelelsen af beslutningen. De øvrige medlemsstater og andre interesserede parter vil i en meddelelse, der offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende, også blive opfordret til at fremsætte bemærkninger.

(98/C 402/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1177/98**af Ulf Holm (V) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om:* Trussel mod det svenske sprog

Den Europæiske Patentorganisation, EPO, har i nogle år presset på for at få ændret reglerne for patentansøgninger i Europa. EPO foreslår nu, at kun en mindre del af et patent behøver at blive oversat til sproget i det land, hvor man ansøger om patentet. I hovedsagen skal det ifølge forslaget være tilstrækkeligt, at hele patentet oversættes til engelsk, tysk og fransk.

Forslaget vil indebære omfattende begrænsninger for bl.a. det svenske sprogs stilling i EU. Det er samtidig et angreb på vores demokratiske principper. Svenske borgere vil miste deres ret til på deres eget sprog at gøre sig bekendt med dokumenter, der har gyldighed i Sverige.

Mener Kommissionen, at dette forslag er i overensstemmelse med de demokratiske principper om alle EU-borgeres ret til at have adgang til gældende dokumenter på deres eget sprog? Hvad agter Kommissionen at gøre for at hindre, at visse sprog marginaliseres inden for EU? Mener Kommissionen, at antallet af officielle sprog i EU skal begrænses med henblik på den forestående udvidelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(11. juni 1998)*

Omkostningerne ved et patent i Europa er i dag meget store, hvilket i alvorlig grad skader innovative virksomheders konkurrenceevne, herunder navnlig de små og mellemstore virksomheder, som ikke kan få en effektiv beskyttelse af deres opfindelser. Dette er ikke blot en negativ faktor for virksomheden, men også for den europæiske økonomi i almindelighed og for beskæftigelsen. En af de faktorer, der især bidrager til at fordyre det europæiske patent, er indehaverens pligt til at lade hele patentet oversætte til alle de designerede landes sprog (ca. 22 500 DEM eller 11 000 ECU i gennemsnit pr. patent).

For at forsøge at reducere disse omkostninger er man for øjeblikket ved at undersøge flere muligheder i Den Europæiske Patentorganisation (EPO). Formålet hermed er at sikre ligevægt mellem offentliggørelsen af tekniske informationer, der er indeholdt i patentet, og sikring af et rimeligt omkostningsniveau. Alle disse mulige løsninger har det til fælles, at der ikke diskrimineres mellem sprogene. Der er med andre ord på ingen måde tale om at privilegere et eller flere sprog på bekostning af andre, men at reducere eller tilpasse omfanget af dokumenter, der skal oversættes på samtlige sprog. Såvel den »globale« løsning, som den såkaldte »kompakte« løsning går ud på at få fastlagt, hvad der i et patent er vigtigt for udbredelsen af informationer og følgelig skal oversættes til alle sprog, således at man sikrer en ligebehandling mellem sprogene.

Grønbogen om EF-patentet og patentsystemet i Europa, vedtaget i juni 1997 ⁽¹⁾, indeholder også forskellige forslag med hensyn til den sprogordning, der skal gælde for eventuelle EF-patenter. I grønbogen foreslås der seks alternativer til den nuværende sprogordning, og ingen af alternativerne indebærer diskrimination mellem de forskellige EF-sprog. Kommissionen deler derfor ikke det ærede medlems opfattelse, hvorefter der er en risiko for, at det svenske sprog opfattes som marginalt.

Grønbogen er for øjeblikket genstand for en konsultation blandt alle interesserede kredse (herunder industrien, patentagenter, små og mellemstore virksomheder, opfindere og oversættere) samt andre EF-institutioner. Parlamentet skal i nær fremtid tage stilling til den rapport, der er udarbejdet af Anoveros Trias de Bes vedrørende de forskellige forslag, der er indeholdt i grønbogen, herunder hvad angår kravene til oversættelse. Efter denne konsultation tilkommer det Kommissionen at foreslå foranstaltninger, som kan træffes for at gøre patentsystemet i Europa mere simpelt, mere effektivt og mindre bekosteligt.

⁽¹⁾ KOM(97) 314 endelig udg.

(98/C 402/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1181/98

af Katerina Daskalaki (UPE) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Marginalisering af europæiske sprog

Europa-Parlamentet har gentagne gange erklæret sin tilslutning til et multikulturelt og mangesproget Europa. Ikke desto mindre gøres der bestræbelser på at »marginalisere« en mængde europæiske sprog, hovedsagelig med det påskud, at omkostningerne bør indskrænkes (dette kunne imidlertid også ske på mange andre måder, der ikke indebærer en sådan nivellering af den europæiske kultur). I hvilke og hvor mange af dens informationsnet anvendes samtlige officielle EU-sprog? Hvordan ser situationen ud med hensyn til det store spørgsmål, der opstår vedrørende den demokratiske kontrol inden for EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(29. maj 1998)

Kommissionens informationspolitik er baseret på et netværk af kontorer tæt på borgerne. Kontorerne er opdelt i forskellige netværk, alt efter hvilken slags oplysningskontor der er tale om (målgruppe eller beliggenhed). Oplysningsnetværkene benytter alle EU's officielle sprog, idet de forskellige kontorer bruger det eller de sprog, der bruges i det land, hvor de er placeret. Det drejer sig særlig om:

- 65 Info-Points Europe (IPE), der giver den brede offentlighed de grundlæggende oplysninger om Fællesskabet og dets politikker.
- 350 centre for europæisk dokumentation, som har følgende målsætninger: at bidrage til at styrke undervisning og forskning vedrørende Fællesskabet, at give offentligheden (også uden for universitetsmiljøer) adgang til oplysninger om Fællesskabet og dets politikker samt at deltage i debatten om Fællesskabet.
- 200 eurobiblioteker, som gør det muligt at stille alle disponible oplysninger om de forskellige fællesskabspolitikker til rådighed for alle borgere.

- 3 store informationscentre om Europa i henholdsvis Paris (Sources d'Europe), Lissabon (Jacques Delors-centret) og Berlin (Jean Monnet Haus), hvis opgave er at formidle oplysninger til såvel den brede offentlighed som til udvalgte målgrupper. Disse centre kan ligeledes tilbyde teknisk assistance til de forskellige netværk, der allerede eksisterer i de pågældende lande.
- 96 informationscentre for landdistrikterne, som skal udbrede oplysninger om Fællesskabet til befolkningen i landdistrikterne.
- 233 Euro-infocentre (EIC), som rådgiver og udbreder oplysning om det indre marked til virksomheder, særlig til de små og mellemstore virksomheder og til håndværksvirksomheder. Målet er at fremme disses integration og deres udvikling ved hjælp af en større deltagelse i Fællesskabets aktiviteter og programmer og bedre adgang til offentlige aftaler.
- 10 grænseoverskridende forbrugeroplysningscentre. Disse blev etableret for at kunne give de europæiske forbrugere specialiseret rådgivning, oplysning og beskyttelse i forbindelse med spørgsmål eller problemer, som rækker ud over landegrænserne.

(98/C 402/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1186/98**af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Ressourcespild i forbindelse med en rapport om affald

Er Kommissionen bekendt med, at rapporten om affald fra Institutet for Teknologiske Fremtidsstudier under Europa-Kommissionens Fælles Forskningscenters auspicier fra Spanien blev fremsendt til de enkelte medlemmer som ekspresforsendelse til en pris af 620 pesetas stykket?

Mener Kommissionen ikke, at et sådant ressourcespild er upassende, selv når der er tale om en rapport om affald?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson*(29. maj 1998)*

Det ærede medlem skønner, at Kommissionen har gjort sig skyldig i overdrevent høje omkostninger (den samlede regning for forsendelserne på i alt 456 ECU) i forbindelse med distributionen af rapporten med betegnelsen »La définition légale du déchet et son impact sur la gestion des déchets en Europe« til medlemmerne af Europa-Parlamentets udvalg for miljø, offentlig sundhed og forbrugerbeskyttelse.

Rapporten blev udarbejdet på begæring af formanden for det nævnte udvalg, stilet til Institutet for Teknologiske Fremtidsstudier (IPTs), i slutningen af februar 1997. Den skulle indgives til Europa-Parlamentet i tide til at kunne anvendes under den offentlige høring vedrørende affald, som fandt sted den 26. november 1997. I betragtning af de kvalitetskontrolprocedurer, der blev benyttet af IPTs, og undersøgelsens omfang, udgjorde dette en meget knap tidsfrist.

Undersøgelsen forløb som følger:

- Indledning i marts 1997
- første arbejdsdokument afsluttet i juni 1997
- rundsendelse med henblik på høring til ca. 150 europæiske eksperter i juni 1997
- sidste svar modtaget i begyndelsen af september 1997
- andet arbejdsdokument i oktober 1997 og anden høring af eksperter; frist for besvarelsen i begyndelsen af november 1997
- ajourføring af den endelige version, oversættelse af rapporten til fransk samt mangfoldiggørelse i et tilstrækkeligt stort antal genparter den 14. november 1997
- udsendelse i ugen fra den 17. november 1997
- modtagelse i Europa-Parlamentet og distribution til udvalgsmedlemmerne omkring den 21. november 1997.

På grund af denne tidsplan og i og med, at det med den normale postudbringning ikke kunne garanteres, at fristerne blev overholdt, var eksprespost den eneste måde, hvorpå man kunne sikre, at rapporten nåede frem til de pågældende parlamentsmedlemmer i rette tid.

Det må herunder endvidere bemærkes, at rapporten kun udsendtes til medlemmerne af det nævnte udvalg og ikke til samtlige Europa-Parlamentets medlemmer, sådan som det ærede medlem lader til at mene.

(98/C 402/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1188/98
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen
(29. april 1998)

Om: Undersøgelse af den regionale nordvest-togforbindelse

Har Kommissionen modtaget et eksemplar af denne undersøgelse? Er den bekendt med, at denne undersøgelse blev gennemført, uden at de ansvarlige lokale myndigheder blev hørt? Er den bekendt med, at mange inden for de lokale myndigheder mener, at den tekniske såvel som den omkostningsmæssige og prismæssige vurdering er mangelfuld? Er Kommissionen enig i, at det ville være en fejltagelse at træffe politiske beslutninger på grundlag af denne undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock
(10. juni 1998)

Kommissionen kan bekræfte, at den har modtaget en genpart af undersøgelsesrapporten fra »North West Partnership«.

Kommissionen er endnu ikke blevet underrettet om de stedlige myndigheders synspunkter, skønt den har bemærket, at styrelsesudvalget for undersøgelsen bestod af repræsentanter for mange lokale myndigheder og regionale instanser.

Skønt undersøgelsen hovedsagelig vedrører spørgsmål, der sorterer under de nationale eller lokale myndigheders kompetence, vil Kommissionen dog tage den til efterretning med henblik på at tage fornødent hensyn til eventuelle følgevirkninger på fællesskabsplan. Hvis det ærede medlem eller de lokale myndigheder, som han henviser til, måtte ønske at indgive kommentarer til Kommissionen, vil man også tage stilling til disse med interesse.

(98/C 402/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1195/98
af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen
(24. april 1998)

Om: Tværkulturel undervisning under Socrates-programmet

Kommissionen angav i sit svar på forespørgsel nr. E-4142/92 af Sanz Fernández ⁽¹⁾ antallet og værdien af de projekter vedrørende undervisning af sigøjnerbørn, som opnåede finansiering i 1995, 1996 og 1997. Det fremgår af disse tal, at antallet af finansierede projekter er faldet fra 44 i 1995 til 27 i 1996 og 13 i 1997, medens det samlede beløb er forblevet uændret.

Hvad er grunden til, at man har nedskåret antallet af finansierede projekter?

Vil Kommissionen uddybe sin bemærkning om, at den henledte de nationale organers opmærksomhed på antallet af fremlagte projekter?

Hvad var det, der tiltrak sig Kommissionens eller de nationale organers opmærksomhed?

⁽¹⁾ EFT C 196 af 22.6.1998, s. 85.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson*(2. juni 1998)*

I 1995 var projekterne udelukkende nationale projekter, som omfattede én enkelt institution. I 1996 og 1997 skete udvælgelsen af projekterne derimod i henhold til de udvælgelseskriterier, som er anført i vejledningen for ansøgere, hvor det kræves, at der deltager mindst tre lande og to institutioner pr. land i hvert projekt. Der er således en bedre kvalitet i de godkendte projekter, selv om antallet er mindsket, i og med at antallet af partnere er større, og samarbejdsområdet er udvidet, således at der er skabt virkelige europæiske net.

Kommissionen henleder opmærksomheden på artikel 5 (gennemførelse og udvælgelsesprocedure) i Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 819/95/EF af 14. marts 1995 om iværksættelse af Fællesskabets handlingsprogram Socrates ⁽¹⁾, hvor der står, at »medlemsstaterne træffer de nødvendige dispositioner, navnlig ved at gennemføre hensigtsmæssige nationale strukturer og mekanismer, således at Socrates-programmets gennemførelse kan koordineres og organiseres på nationalt plan«, og at »ansøgninger om finansiel støtte til de projekter, der er omfattet af de såkaldte centraliserede aktioner i kapitel II (aktion 2....) indgives af projektkoordinatorerne til de organer, medlemsstaterne har udpeget. Disse organer sender de godkendte ansøgninger til Kommissionen, som træffer den endelige afgørelse....«.

På mødet for de nationale kontorer for aktion 2 og 3 i Comenius, som blev holdt i Bruxelles den 5. og 6. november 1997, henledte Kommissionen de nationale kontorer opmærksomhed på, at der ikke var særlig mange projekter med inddragelse af børn af sigøjnere blandt de projekter, de nationale kontorer havde fremlagt i 1997; bl.a. med henblik på åbningen af programmet for de central- og østeuropæiske lande (PECO), hvor andelen af sigøjnere anslås til hen ved 6 mio. mennesker, har Kommissionen fastholdt, at disse børn ikke må marginaliseres, og at det under hensyntagen til den store andel af sigøjnere i disse lande skal være muligt at oprette et større antal partnerskaber for at øge andelen af sigøjnerbørn under uddannelse.

⁽¹⁾ EFT L 87 af 20.4.1995.

(98/C 402/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1199/98**af José Valverde López (PPE) til Kommissionen***(24. april 1998)*

Om: Forbruget af vitaminer i EU

Efter sigende er Kommissionen i færd med at udarbejde et lovgivningsinitiativ vedrørende harmonisering af lovbestemmelserne for vitaminer.

Kan Kommissionen i den forbindelse oplyse, hvor stort det samlede forbrug af vitaminer er i EU, pr. indbygger og pr. år, og har den kendskab til eventuelle vitaminmangler i befolkningen eller til sundhedsproblemer i forbindelse med indtagelsen af vitaminer i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(19. maj 1998)*

Kilderne til vitaminindtagelse udgøres af levnedsmidler med naturligt vitaminindhold, levnedsmidler med tilsætning af vitaminer samt vitamintilskud. Kommissionen ligger ikke inde med nøjagtige oplysninger om det samlede årlige vitaminforbrug pr. indbygger i Fællesskabet og betvivler, at sådanne oplysninger findes.

Nationale oversigter om indtagelse af næringsstoffer indeholder oplysninger om vitaminindtaget. På grundlag af disse oversigter samt med anvendelse af nationale kriterier, som ofte varierer fra én medlemsstat til en anden, har man fundet angivelser om tilstrækkelig eller mangelfuld vitaminindtagelse blandt befolkningen.

Disse oplysninger indgår i en rapport, der er udarbejdet af en arbejdsgruppe inden for rammerne af videnskabeligt samarbejde om spørgsmål vedrørende levnedsmidler mellem Kommissionen og medlemsstaterne. Denne rapport sendes nu direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat.

(98/C 402/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1200/98**af Jesús Cabezón Alonso (PSE) og Juan Colino Salamanca (PSE) til Kommissionen***(24. april 1998)*

Om: Spaniens tab af støtte til olivendyrkning

Ifølge et medlem af Rådet, den spanske landbrugsminister, mistede Spanien i tiåret 1986-1996 300 mia pesetas i støtte til olivensektoren.

Da der efter de foreliggende oplysninger altså ikke blot er tale om et synspunkt, men om en udtalelse fra et medlem af Ministerrådet, bedes Kommissionen besvare følgende:

Kan den bekræfte denne vurdering?

Hvad er i givet fald grunden til, at Spanien har mistet denne støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(18. maj 1998)*

Den spanske landbrugsminister anførte på et møde i Rådet, at Spanien i perioden 1986-1996 mistede 300 000 mio. ESP i støtte bestemt for olivenoliesektoren. Dette beløb fremkommer ved at sammenholde sektorens reelle situation i overgangsperioden for den spanske tiltrædelse (hvori støtten var mindre end dem, der gjaldt for resten af EF's producentlande), og den teoretiske situation, hvor den spanske sektor var blevet fuldt integreret allerede fra medlemskabets begyndelse i 1986.

Situationen med et teoretisk tab, der er blevet nævnt med hensyn til den ikke modtagne støtte, skyldes den overgangsperiode, der blev fastsat i traktaten vedrørende Spaniens tiltrædelse. Modsætningsvis kunne situationen ligeledes fremstilles som udtryk for en ren gevinst i forhold til situationen i Spanien inden tiltrædelsen.

Situationen med overgangsperioden for den spanske olivensektor er således en faktisk situation, der kan fortolkes forskelligt som et tab eller en gevinst alt efter referencesituationen. Kommissionen foretrækker at henholde sig til den faktiske situation og skal ikke retfærdiggøre de fortolkninger, som andre kilder måtte fremkomme med.

(98/C 402/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1206/98**af Ulf Holm (V) til Kommissionen***(6. april 1998)*

Om: EU's bestemmelser for beskyttelse af grundvandet

I den svenske kommune Västerås har man haft en både politisk og juridisk proces på grund af, at kommunens kraftvarmeværk dumper kulaske (»cefyll«) i Mälaren. Det drejer sig i første omgang om ca. 3.000 tons, som er blevet anvendt på tvivlsom vis ved bygningen af en kaj. Da Mälaren er drikkevandsreservoir for et stort antal mennesker og det sted, hvor vandet går ind i drikkevandssystemet, ligger i nærheden af dumpningstedet, er spørgsmålet af største betydning. I en retssag blev de tiltalte frikendt af underretten med den motivering, at man ikke havde krænket de bestemmelser, lensstyrelsen havde fastsat for håndteringen. Det blev dog samtidig sagt, at bestemmelserne var uklart formuleret.

Mener Kommissionen, at EU's bestemmelser for beskyttelse af grundvandet bør finde anvendelse i denne sag?

Mener Kommissionen, at det er sikret, at ingen skadelige stoffer kan sive ud i den meget følsomme recipient?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(19. maj 1998)*

Fra kul stammende flyveaske fra kraftværker og andre forbrændingsanlæg er anført på den liste over affald, der er udarbejdet ved Kommissionens beslutning af 20. december 1993 om udarbejdelse af en liste over affald ⁽¹⁾ i henhold til artikel 1, litra a), i Rådets direktiv 75/442/EØF om affald ⁽²⁾.

I samme direktiv 75/442/EØF, ændret ved direktiv 91/156/EØF, om affald ⁽³⁾ hedder det i artikel 4:

Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, navnlig må der ikke

- skabes risiko for hverken vand, luft eller jord, eller for fauna og flora
- forårsages gener ved støj eller lugt
- påføres landskaber eller områder af særlig interesse skade.

Medlemsstaterne træffer desuden de fornødne foranstaltninger til at forbyde henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald.

Flyveaske stammende fra kul er imidlertid ikke anført på den liste over farligt affald, der er omfattet af Rådets beslutning af 22. december 1994 om udarbejdelse af en liste over farligt affald ⁽⁴⁾ i henhold til artikel 1, stk. 4, i direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald ⁽⁵⁾.

Det er ikke desto mindre muligt, at flyveaske stammende fra kul indeholder stoffer, som er defineret i bilagene til Rådets direktiv 80/68/EØF af 17. december 1979 om beskyttelse af grundvandet mod forurening forårsaget af visse farlige stoffer ⁽⁶⁾ og Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø ⁽⁷⁾. Det er navnlig sandsynligt, at den indeholder stoffer på liste II i bilagene til disse direktiver. I så fald skal medlemsstaterne i henhold til direktiv 80/68/EØF træffe foranstaltninger til at undgå, at grundvandet forurenes med disse stoffer, medens direktiv 76/464/EØF kræver, at alt affald, der udledes i indre overfladevand, og som kan indeholde et af disse stoffer, forudsætter meddelelse af forudgående tilladelse fra den kompetente myndighed med henblik på overholdelse af de kvalitetsmålsætninger, der er fastlagt i de programmer, som medlemsstaterne har vedtaget.

I mangel på nærmere oplysninger må det således formodes, at det er på dette dobbelte grundlag, at de lokale svenske myndigheder har fastsat betingelserne for de her omhandlede udledninger.

Det er dog ikke muligt at afgive nogen præcis udtalelse om risikoen for spredning af sundhedsskadelige stoffer, navnlig over for risikoen for direkte kontakt mellem det udledte materiale og vandet i søen, uden at have rådighed over flere detaljer om de nøjagtige vilkår, hvorunder håndteringen har fundet sted.

Kommissionen vil derfor henvende sig til de svenske myndigheder for at indhente yderligere oplysninger til brug for vurderingen.

⁽¹⁾ EFT L 5 af 7.1.1994.

⁽²⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽³⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽⁴⁾ EFT L 356 af 31.12.1994.

⁽⁵⁾ EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽⁶⁾ EFT L 20 af 26.1.1980.

⁽⁷⁾ EFT L 24 af 28.1.1977.

(98/C 402/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1221/98**af Umberto Bossi (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Adgang til oplysningsmateriale og ansøgningsskemaer på alle EU-sprog i forbindelse med programmet »Media II — Udvikling og Distribution«

I EFT C 71 af 7. marts 1998 har Kommissionen offentliggjort en bekendtgørelse om indkaldelse af forslag (6/98) under programmet »Media II — Udvikling og Distribution«. Oplysningsmaterialet og ansøgningsskemaerne foreligger imidlertid kun på fransk og engelsk.

Finder Kommissionen ikke, at denne sproglige vilkårlighed reelt begunstiger dem, der har fransk eller engelsk som modersmål, og dermed skaber intern ulighed i EU?

I sit svar på min forespørgsel E-2249/96 ⁽¹⁾ anførte Kommissionen, at den »sørger for, at dokumenter, der direkte vedrører udvælgelsesprøver, indkaldelse af forslag og interessetilkendegivelser, offentliggøres samtidig på alle EU-sprog«. Hvordan begrundes Kommissionen under henvisning til dette svar, at dokumenterne i tilknytning til forslagsindkaldelse 6/98 under programmet »Media II — Udvikling og Distribution« kun tilbydes på to EU-sprog?

I sit svar på min forespørgsel E-1256/96 ⁽²⁾ gør Kommissionen i sit punkt VI opmærksom på, at »i henhold til artikel 2 i forordning nr. 1 om Fællesskabets ordning på det sproglige område kan ansøgerne frit vælge, på hvilket af Fællesskabets officielle sprog de vil udfærdige deres ansøgning«. Kan Kommissionen i forlængelse af dette svar oplyse, hvorfor det af den omtalte indkaldelse ikke fremgår, at kandidaterne kan indsende deres ansøgning på en andet sprog end det, der er anvendt i ansøgningsskemaet?

⁽¹⁾ EFT C 11 af 13.1.1997, s. 71.

⁽²⁾ EFT C 322 af 28.10.1996, s. 46.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(18. juni 1998)*

I overensstemmelse med Rådets to afgørelser om MEDIA II-uddannelsesprogrammet (95/564/EF og 95/563/EF) ⁽¹⁾ har Kommissionen i medlemsstaterne og i samarbejde med disse oprettet informationskontorer, kaldet »MEDIA desks«.

Formålet med MEDIA desks er at oplyse europæiske branchefolk fra av-sektoren om Fællesskabets politik på av-området, især om de muligheder, der tilbydes under MEDIA-programmet. Media desks skal bl.a. distribuere de indkaldelser af forslag under MEDIA-programmet, som Kommissionen offentliggør på fransk, engelsk og tysk, til branchefolk og stå til rådighed med yderligere oplysninger.

I de medlemsstater, hvor branchefolkene har behov for det, sørger MEDIA desks for oversættelse af vejledningen og ansøgningsskemaerne i forbindelse med indkaldelserne af forslag under MEDIA-programmet. Derfor kan alle ansøgere udfylde Kommissionens ansøgningsskema på deres eget sprog. Projekter, der indgives til Kommissionen i forbindelse med MEDIA-programmet, kan således være udfærdiget på et hvilket som helst af de elleve officielle sprog.

I forbindelse med midtvejsrevisionen af MEDIA-programmet, der skal finde sted i år, vil Kommissionen overveje, hvorledes den kan tage højde for det ærede medlems bemærkninger.

⁽¹⁾ EFT L 321 af 30.12.1995.

(98/C 402/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1222/98**af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Åbning af en grube i Pittolo i Italien

Under henvisning til Kommissionens svar på min skriftlige forespørgsel E-3370/97 ⁽¹⁾ om ovennævnte problem anmodes Kommissionen om at besvare følgende:

1. Har Kommissionen rettet henvendelse til de italienske myndigheder?
2. Giver de indhentede oplysninger i bekræftende fald Kommissionen grundlag for at fastslå, at åbningen af den omtalte grube ikke er i strid med EU-bestemmelserne på området?

⁽¹⁾ EFT C 134 af 30.4.1998, s. 151.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(2. juni 1998)*

Der er tilgået de italienske myndigheder en skrivelse vedrørende det problem, det ærede medlem har bragt på bane. Som svar herpå har Kommissionen siden da modtaget et brev fra de italienske myndigheder.

På grundlag af de oplysninger, der er modtaget fra de italienske myndigheder, fremgår det, at et anlæg med henblik på at udvinde forskellige stoffer med betegnelsen »Pittolo«, som er beliggende i bykommunen Piacenza, allerede var medindbefattet i planen »Piano Infra-regionale delle Attività Estrattive« (PIAE), samt at denne plan blev vedtaget på grundlag af en miljøvurdering. Desuden vil påbegyndelsen af dette anlæg på grund af planens (PIAE's) tværregionale karakter, idet den er vedtaget i overensstemmelse med lovgivningen for Regione Emilia Romagna, være afhængig af en godkendelse af en særlig »Piano Particolareggiato«. Dette er en detaljeret plan vedrørende hele det berørte tværkommunale område, som lader til at svare til en miljøindvirkningsvurdering (VVM), som er åben for en mulig offentlig konsultation. Den ovennævnte lovgivning for Regione Emilia Romagna blev udtrykkeligt vedtaget på grundlag af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾.

Al regional lovgivning vedrørende omsætning til italiensk lov af Rådets direktiv 85/337/EØF er nu ved at blive gennemgået som led i overtrædelsesprocedurerne mod Italien.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

(98/C 402/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1223/98**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Betalingsparkeringspladser i Rom

Som de fleste andre europæiske hovedstæder har Rom trafikale og parkeringsmæssige problemer. I bestræbelserne på at løse problemerne har stadsforvaltningen i Rom iværksat en omfattende plan for betalingsparkeringspladser og opstilling af nye parkometre. Denne parkeringsregulerende ordning kan, såfremt der ikke indføres et system af gratispladser, skabe alvorlige økonomiske problemer for de forretningsdrivende, der holder til i de områder, hvor der skal opstilles parkometre, og for alle andre, der har deres arbejde her.

På denne baggrund anmodes Kommissionen om at oplyse følgende:

1. Hvilke parkeringsregulerende foranstaltninger findes der i de øvrige EU-lande?
2. Finder Kommissionen ikke, at opstilling af parkometre uden effektive offentlige transportmidler i de pågældende områder er til skade for den frie konkurrence blandt de lokale virksomheder?
3. Findes der direktiver eller Kommissionsdokumenter om denne problematik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. juni 1998)

Kommissionen har ingen lovgivningsmæssige beføjelser eller ansvarsområder i sager vedrørende parkering. Overalt i medlemsstaterne reguleres parkeringen i henhold til de lokale krav ved hjælp af en række forskellige instrumenter.

Kommissionen er ved at studere problemerne med hensyn til transport i byområder, for eksempel ved at finansiere forskningsprojekter i forbindelse med transportprogrammet under det fjerde rammeprogram for forskning og udvikling (F&U) (Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1110/94/EF af 26. april 1994) ⁽¹⁾. Som eksempel på det igangværende arbejde kan nævnes CAPTURE (»cars to public transport in the urban environment«), et demonstrationsprojekt, som gennemføres i fællesskab af elleve forskellige europæiske storbyer, herunder Rom. Sigtet med dette projekt er at evaluere den praktiske gennemførelse af foranstaltninger med henblik på at fremme en adfærdsændring til fordel for brug af offentlig transport. I Rom vedrører det projekt, der gennemføres af La Sapienza-universitetet, tre forskellige former for foranstaltninger: udvidelse af »den blå zone« (begrænset parkering), indførelse af prioriterede vognbaner, som er reserveret til busser og sporvogne, og selektiv forvaltning af parkerings-arealerne.

Desuden er medlemsstaterne og Kommissionen i fællesskab i fuld gang med at undersøge muligheden for at lancere en ny aktion med betegnelsen »europæisk samarbejde på det videnskabelige og tekniske forskningsområde« (COST) vedrørende parkeringspolitikken i byområder.

Endelig har Kommissionen udviklet en database, som omfatter en række eksempler på vellykket praksis inden for bytransportsektoren, og hvori der indgår en lang række konkrete eksempler (»case studies«). Databasen, hvis sigte primært er at nå de ansvarlige for denne sektor i den lokale administration, ventes at ville kunne stå fuldt ud til rådighed senest til efteråret (1998).

⁽¹⁾ EFT L 126 af 18.5.1994.

(98/C 402/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1228/98

af Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Afstanden mellem lufthavnen og den omkringboende befolkning

1. Ligger Kommissionen inde med data om, hvilken minimumsafstand til en landingsbane der i henhold til national lov i de enkelte medlemsstater skal overholdes som betingelse for dels byggetilladelser og dels en lufthavnsudvidelse?
2. Ligger Kommissionen inde med data om den reelle afstand mellem bebyggelsesområder og landingsbanerne ved lufthavnene i de forskellige medlemsstater?
3. Overvejer Kommissionen at fastlægge minimumsnormer på EU-plan for derved bedre at beskytte de omkringboende og borgerne i almindelighed mod støjgener og de lugtgener, som følger af flybenzin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(29. maj 1998)*

1. Kommissionen har ingen oplysninger om den minimumsafstand til start- og landingsbaner, der ved lov er påbudt af de enkelte medlemsstater i forbindelse med tilladelser til udvidelse af en start- og landingsbane. Henstillinger på dette område fremsættes af Den Internationale Organisation for Civilflyvning (ICAO). Disse henstillinger har ingen retskraft.
2. Kommissionen ligger ikke inde med repræsentative data vedrørende de afstande fra start- og landingsbaner til bebyggede områder, der opereres med i de forskellige medlemsstater.
3. Kommissionen har ingen planer om at etablere bindende minimumsnormer på dette område.

Kommissionen har imidlertid til hensigt at offentliggøre en meddelelse om lufttransport og miljø inden dette års udgang. Miljøproblemer i og omkring lufthavne vil være blandt de emner, der behandles i det pågældende dokument.

(98/C 402/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1229/98**af Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: EU-normer for begrænsning af natflyvning

I sin beslutning af 10. juni 1997 om Kommissionens grønbog »Fremtidens støjpolitik« (A-0183/97) ⁽¹⁾ anmoder Europa-Parlamentet om en begrænsning af flytrafikken om natten (punkt 31 i beslutningen). For større lufthavne, som ikke behøver at nære bekymringer med hensyn til deres konkurrenceposition, indføres begrænset adgang om natten. Som følge heraf vil natflyvninger i stadig stigende grad blive omdirigeret til mindre vigtige lufthavne, som ud fra økonomiske overvejelser ikke fastlægger sådanne normer. De omkringboende ved disse mindre lufthavne bliver konfronteret med disse yderligere støjgener om natten.

Deler Kommissionen den opfattelse, at det i lyset af disse skæve konkurrenceforhold er nødvendigt at harmonisere de nationale og regionale bestemmelser vedrørende begrænsning af natflyvning?

⁽¹⁾ EFT C 200 af 30.6.1997, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(29. maj 1998)*

Støjgener varierer meget fra lufthavn til lufthavn, afhængig af hvor tæt lufthavnen ligger på beboelsesområder, og hvor tæt trafikken er. Kommissionen har derfor endnu ikke planlagt en harmonisering af nationale og regionale bestemmelser om begrænsning af natflyvning. Kommissionen vil dog fortsat nøje overvåge udviklingen på dette område for at genvurdere behovet for, at Fællesskabet griber ind, mens det på samme tid skal sikres, at Fællesskabets bestemmelser overholdes, når der indføres støjbegrænsninger.

Kommissionen har til hensigt at udsende en meddelelse om lufttransport og miljø inden udgangen af dette år. Blandt emnerne i denne meddelelse er miljøspørgsmål, der opstår i og omkring lufthavne.

(98/C 402/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1230/98**af Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Klassificering af lufthavne på grundlag af støjgenerne

I sin beslutning af 10. juni 1997 om Kommissionens grønbog »Fremtidens støjpolitik« (A-0183/97) ⁽¹⁾ anmoder Europa-Parlamentet om et forslag til direktiv om obligatoriske standarder og klassificering af lufthavne på grundlag af et europæisk afgiftssystem (punkt 30 i beslutningen).

1. Findes der allerede en ensartet metode til at måle støjgenerne omkring lufthavne? I benægtende fald går Kommissionen ind for udarbejdelse af en sådan ensartet målemetode?
2. Går Kommissionen ind for en klassificering af lufthavnene på grundlag af et europæisk afgiftssystem for derved at nå frem til en tydelig kortlægning af støjgenerne fra de forskellige europæiske lufthavne og at skabe grundlaget for yderligere foranstaltninger med hensyn til de lufthavne, som belaster deres omgivelser mest?

⁽¹⁾ EFT C 200 af 30.6.1997, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(29. maj 1998)*

1. I Fællesskabet gælder der i dag ingen ensartet metode til måling af støjgener omkring lufthavne. Med henblik på forberedelsen af et kommende lovgivningsinitiativ vedrørende støjgener vil Kommissionen i nært samarbejde med medlemsstaterne og specialiserede organisationer vurdere om det er muligt at indføre en fælles støjmåleenhed og - metode i forbindelse hermed. Ethvert fremtidigt forslag fra Kommissionens side vil i givet fald blive baseret på resultatet af denne tekniske vurdering.

2. Kommissionen vil tilsvarende tage stilling til spørgsmålet om kortlægning af virkningerne af støjgener, herunder støjgener, forårsaget af fly i og omkring lufthavne.

(98/C 402/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1231/98**af Marie-Paule Kestelijn-Sierens (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Begrænsning af støjgener omkring lufthavnene

I sin beslutning af 10. juni 1997 om Kommissionens grønbog »Fremtidens støjpolitik« (A-0183/97) ⁽¹⁾ anmoder Europa-Parlamentet Kommissionen om at opstille bindende normer for flytrafikken og ensartede krav til begrænsning af støjen fra fly og fra områderne omkring lufthavnene (punkt 29 i beslutningen).

1. Hvilke foranstaltninger eller initiativer har Kommissionen iværksat med henblik på at imødekomme denne anmodning?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at man kun ved bindende EU-normer for begrænsning af støjen kan undgå, at visse regionale lufthavne fører en mere lempelig politik med hensyn til støjbegrænsning for derved at styrke deres konkurrenceposition over for de store lufthavne?

⁽¹⁾ EFT C 200 af 30.6.1997, s. 28.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(29. maj 1998)*

Som opfølgning på sin grønbog om fremtidens støjpolitik ⁽¹⁾ har Kommissionen oprettet arbejdsgrupper, der skal tage fat på den tekniske forberedelse af fremtidens politik i tæt samarbejde med eksperter fra medlemsstaterne. Resultatet af denne tekniske vurdering skal give Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for at kunne tage de mest passende initiativer på de områder, som det ærede medlem henviser til.

Kommissionen har til hensigt at udsende en meddelelse om lufttransport og miljø i slutningen af året. Denne meddelelse vil bl.a. omhandle miljøspørgsmål i og omkring lufthavne.

⁽¹⁾ KOM(96) 540 endelig udg.

*(98/C 402/127)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1239/98****af Amedeo Amadeo (NI) og Salvatore Tatarella (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Forbrydelser mod børn

I beretningen fra FN's forberedende udvalg til nedsættelse af en stående international domstol fastslås det, at følgende handlinger, som begås systematisk eller i stort omfang, regnes for forbrydelser mod menneskeheden: påførelse af lidelser, udryddelser, tortur, slaveri, prygleri ud fra politiske, racistiske, religiøse eller etiske grunde, institutionaliseret forskelsbehandling, der medfører krænkelse af de grundlæggende frihedsrettigheder, tvangsdeportation af befolkningen på et vilkårligt grundlag, vilkårlig fængsling, frihedsberøvelse, tvungen prostitution og alle andre former for seksuel vold, andre umenneskelige handlinger, der medfører alvorlige skader på den fysiske og mentale integritet, sundheden og den menneskelige værdighed, samt lemlæstelse og alvorlig mishandling.

Kan Kommissionen udarbejde et direktiv, der fastsætter:

1. at organisationer, der systematisk er årsag til børns lidelser, død eller udnyttelse, sidestilles med alle andre former for organiseret kriminalitet (narkohandel, våben, bedrageri);
2. at forbrydelser mod børn betragtes som forbrydelser mod menneskeheden;
3. at udnyttelsen af børns dømmekraft eller påstanden om deres indforståelse betragtes som en skærpende omstændighed i bedømmelsen af forbrydelserne.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anita Gradin*(2. juni 1998)*

Kommissionen deler det ærede medlems afsky for de forbrydelser, som nævnes i spørgsmålet, særlig når sådanne forbrydelser begås mod børn.

I EU ligger kompetencen inden for strafferetten og særlig klassificeringen af strafferetlige forseelser hos medlemsstaterne, der selvfølgelig er ansvarlige og skal opfylde deres forpligtelser ifølge internationale konventioner og aftaler.

Kommissionen støtter det arbejde i kampen mod menneskesmugling, som Europols Narkotikaenhed udfører ifølge det mandat som led i den Fælles Aktion ⁽¹⁾, der blev vedtaget af Rådet (retlige og indre anliggender) den 16. december 1996, og som udvider Europols Narkotikaenheds mandat til at omfatte menneskesmugling.

⁽¹⁾ EFT L 342 af 31.12.1996.

(98/C 402/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1243/98**af Bárbara Dührkop Dührkop (PSE) til Kommissionen***(9. april 1998)*

Om: Støtte fra EIB's finansieringsordning til Burgos kommune

Den Europæiske Investeringsbank ydede i december 1996 et beløb på 350 mio pesetas til retablering af området omkring borgen i Burgos. Siden borgen blev sprængt i luften af Napoleons tropper, er der kun ruiner tilbage på arealet; disse er et levn af den oprindelige fæstning og har officiel status som fredet kulturmonument.

Det kommunalbestyrelsesmedlem, som er ansvarlig for projektet, har erklæret at ville ændre sigtet med bevillingen og anvende den til genopførelse af en borg på ruinerne af den tidligere, en genopbygning, som skal iværksættes omgående. Dette vil indebære et alvorligt indgreb i landskabet og ændre udsynet til domkirken i Burgos, som af UNESCO er erklæret som en del af verdens kulturarv.

Kan Kommissionen fastslå, om det er muligt, at et organ, som har modtaget en bevilling fra EIB, ensidigt kan ændre bevillingens sigte?

Hvordan mener Kommissionen om det forhold, at EU-midler, som er afsat til beskyttelse af kulturarven, anvendes i den stik modsatte hensigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(25. maj 1998)*

Inden for et samlet tilskud på 5,2 mia. ESP, som i oktober 1996 via Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområdes finansieringsmekanisme ydedes til byfornyelse i Castilla y Leon, tildelte udvalget for denne mekanisme Burgos kommune 310 mio. ESP til udgravnings- og konsolideringsarbejder på borgruinerne i Burgos.

Kommissionen kan bekræfte, at de kommunale myndigheder i Burgos ikke ensidigt må ændre formålet med tilskuddet og udformningen og gennemførelsen af det projekt, som det bevilgedes til. Kommissionen kan også forsikre det ærede medlem om, at Udvalget for Finansieringsmekanismen har taget de nødvendige skridt til at sikre, at Den Europæiske Investeringsbank nøje overvåger projektets forløb.

(98/C 402/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1249/98**af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Landbrugernes udgifter til kødinspektion

Kan Kommissionen oplyse, om der er planer om at standardisere systemet vedrørende udgifterne til kødinspektion, således at medlemsstaternes regeringer bærer udgifterne, eller skal det fortsat være forskelligt fra land til land?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(27. maj 1998)*

Fællesskabet har regler for finansieringen af de udgifter, der skyldes kødundersøgelser og -kontrol. Her er det vigtigt at henholde sig til Rådets direktiv 85/73/EØF om finansiering af veterinærundersøgelse og -kontrol som omhandlet i direktiv 89/662/EØF, 90/425/EØF, 90/675/EØF og 91/496/EØF (¹), særlig bilag A, kapitel I, vedrørende afgifter for kød, der er omfattet af direktiv 64/433/EØF, 71/118/EØF, 91/495/EØF og 92/45/EØF.

Generelt omfatter den indførte ordning en afgift på et fast beløb med mulighed for forhøjelser eller reduktioner under hensyn til de faktiske omkostninger.

(¹) EFT L 162 af 1.7.1996.

(98/C 402/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1255/98

af Leonie van Bladel (UPE) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Ulemper for små og mellemstore virksomheder i Europa som følge af de nederlandske og europæiske posttjenesters misbrug af deres monopolstilling.

1. Det ser ud til, at de små og mellemstore virksomheder med regelmæssige mellemrum udsættes for posttjenesternes misbrug af deres monopolstilling. I Nederlandene synes der flere steder at blive udført anden service end monopolserviceydelserne som forsendelse af post, især — men ikke alene — veksling af udenlandsk valuta og udlevering af bilregistreringsattester ved de samme skranke, hvor der modtages post. Derved lider især de små og mellemstore virksomheder betydelig skade. Ventetiderne for aflevering af en standardpostpakke kan på spidsbelastningstidspunkterne mellem kl. 16.00 og 18.00 ofte være mere end 20 minutter. W. van den Berg, postdirektør i Haag, finder ikke dette alarmerende. Det betyder imidlertid en omfattende udgiftspost for de små og mellemstore virksomheder. Vil Kommissionen overveje at udstede direktiver, der forbyder de europæiske posttjenesters misbrug af deres monopolstilling?

2. Kan Kommissionen oplyse, hvordan de europæiske posttjenesters monopolstilling kan brydes, bl.a. til fordel for de små og mellemstore virksomheder og beskæftigelsen?

3. Vil Kommissionen udstede direktiver, der forbyder de europæiske posttjenester at kombinere kommercielle interesser, såsom — men ikke alene — veksling af udenlandsk valuta i konkurrence med handelsbankerne, med udførelsen af deres monopolserviceydelser, nemlig modtagelse og forsendelse af post, ved de samme skranke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(12. juni 1998)

1. De offentlige postvirksomheder i Fællesskabet tilbyder en række tjenesteydelser, hvoraf visse er omfattet af et monopol, mens andre er genstand for konkurrence. Postvirksomhederne er undergivet en befordringspligt, men har til gengæld herfor som regel eneret på bestemte ydelser. Når en postvirksomhed indtager en dominerende stilling (eller en monopolstilling) på et marked, gælder EF-traktatens artikel 86, såfremt virksomheden misbruger denne stilling. I sin meddelelse om anvendelse af konkurrencereglerne på postsektoren og vurdering af visse statslige foranstaltninger i relation til posttjenesterne (¹) har Kommissionen nærmere præciseret de forpligtelser, der af denne artikel for postvirksomheder med en dominerende stilling.

Forespørgslen gælder ventetiden med hensyn til aflevering af en postpakke. Ventetiden ved lugerne, som er medbestemmende for serviceydelsens kvalitet, er en vigtig faktor for kunderne og disses tilfredshed med ydelsen, navnlig for de små og mellemstore virksomheder (SMV). I visse posthuse stilles der i øvrigt særskilte luger til rådighed for SMV, for at reducere ventetiden.

Det må hertil bemærkes, at pakkeservice er en af de aktiviteter, der ikke er underlagt noget monopol, og hvor en SMV altså udmærket kan henvende sig til konkurrerende virksomheder.

2. Med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (²) har Fællesskabet forpligtet sig til at gennemføre en liberalisering af postsektoren, som skal begrænse de serviceydelser, som en medlemsstat kan give en enkelt postvirksomhed eneret på. Desuden skal Kommissionen fremsætte et forslag med henblik på opfølgning af liberaliseringen inden dette års udgang.

Det skal ligeledes nævnes, at artikel 90, stk. 3, i EF-traktaten finder anvendelse for denne sektors vedkommende. I henhold til denne bestemmelse skal Kommissionen tilse, at medlemsstaterne, for så vidt angår offentlige virksomheder og virksomheder, som de indrømmer særlige eller eksklusive rettigheder, afstår fra at træffe eller opretholde foranstaltninger, som strider imod EF-traktaten. Hvis det er påkrævet, kan Kommissionen meddele medlemsstaterne passende direktiver eller beslutninger.

3. Det er ikke i strid med fællesskabsretten, hvis posttjenesterne i Fællesskabet kombinerer de aktiviteter, hvor de har et monopol, med andre serviceydelser, som er underlagt markedskræfternes frie spil. Dog er der ved en sådan kombination en risiko for, at visse aktiviteter, hvor der gælder fri konkurrence, uretmæssigt modtager støtte via indtægterne hidrørende fra de aktiviteter, der er beskyttet af et monopol. I et sådant tilfælde kan der være tale om overtrædelse af EF-traktatens artikel 86, artikel 92, eller artikel 86 og 90, stk. 1, således som Kommissionen har forklaret i sin meddelelse.

(¹) EFT C 39 af 6.2.1998, s. 2.

(²) EFT L 15 af 21.1.1998, s. 14.

(98/C 402/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1258/98

af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Diskrimination ved salg af billetter til VM i fodbold

1. Hvad er Kommissionens opfattelse af sagen om diskrimination ved salget af billetter til VM i fodbold i Frankrig i 1998?
2. Hvilke initiativer har Kommissionen taget for at få rettet op på situationen, så EU-borgere sikres lige adgang til køb af billetterne til VM i 1998?
3. Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre at en tilsvarende situation ikke opstår ved lignende arrangementer inden for EU i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(24. juni 1998)

Kommissionen har foretaget en foreløbig vurdering af de arrangementer, arrangørerne («Comité français d'organisation de la Coupe du Monde de Football 1998» (CFO)) har truffet med henblik på salg af billetter til VM i fodbold og er kommet til den foreløbige konklusion, at de overtræder konkurrencebestemmelserne i EF-traktaten derved, at de stiller krav om, at de, der ønsker at købe billetter direkte af CFO, skal opgive en adresse i Frankrig, som billetterne kan sendes til. Dette krav forekommer diskriminerende over for forbrugere, der har bopæl uden for Frankrig, og som af den ene eller den anden grund ikke kan skaffe billetter via de autoriserede rejsearrangører eller deres nationale forbund. Kommissionen har derfor informeret CFO om sin foreløbige konklusion, at CFO har misbrugt sin dominerende stilling på markedet for VM-billetter i strid med artikel 86 i EF-traktaten.

For så vidt muligt at råde bod på virkningerne af denne diskriminerende adfærd har Kommissionen anmodet CFO om at forbeholde alle resterende usolgte billetter for personer med bopæl uden for Frankrig. CFO tilkendegav den 23. marts 1998, at CFO ikke kunne imødekomme denne anmodning, men at CFO i stedet ville udbyde disse billetter på lige fod til personer i og uden for Frankrig uden diskrimination. På baggrund af denne afvisning er Kommissionen i færd med at forberede et formelt sagsanlæg mod CFO vedrørende billetter, der er blevet solgt under ovennævnte diskriminerende ordning.

Det ærede medlem kan være forvisset om, at Kommissionen ikke vil tøve med at tage skridt over for arrangørerne af internationale sportsbegivenheder, hvis en tilsvarende situation skulle opstå i fremtiden. Kommissionen foretrækker dog at søge at løse sådanne problemer på et tidligere stadium og hilser derfor med tilfredshed den europæiske fodboldsammenslutnings (UEFA) seneste initiativ om at indlede en indgående drøftelse af billet-salgsarrangementerne til EM i fodbold i år 2000, så det sikres, at salget af disse billetter kommer til at foregå i overensstemmelse med EU's konkurrencebestemmelser.

(98/C 402/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1261/98

**af Laura González Álvarez (GUE/NGL)
og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(29. april 1998)

Om: Anlæg af en losseplads til fast affald ved Dos Aguas (Valencia, Spanien)

Projektet vedrørende anlæg af en losseplads til fast affald ved Dos Aguas skaber foruroligelse i befolkningen på grund af de følger, den dermed forbundne forurening vil få for drikkevandsforsyningen i omfattende kystregioner ved Valencia.

Af forskellige undersøgelser fremgår det, at lossepladsprojektet ved Dos Aguas er uhensigtsmæssigt og helt klart ikke vil bidrage til udviklingen af en korrekt strategi for affaldsforvaltning. Endvidere er projektet behæftet med forskellige tekniske fejl og mangler, som indebærer en reel risiko for forurening af floder og vandløb samt det omkringliggende miljø. Dette vil forhindre området i at kunne iværksætte sin egen strategi for en bæredygtig udvikling og vil ydermere sætte befolkningens fremtid på spil.

Kan Kommissionen i betragtning af, at Dos Aguas kommune og omegn endvidere er ugunstigt stillede regioner, hvor Leader-initiativer og Proder-programmer finder anvendelse, og af at anlæggelse af denne losseplads vil være i modstrid med alle de målsætninger, Kommissionen har fastlagt for disse regioner, besvare følgende spørgsmål:

1. Har Kommissionen kendskab til ovenfor beskrevne forhold?
2. Hvilke skridt kan den tage over for de spanske myndigheder med henblik på at sikre overholdelsen af EU's miljølovgivning og helt konkret følgende direktiver: a) direktiv 91/156/EØF om affald ⁽¹⁾; b) direktiv 94/62/EF om emballage og emballageaffald ⁽²⁾; c) direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽³⁾; d) direktiv 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger ⁽⁴⁾ og e) direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽⁵⁾?
3. Kan Kommissionen orientere om opfølgningen i denne sag?

⁽¹⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽²⁾ EFT L 365 af 31.12.1994, s. 10.

⁽³⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽⁴⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

⁽⁵⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(15. juni 1998)*

Kommissionen kender intet til de forhold, de ærede medlemmer har fremført.

For at sikre sig, at direktiv 91/156/EØF om ændring af direktiv 75/442/EØF om affald samt direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet er blevet korrekt anvendt i det foreliggende tilfælde, vil Kommissionen rette henvendelse til de spanske myndigheder og bede dem om nærmere oplysninger.

For så vidt angår direktiverne 94/62/EF om emballage og emballageaffald, 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger og 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, kan Kommissionen på grundlag af de oplysninger, de ærede medlemmer har indgivet, ikke konstatere, om de finder anvendelse på de her fremførte forhold.

Kommissionen skal ikke undlade at underrette de ærede medlemmer om resultatet af dens initiativer over for de spanske myndigheder i denne sag.

(98/C 402/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1273/98**af Freddy Blak (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Adgang til viden og informationsteknologi

Store multinationale virksomheder som Siemens-Nixdorf og IBM har forbudt deres ansatte adgang til Internettet, og det er endda på trods af, at disse virksomheder lever af at sælge informationsteknologi.

Mener Kommissionen ikke, at der bør tages et EU-initiativ for at sikre, at europæiske lønmodtagere ikke begrænses i brug af informationsteknologi og adgang til viden?

Svar fra Martin Bangemann på Kommissionens vegne*(18. June 1998)*

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at adgang til informationsteknologi og viden er absolut nødvendig for virksomheder og organisationer af alle størrelser samt for disses ansatte.

Selv, hvor den nødvendige netinfrastruktur forefindes, kan en virksomhed imidlertid under hensyn til en række faktorer komme til den konklusion, at den ikke ønsker at tillade ubegrænset adgang til Internet for den enkelte medarbejder.

For det første skal virksomheden bære omkostningerne ved at stille den tilstrækkelige båndbredde til rådighed for Internet-forbindelsen. Prisen for lejede kredsløb i Europa er desværre stadigvæk meget højere end for det tilsvarende i USA, selv om teleliberaliseringen burde tvinge priserne yderligere nedad. Der kan også være problemer med Internet-trafikkens belastning af firmanettet.

Firmaerne kan også gøre sig bekymringer om de mulige risikoproblemer ved overførsel af computervira, om hæftelse i forbindelse med overførsel af pornografi eller software uden licens samt om medarbejderes eventuelle tidsspilde, når de bruger arbejdstiden til at søge på web-steder, som ikke er strengt forretningsrelaterede.

Det synes ikke hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at forsøge at fastsætte regler på europæisk niveau for, hvordan virksomheder skal tackle disse spørgsmål. Kommissionen ville imidlertid se positivt på initiativer fra virksomheder, der er stillet over for lignende spørgsmål, til at diskutere praktiske løsninger med deres medarbejdere eller disses repræsentanter.

(98/C 402/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1278/98**af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: »Euro-Jus«-programmet

I forbindelse med fællesskabsprojektet »Euro-Jus« arbejder lokale juridiske rådgivere sammen med Kommissionens kontor i medlemsstaterne og giver borgerne objektive og uofficielle informationer om deres rettigheder i henhold til fællesskabslovgivningen og mulighederne for gennemførelse heraf.

1. Projektet er ifølge de foreliggende oplysninger genstand for stor interesse. Råder Kommissionen over oplysninger om omfanget heraf?
2. Over hvilken budgetkonto finansieres udgifterne, og hvor store er udgifterne til dette net?
3. Ud fra hvilke kriterier vælges de »lokale juridiske rådgivere«?
4. Hvem er de lokale juridiske rådgivere for »Euro-Jus« i Østrig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Marcelino Oreja*(24. juni 1998)*

1. Kommissionen er i øjeblikket ved at indsamle oplysninger om Eurojus-programmet og de europæiske borgeres anvendelse deraf. Kommissionen råder ikke over ensartede eller sammenlignelige oplysninger herom, fordi Eurojus-konsulenterne har virket i forskellige perioder og på forskellige tidspunkter i medlemsstaterne. Eksempelvis kan det nævnes, at antallet af spørgsmål forelagt Eurojus-konsulenten i Sverige fra maj 1997 til april 1998 androg 514. Mellem april og december 1997 blev der i Spanien stillet 792 forespørgsler, hvorimod der i 1997 blev rettet 1965 forespørgsler til Eurojus-konsulenten i Tyskland. I Østrig blev der i 1997 registreret 217 skriftlige forespørgsler, medens gennemsnitlig 10-15 personer kontaktede Eurojus-konsulenten pr. telefon eller ved personlig henvendelse i den ugentlige åbningstid.

2. Eurojus-programmet opføres under budgetkonto B-3000 og finansieres direkte over budgettet for Kommissionens repræsentationer i medlemsstaterne. I overensstemmelse med Kommissionens politiske prioritering og på anmodning af Ombudsmanden er nettet blevet udvidet i 1998 som følge af en forhøjelse af bevillingerne til Eurojus-tjenesten, og konsulenternes åbningstider er blevet udvidet. Det samlede budget for Eurojus-nettet andrager for 1998 552 000 ECU.

3. Med henblik på et begrænset udbud er markedet for Eurojus-tjenesten opdelt i partier fordelt på medlemsstaterne. For hvert parti udvælger Kommissionen på grundlag af følgende kriterier det økonomisk mest fordelagtige tilbud: Tilbuddets generelle kvalitet, tilbudsgiverens forslag til løsning af et praktisk problem og prisen.

Hvad angår kriterierne for udvælgelse af de juridiske rådgivere, opfordrer man kun fysiske eller juridiske personer, der kan fremlægge bevis på, at de er i stand til at yde samtlige relevante tjenesteydelser, til at afgive bud.

4. Navnet på den østrigske Eurojus-konsulent på Kommissionens repræsentation i Wien bliver fremsendt direkte til det ærede medlem samt til Parlamentets generalsekretariat.

(98/C 402/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1279/98**af Daniela Raschhofer (NI) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Undersøgelse om arbejdsløsheden

Formanden for EWI Duisenberg holdt et foredrag i Det Økonomiske og Sociale Udvalg den 26. marts 1998, hvor han henviste til undersøgelser, der beviser, at omkring 80 % af arbejdsløsheden i Europa er strukturbetinget. Der forelå imidlertid ingen yderligere oplysninger om eller henvisninger til disse undersøgelser titel eller oprindelse.

Råder Kommissionen over disse undersøgelser? I bekræftende fald hvilke er der tale om?

Hvem har givet disse undersøgelser i kommission?

Hvilke resultater har disse undersøgelser medført?

I hvilken tidsrum?

I hvilke områder blev disse undersøgelser gennemført?

Har Kommissionen kendskab til det nævnte tal på 80 %?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(22. juni 1998)*

Ifølge oplysninger fra Det Europæiske Monetære Institut understregede dets formand, hr. Duisenberg, den 26. marts 1998 kun, at der er en høj strukturbetinget arbejdsløshed i Europa.

Kommissionen kender ikke til nogen undersøgelse, hvori det skulle være skønnet, at 80 % af arbejdsløsheden i Europa skulle være strukturbetinget. Begrebet strukturbetinget arbejdsløshed anvendes på meget forskellige måder i den tekniske litteratur, og der er langt fra enighed om begrebet. Ifølge en undersøgelse, Kommissionen offentliggjorde i *European Economy*, nr. 59 fra 1995, Analytisk undersøgelse nr. 3, er kun lidt under 40 % af arbejdsløsheden i Europa strukturbetinget. Den definition af strukturbetinget arbejdsløshed, der anvendes i denne undersøgelse, som er baseret på, at der ikke findes arbejdstagere med den rigtige kvalifikation, sendes direkte til det ærede medlem og til parlamentets generalsekretariat.

(98/C 402/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1283/98**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Godtgørelse af tab for landbruget som følge af uvejr i Grækenland

Det nylige uvejr, som har ramt mange områder i Grækenland (Peloponnes, øerne m.m.) med voldsomme storme, regnskyl og frostvejr, har medført omfattende ødelæggelse af produktionen, både hvad angår afgrøder, husdyrbestande og infrastruktur.

Eftersom genopbygning af landbrugsproduktionspotentiel, som er ødelagt ved naturkatastrofer, er en af hovedprioriteterne for EUGFL-fondens interventioner (artikel 5, 11. led, i forordning (EØF) 4256/88) ⁽¹⁾, bedes Kommissionen besvare følgende: Agter den at imødekomme en eventuel anmodning fra Grækenland om at omfordele støttebevillingerne under fællesskabsstøtterammen med henblik på at yde støtte til godtgørelse af tabene for landbruget?

⁽¹⁾ EFT L 374 af 31.12.1988, s. 25.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(11. juni 1998)*

Kommissionen udtrykker medfølelse med de landmænd, hvis produktion og produktionspotentiale blev ødelagt ved uvejret.

Kommissionen er parat til at behandle en anmodning fra de græske myndigheder om at omlægge prioriteterne inden for EF-støtterammen for at dække genopbygning af det ødelagte produktionspotentiale på grundlag af en detaljeret og velunderbygget dokumentation, der i så tilfælde skal forelægges Kommissionen. I betragtning af det nuværende stade for iværksættelsen af EF-støtterammen er de reelle muligheder for en omlægning af de endnu disponible bevillinger dog yderst begrænset.

(98/C 402/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1286/98**af Gerardo Fernández-Albor (PPE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: De økonomiske forbindelser mellem Mexico og Den Europæiske Union

Til trods for at Den Europæiske Union er Mexicos næststørste handelspartner og indtager andenpladsen, for så vidt angår direkte udenlandske investeringer i Mexico, mener begge parter, at omfanget af deres økonomiske forbindelser er meget mindre, end det kunne være, idet der er sket en nedgang i EU's andel i Mexicos samlede handel fra 11,45 % i 1990 til 6,3 % i 1997.

Mexico giver EU mindre toldpræferencer end andre lande, som det har indgået aftaler med. På sin side har EU undertegnet præferenceaftaler med over 100 lande, som den giver gunstigere handelsbetingelser end Mexico.

Hvordan mener Kommissionen der kan etableres nye forbindelser mellem Mexico og EU i betragtning af, at Mexico er gået væk fra protektionismen og har åbnet sin økonomi, og at det i løbet af de sidste ti år har femdoblet sin afsætning til udlandet og øget sin import med over 600 % og dermed er blevet den største eksportør og importør i Latinamerika?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín*(3. juni 1998)*

Mexico er en vigtig partner for Fællesskabet i det latinamerikanske område. Landet har i de seneste år oprettet særlige handelsforbindelser med de fleste af sine geografiske naboer, navnlig inden for rammerne af Den Nordamerikanske Frihandelsaftale (NAFTA).

Kommissionen er sig fuldt ud bevidst, at NAFTA's ikrafttræden i 1994 har givet sig udslag i en betydelig konkurrencefordel for virksomhederne i NAFTA-landene på bekostning af den europæiske eksport, der fortsat er underkastet told til ikke-præferentielle satser. Fællesskabets eksport til Mexico er derfor faldet føleligt, medens den amerikanske og den canadiske eksport til Mexico er vokset tilsvarende.

Det er netop for at råde bod på denne situation, at de nye aftaler med Mexico, der blev undertegnet den 8. december 1997, indeholder en målsætning om oprettelse af et frihandelsområde for varer og tjenesteydelser. De indeholder desuden bestemmelser om liberalisering af kapitalbevægelserne, åbning af offentlige indkøbsaftaler for konkurrence og indførelse af særlige regler om konkurrence og intellektuelle ejendomsrettigheder.

Europa-Parlamentet har netop afgivet sin samstemmende udtalelse om disse aftaler, som — når de er trådt i kraft — vil danne grundlag for de fremtidige handelsforhandlinger med Mexico.

(98/C 402/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1288/98**af Reino Paasilinna (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Den offentlige sektor og ØMU

Stabilitetspagtens, dvs. Waigel-aftalens, betingelse om, at et offentligt underskud ikke må overstige tre procent, har medført problemer for den offentlige sektor. Arbejdsløsheden i EU kan stadig stige, hvis den offentlige sektor overholder den stramme og ufleksible bestemmelse om de tre procent. Den eksisterende sanktionsprocedure kan yderligere forværre situationen i medlemsstaterne.

En økonomisk politik, der strammer op på den offentlige sektor ved at foretage nedskæringer og nedbringe antallet af arbejdspladser i sektoren, kan i den indledende fase af den monetære union føre til øget arbejdsløshed og usikkerhed i befolkningen. Der bør derfor i stabilitetspagten indføres tilstrækkelig råderum for midlertidige overskridelser.

Kommissionen bedes oplyse, hvordan den agter at sikre den offentlige sektors arbejdspladser i de medlemslande, hvor arbejdstagere hjemsendes og opsiges som følge af et stramt og ufleksibelt mindstekrav til det offentlige underskud?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy*(19. juni 1998)*

Siden Rådet i 1994 vedtog de første overordnede økonomiske retningslinjer, har Fællesskabets økonomiske strategi på budgetområdet været konsolidering af medlemsstaternes finanser, da det er den mest hensigtsmæssige måde at genskabe manøvrerum i forbindelse med de offentlige finanser og sætte godt skub i de private investeringer og fremme produktionskapaciteten i Europa. Denne finanspolitik bidrager også til en velafbalanceret, stabilitetsrettet politik til fordel for vækst og beskæftigelse. Historien har til fulde vist, at i gældstyngede medlemsstater hindrer den enorme opbygning af dertil knyttede omkostninger, som uundgåeligt følger af ukontrollerede underskud og gældsforøgelse, i alvorlig grad evnen til at opretholde et hensigtsmæssigt niveau i den offentlige sektor.

Konsolideringsbestræbelserne skal være socialt afbalancerede og ikke sænke kvaliteten i den offentlige sektor, men øge effektiviteten i de offentlige udgifter og begunstige produktive aktiviteter som investeringer i infrastrukturer, forbedring af de menneskelige ressourcer og en aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Inden for rammerne af disse overordnede principper og Amsterdam-traktatens krav om koordinering er det imidlertid udelukkende medlemsstaternes ansvar at træffe de nødvendige budgetforanstaltninger i henhold til deres specifikke budgetprocedurer, hvilket er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

(98/C 402/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1293/98

af Edward McMillan-Scott (PPE) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Mangel på gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne af bilsyn

For øjeblikket kan et køretøj kun synes i den medlemsstat, hvor den er indregistreret. I betragtning af den hindring, som dette udgør for personers fri bevægelighed, bedes Kommissionen oplyse:

1. Om den agter at foreslå standardisering og gensidig anerkendelse af bilsyn?
2. Hvilke faktorer er afgørende for Kommissionens standpunkt i denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(25. maj 1998)

Rådets direktiv 96/96/EF ⁽¹⁾ af 20. december 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil fastlægger minimumskrav for den tekniske kontrol. Det står medlemsstaterne frit at gennemføre mere omfattende og strengere kontroller ved den nationale kontrol af køretøjer, der er registreret i det pågældende land. Nogle medlemsstater med meget strenge kontroller står derfor tøvende over for den mulighed, at deres borgere kan få en synsattest i en nabostat, hvis kontroller ikke er tilsvarende strenge. Kommissionens nuværende mål er at stramme kravene til køretøjers tekniske tilstand, når det er forsvarligt ud fra et lønsomhedssynspunkt. Denne fremgangsmåde vil med tiden føre til ensartede nationale standarder. Indtil dette sker, er gensidig anerkendelse dog ikke ønsket af et flertal af medlemsstaterne.

Der findes bilaterale aftaler mellem medlemsstater om gensidig anerkendelse i særlige tilfælde. Denne fremgangsmåde er almindelig for lastvogne, men ikke for personvogne.

⁽¹⁾ EFT L 46 af 17.2.1997.

(98/C 402/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1305/98

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Diskriminering over for biologistuderende

For at få adgang til den italienske specialuddannelseskole skal studerende med afgangseksamen i medicin eller andre fag (biologi, kemi, farmaci, tandlæge) deltage i en åben udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver. Mens studerende med en afgangseksamen i medicin, som består adgangsprøven, får uddannelsesstøtte hvert år under hele specialiseringsforløbet, er dette ikke tilfældet for studerende med afgangseksamen i biologi.

Direktiv 82/76/EØF ⁽¹⁾ bestemmer, at der bør gives uddannelsesstøtte til speciallægestuderende under hele kursusforløbet, mens lovgivningsdekret nr. 502/92 også for biologer gør adgangen til udvælgelsesprøver til den nationale sundhedsstyrelse afhængig af besiddelsen af et specialeksamensbevis.

1. Udsættes biologistuderende på denne måde efter Kommissionens opfattelse ikke for forskelsbehandling, og er de efter dens opfattelse ikke ofre for diskriminering?
2. Kunne man efter Kommissionens opfattelse ikke rette op på denne situation ved at anerkende specialbiologer på europæisk plan?

⁽¹⁾ EFT L 43 af 15.2.1982, s. 21.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(24. juni 1998)

Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at disse spørgsmål er blevet forelagt som præjudicielle spørgsmål, der for øjeblikket behandles af EF-Domstolen.

Man må derfor afvente Domstolens dom.

(98/C 402/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1306/98

**af Cristiana Muscardini (NI), Amedeo Amadeo (NI), Roberta Angelilli (NI),
Spalato Belleré (NI), Marco Cellai (NI), Gastone Parigi (NI), Sebastiano Musumeci (NI),
Salvatore Tatarella (NI) og Antonio Trizza (NI) til Kommissionen**

(29. april 1998)

Om: Echelon-systemet og spionage over for EU-landene

På baggrund af rapporter fra Europa-Parlamentets GD IV og en række undersøgelser, som medierne har foretaget, bedes Kommissionen oplyse følgende:

1. Hvad agter den at foreslå for at forhindre, at medlemsstater bliver genstand for systematisk spionage, som skader deres politiske og økonomiske interesser og krænker privatlivets fred?
2. Hvilken vurdering har den af den regering, som for øjeblikket udøver formandskabet i Rådet, og som samtidig er en aktiv deltager i spionagesystemet?
3. Er der efter dens opfattelse ikke tale om en helt åbenbar interessekonflikt mellem de to roller, som den pågældende medlemsstat spiller?
4. Bør der efter dens opfattelse ikke tages konkrete skridt til sikring af EU-borgernes menneskerettigheder, idet deres telefonsamtaler, fax-meddelelser og elektroniske meddelelser udsættes for denne skandaløse spionagevirksomhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer

(15. juni 1998)

Kommissionen har ingen bemærkninger til disse spørgsmål, da de falder uden for dens beføjelser som fastsat i EU-traktaten. Kommissionen vil imidlertid gerne med hensyn til kryptografi gøre det ærede medlem opmærksom på, at den i sin meddelelse til Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og sociale Udvalg og Regionsudvalget om »Sikkerhed og tillid i elektronisk kommunikation — Imod europæiske rammer for digitale signaturer og kryptering« ⁽¹⁾ har fremhævet, at krypteringsteknologien er et vigtigt redskab for at skabe mere sikkerhed og tillid inden for elektronisk kommunikation. Står denne teknologi gratis til rådighed, kan både medlemsstaterne og borgerne lettere beskyttes mod brud på fortroligheden.

⁽¹⁾ KOM(97) 503.

(98/C 402/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1312/98**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om: EURO 1999*

I medfør af den stabilitets- og vækstpagt, som Det Europæiske Råd vedtog på sit møde i Amsterdam i juni 1997, skal medlemsstaterne på mellemlang sigt søge at nå frem til en budgetsaldo, som er »tæt på balance eller i overskud«. Såfremt medlemsstaterne i de efterfølgende år fortsætter med at justere budgettet, vil de offentlige finansers stilling dermed gøre det lettere for medlemsstaterne at håndtere de budgetmæssige konsekvenser af en eventuel negativ udvikling i økonomien.

Men hvordan mener Kommissionen, at situationen ville have været i Belgien i dag, hvis stabilitets- og vækstpagten var blevet gennemført i perioden 1992-1997?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy*(2. juni 1998)*

Stabilitets- og vækstpagten er oprettet ved Det Europæiske Råds resolution af 7. juni 1997 ⁽¹⁾ og Rådets forordning (EF) 1466/97 af 7. juli 1997 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker ⁽²⁾ og Rådets forordning (EF) nr. 1467 af 7. juli 1997 om fremskyndelse og afklaring af gennemførelsen af proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud. Pagten sigter mod budgetdisciplin i Den Økonomiske og Monetære Union (ØMU) for derigennem at skabe de stabilitetsbetingelser, der er nødvendige for vedvarende vækst. Pagten indeholder et effektivt program, der tilskynder en medlemsstat til at undgå et uforholdsmæssigt stort underskud og til hurtigt at korrigere et sådant underskud, hvis det skulle opstå.

I 1992 havde Belgien et offentligt underskud på 6,9 % af bruttonationalproduktet (BNP), og i 1993 var underskuddet på 7,1 % af BNP. Denne situation resulterede i Rådets afgørelse af 26. september 1994, hvori der konstateredes et uforholdsmæssigt stort underskud i Belgien (EF-traktatens artikel 104 C, stk. 6). I perioden fra 1992 til 1997, som det ærede medlems spørgsmål vedrører, var Belgiens budgetpolitik hovedsageligt rettet mod konvergens med henblik på at korrigere det uforholdsmæssigt store underskud og derved opfylde konvergenskriterierne, hvad budgetstillingen angår. Endvidere blev stk. 9 og 11 i EF-traktatens artikel 104 C, som omhandler sanktioner, ikke anvendt i anden fase af ØMU.

⁽¹⁾ EFT C 236 af 2.8.1997.

⁽²⁾ EFT L 209 af 2.8.1997.

(98/C 402/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1322/98**af Angela Sierra González (GUE/NGL) til Kommissionen***(29. april 1998)**Om: Byggemodning af Barranco del Veneguera (Gran Canaria)*

De Kanariske Øers parlament har for nylig vedtaget en regional lov, der giver tilladelse til byggemodning af Barranco del Veneguera (Gran Canaria — De Kanariske Øer), selv om et lovgivningsinitiativ fra borgernes side havde samlet 50.000 underskrifter til fordel for en fredning af området i overensstemmelse med loven om naturbeskyttelse på De Kanariske Øer.

Kravet om inddragelse af Barranco del Veneguera i naturparken Rural del Nublo bygger på områdets store zoologiske og botaniske værdier. Videnskabsmænd betragter Veneguera som det vigtigste naturlige levested for den såkaldte Tabaia-kaktus på Gran Canaria. Der er udpeget 12 endemiske arter for Gran Canaria og 34 for De Kanariske Øer. Området repræsenterer derfor et vigtigt eksempel på »termo-mediterrane og præ-steppeagtige kratforekomster«, som er beskyttet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾.

Ifølge alle foreliggende oplysninger bør dette område indgå i De Kanariske Øers net for naturområder og i Natura 2000 — nettet.

Har Kommissionen kendskab til de beskrevne forhold?

De Kanariske Øers regering har ikke foreslået, at dette område optages i Natura 2000 — nettet. Vil Kommissionen på denne baggrund mene, at området bør optages i dette net i kraft af dets betydning for en af de naturtyper, der er beskyttet i henhold til et fællesskabsdirektiv?

Mener Kommissionen, at byggemodningsprojektet for Barranco del Veneguera bør gøres til genstand for en vurdering af indvirkningen på miljøet i overensstemmelse med kravet i direktiv 85/337/EØF ⁽²⁾?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(2. juni 1998)

Kommissionen har intet kendskab til disse forhold.

Spanien har allerede foreslået at medtage området »Roque del Nublo« i Natura 2000 — nettet. På det andet seminar om den biogeografiske region Makaronesien forpligtede Spanien sig imidlertid til at tage grænserne for dette område op til fornyet overvejelse. Kommissionen venter på det supplerende spanske forslag til områder, der skal medtages i nettet for den biogeografiske region Makaronesien.

Anlægsarbejder i byzoner er medtaget i bilag II til direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Ifølge artikel 4, stk. 2, i dette direktiv skal projekter, der henhører under de i bilag II anførte grupper, vurderes med hensyn til deres eventuelle virkninger, når medlemsstaterne finder, at det er påkrævet på grund af projekternes karakter. Det er således op til de spanske myndigheder på grundlag af projektets art, dimensioner eller placering at afgøre, om det skal undergives VVM-proceduren.

(98/C 402/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1329/98

af Graham Mather (PPE) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: Virkningerne af WTO-aftalerne på EU's bestemmelser om dyrevelfærd

På det seneste har berørte interessegrupper givet udtryk for bekymring over de konsekvenser, som en række WTO-aftaler kan få på EU's bestemmelser om dyrs velfærd. Navnlig har den britiske organisation Compassion in World Farming ment, at der i lyset af WTO-bestemmelserne er sket en udvanding af EU-foranstaltninger om forbud mod indførsel af pelsværk fra lande, der anvender rævesakse, og forbud mod markedsføring af kosmetiske produkter, der er testet på dyr.

1. Mener Kommissionen, at der er en konflikt mellem WTO-aftalerne og EU's dyrevelfærdsbestemmelser?
2. Hvordan agter Kommissionen enten at fjerne denne konflikt eller sikre, at den ikke opstår?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(11. juni 1998)

Aftalerne under Verdenshandelsorganisationen (WTO) er ikke til hinder for, at der indføres foranstaltninger, som anses for at være nødvendige for at beskytte dyr på Fællesskabets territorium. Kommissionen er imidlertid af den

opfattelse, at man ikke ensidigt kan påtvinge tredjelandene Fællesskabets velfærdsbaserede produktionsstandarder. Ifølge den nuværende fortolkning af WTO-reglerne er der en konflikt mellem WTO-aftalerne og Fællesskabets forskrifter vedrørende dyrevelfærd, hvis Fællesskabets velfærdsbaserede produktionsstandarder udgør en betingelse for import fra tredjelande.

Sådanne konflikter kan effektivt undgås ved, at der inden for rammerne af bilaterale eller multilaterale aftaler vedtages internationale velfærdsbaserede standarder. Da dyrevelfærd er ved at blive et stadig mere relevant spørgsmål i den internationale handel, vil det desuden kunne blive rejst i WTO-kontekst. Muligheden for at ændre WTO-reglerne, således at de kommer til at omfatte velfærdsanliggender, vil blive behandlet i forbindelse med fastlæggelsen af Fællesskabets forhandlingsmål for næste fase WTO-forhandlinger.

(98/C 402/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1333/98

af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. april 1998)

Om: Kommissionens forhandlinger om Helms-Burton-loven

I sit svar på min tidligere forespørgsel om samme emne (H-0108/98 ⁽¹⁾) undlader sir Leon Brittan at oplyse, om Kommissionen har besluttet sig for ikke at lade fristen for at indbringe en klage til WTO over den amerikanske Helms-Burton-lovs krænkelse af international ret udløbe.

Finder sir Leon Brittan ikke, at der i betragtning af, at de europæiske virksomheder lider betragteligt under virkningerne af Helms-Burton-loven, der de facto om ikke de jure allerede er trådt i kraft, er grund til øjeblikkelig at indbringe en klage for WTO og således bringe EU's opsættende taktik til ophør, som i sidste instans kun gavner den ekstraterritoriale amerikanske lovgivning?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (februar 1998).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Sir Leon Brittan

(18. maj 1998)

Fællesskabet og USA er for øjeblikket i gang med intensive drøftelser og forhandlinger for at nå frem til en forhandlingsløsning på vanskelighederne i forbindelse med Helms-Burton-loven og loven om boykot af Iran og Libyen (ILSA-loven), sådan som det er vedtaget i aftalen af 11. april 1997.

I medfør af denne aftale besluttede Fællesskabet at suspendere en klage, der var indbragt for WTO over Helms-Burton-loven, i 12 måneder, mod at USA forpligtede sig til at fortsætte sin delvise suspendering af Afsnit III i Helms-Burton-loven og arbejde hen imod ophævelse af Afsnit IV og dispensationer under ILSA ⁽¹⁾.

Hvis der ikke findes en løsning inden for rammerne af denne aftale, er der stadigvæk mulighed for at genoptage sagen over for WTO. Rådet besluttede i april 1997, at hvis der sker indgreb over for borgere i Fællesskabet, eller der ikke gives dispensationer, som er vedtaget i aftalen, vil Kommissionen anmode WTO om at oprette et nyt eller genoprette det tidligere panel, som derefter vil følge sin normale procedure. Denne mulighed gælder også, selv om suspensionen af WTO-panelet er udløbet.

⁽¹⁾ Loven om boykot af Iran og Libyen.

(98/C 402/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1335/98**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Udvikling af MOX-reaktorbrændsel (plutonium og uran)

Kan Kommissionen med udgangspunkt i ordningerne for bortskaffelse af radioaktivt affald og i den anden mulighed for behandling af plutonium, dvs. immobiliseringsmetoden for udskilt plutonium, oplyse, hvilke midler der er til rådighed til denne metode?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis*(29. juni 1998)*

Inden for den del af forskningsprogrammet for sikkerhed i forbindelse med nuklear fission, som omhandler udforskning af helt nye metoder, er der foretaget en række teoretiske undersøgelser af brug af »avanceret« blandet oxidbrændsel (MOX-brændsel) med henblik på transmutation af plutonium. Desuden har Kommissionen over en længere årrække studeret de særlige egenskaber ved MOX-brændsel og dets opførsel. Der er ligeledes blevet finansieret en del forskning og teknologisk udvikling i immobilisering af brugt brændsel, f.eks. ved deponering i dybliggende geologiske formationer. Imidlertid kan der ikke ydes nogen støtte fra Fællesskabet til investeringer i immobilisering af brugt brændsel eller i fremstilling af MOX-brændsel.

(98/C 402/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1337/98**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Støtte til et MOX-prøveanlæg

Kan Kommissionen i fortsættelse af svar på skriftlig forespørgsel E-2891/97 ⁽¹⁾ oplyse, hvilket organ der vil blive ansvarligt for fastlæggelsen af standarderne for de forsøg, der skal udføres i ovennævnte prøveanlæg med henblik på kvalificering af stoffer med lav dispergering (LDM)?

⁽¹⁾ EFT C 158 af 25.5.1998, s. 17.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis*(23. juni 1998)*

Udformningen af et materiale som LDM (»low dispersible material«) skal først godkendes ved de pågældende kompetente myndigheder. Det er op til disse sikkerhedsmyndigheder at fastsætte, hvilken metode der skal anvendes til kvalificering af LDM efter de kriterier, der er anbefalet af Den Internationale Atomenergiorganisation (IAEA), eventuelt i et forsøgsanlæg. Det Fælles Forskningscenter (FFC) kunne være et sådant anlæg.

(98/C 402/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1338/98**af Anita Pollack (PSE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Habitat-direktivet og Bern-konventionen

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at sikre, at den er enig i opførelsen i bilagene til Bern-konventionen og Emerald Network af betydningsfulde arter, som ikke er opført i bilagene til habitat-direktivet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(29. maj 1998)*

Kommissionen har henstillet til medlemsstaterne, at de medtager nye arter, som ikke er omfattet af bilagene til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ⁽¹⁾, det såkaldte habitat-direktiv, hvis det er videnskabeligt begrundet og efter at have rådspurgt den videnskabelige arbejdsgruppe vedrørende Habitat-direktivet og habitat-udvalget.

For eksempel støttede Kommissionen på det 17. møde i det stående udvalg opførelsen af fem nye plantearter i Bern-konventionens bilag II samt nye havdyrarter i Bern-konventionens bilag I og III.

En tilsvarende fremgangsmåde anvendes nu for »Emerald Network«.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(98/C 402/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1339/98**af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Tab af markedsandele i turistsektoren

Er Kommissionen klar over, at Europas andel i verdensmarkedet for turisme, som er den industri, hvor den største ekspansion finder sted, som helhed er faldende?

Hvad agter Kommissionen at foretage sig for at sikre, at der i højere grad fokuseres på foranstaltninger, der sigter på fremskaffelse af flere tilbud i og uden for turistsæsonen, større tilskud til områder med alvorlige sæsonbetonede problemer samt beskæftigelsesydelse til videreuddannelse af højt kvalificeret personale i vintermånederne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis*(15. juni 1998)*

Kommissionen er klar over, at Europas andel af verdensmarkedet for turisme, hvad angår antallet af turister fra tredjelande og indtægterne fra disse turister, er faldende, og at den europæiske turismes betydning i forbindelse med den internationale handel med tjenesteydelser bliver stadig større.

I 1996 forelagde Kommissionen et forslag for Rådet om et flerårigt program ⁽¹⁾ (»Philoxenia«), der har til formål at fremme den europæiske turismes kvalitet og konkurrenceevne og dermed bidrage til vækst og beskæftigelse. De foreslåede foranstaltninger skulle muliggøre en mere effektiv håndtering af de problemer, der er forbundet med den europæiske turismes sæsonmæssige udsving. Hvad disse udsving betyder for beskæftigelse og uddannelse, er et af de emner, der vil blive taget op i den højtstående arbejdsgruppe om turisme og beskæftigelse, som Kommissionen har nedsat for nylig. Denne arbejdsgruppe vil aflægge sin rapport og fremsætte anbefalinger til Kommissionen inden oktober 1998.

Fællesskabet søger i øvrigt at hjælpe de regioner, der i høj grad er afhængige af turisterhvervets sæsonprægede karakter, via strukturelle foranstaltninger. Det støtter deres bestræbelser på diversificering, for eksempel ved at sætte fokus på kulturarven og fremme kvalitetsprodukter, der kan sælges hele året, hvilket opmuntrer til en alternativ økonomisk udvikling.

⁽¹⁾ EFT C 222 af 31.7.1996. — EFT C 13 af 14.1.1997.

(98/C 402/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1346/98**af Viviane Reding (PPE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Sygesikringsfradrag fra supplerende pensionsbidrag, der oppebæres i en anden medlemsstat

Den franske pensionskasse CRIREP (Caisse Régionale Interprofessionnelle de Retraite des Personnels) anvender bidragssatser til den almindelige sygesikringsordning, som er næsten fire gange højere for forsikrede, der er bosat uden for Frankrig, end for forsikrede med bopæl i Frankrig. Denne praksis er en uberettiget form for forskelsbehandling af grænsearbejdere med bopæl i en anden medlemsstat. Arbejdskraftens frie bevægelighed er en af de grundlæggende frihedsrettigheder, som danner basis for fællesmarkedets funktion.

1. Har Kommissionen kendskab til denne diskriminerende praksis?
2. Hvilke foranstaltninger overvejer Kommissionen for at sikre ligebehandling af modtagere af supplerende pensionsydelse i og uden for Frankrig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(4. juni 1998)*

Beskyttelsen af retten til social sikring — herunder pensioner — for personer, der flytter inden for Fællesskabet, finder sted på grundlag af Rådets forordning (EF) 118/97 af 2. december 1996 ⁽¹⁾ om ændring og ajourføring af forordning (EØF) 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiedemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, og forordning (EØF) 574/72 om regler til gennemførelse af forordning (EØF) 1408/71. Forordning (EØF) 1408/71 ⁽²⁾ gælder dog ikke for »vedtægtsbestemte« pensioner, der er baseret på en lovgivning. Supplerende ordninger af konventionel oprindelse, som den der her er tale om, omfattes ikke af forordning (EØF) 1408/71, og dennes bestemmelser kan derfor ikke anvendes i det nævnte tilfælde. Det skal bemærkes, at Kommissionen i 1998 vil indlede en forenkling og reform af reglerne for koordinering af medlemsstaternes sociale sikring, i forbindelse med hvilken en udvidelse af koordineringens anvendelsesområde vil blive undersøgt.

Den 8. oktober 1997 forelagde Kommissionen som en første etape med henblik på at overvinde hindringerne for den frie bevægelighed i forbindelse med supplerende pensionsydelse, et nyt forslag til direktiv til sikring af, at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Den Europæiske Union, kan bevare deres supplerende pensionsrettigheder ⁽³⁾. Dette direktivforslag drøftes i øjeblikket i Rådets instanser, efter at Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg har afgivet en positiv udtalelse.

⁽¹⁾ EFT L 28 af 30.1.1997.

⁽²⁾ EFT C 149 af 5.7.1971.

⁽³⁾ EFT C 5 af 9.1.1998.

(98/C 402/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1348/98**af Eolo Parodi (PPE) og Guido Viceconte (PPE) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Uddannelse og attestering af uddannelser for flymekanikere

Til trods for, at der i årevis har fundet en deregulering sted inden for den europæiske luftfartssektor, er der stadig ingen bestemmelser på fællesskabsniveau — og i nogle tilfælde heller ikke i de enkelte medlemsstater — om eksamensbeviser for og attestering »erga omnes« af flymekanikeres uddannelse.

I lighed med, hvad der allerede gør sig gældende inden for de øvrige dele af flykontrollen, f.eks. besætninger og ansatte i vejrtjenesten, forekommer det mere end nogensinde påkrævet — også af sikkerhedsgrunde — at indføre EU-bestemmelser med henblik på regulering og samordning på området.

Kommissionen bedes derfor oplyse, om og hvornår den i givet fald har til hensigt at indføre EU-bestemmelser desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(11. juni 1998)

Kommissionen mener også at en tilstrækkelig tilgang af veluddannede flyveledere er af afgørende vigtighed for sikkerhed inden for flytrafikken generelt.

Der er mange måder til at sikre det nødvendige niveau. Medlemsstaterne anvender forskellige fremgangsmåder efter deres egne traditioner. Nogle anvender interne krav, og det er leverandørerne af lufttrafiktjenesteydelser, der forvalter dette, mens andre har uddannelses- og eksamenssystemer, som styres af statslige instanser.

Denne varierende fremgangsmåde har ikke haft nogen påviselig skadelig indflydelse på sikkerheden eller interoperabiliteten af de nationale lufttrafiksystemer i Fællesskabet.

Derfor mener Kommissionen ikke, trods de eventuelle fordele i form af overordnet ensartethed og omkostningseffektivitet, at etablering af en harmoniseret fællesskabsordning for ansættelse og uddannelse af flyveledere bør prioriteres.

(98/C 402/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1352/98

af Ben Fayot (PSE) til Kommissionen

(7. maj 1998)

Om: Alternative metoder til dyreforsøg

Europa-Parlamentet og europæiske dyrebeskyttelsestilhængere har i de seneste år med jævne mellemrum krævet, at dyreforsøg (f.eks. inden for kosmetik-branchen) erstattes af alternative metoder.

Jeg har netop erfaret, at man har valgt kun at lade forskningskontrakten for lederen af EU's europæiske valideringscenter ECVAM (European Centre for the Validation of Alternative Methods) i Ispra (Italien), professor Michael Balls, forlænge med to år.

Betyder dette, at forskningscentret nu kører på lavt blus, og at Kommissionens i forvejen langsommelige politik med at erstatte dyreforsøg med alternative metoder bliver endnu mere ineffektiv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Édith Cresson

(24. juni 1998)

Det europæiske center for validering af alternative metoder (ECVAM) under Det Fælles Forskningscenter (FFC) modtager fortsat de finansielle midler, der er påkrævet, for at det kan udføre en effektiv forskning.

Som det har været tilfældet i forbindelse med det fjerde rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling ⁽¹⁾, bliver udviklingen af alternative afprøvningsmetoder fortsat i det femte rammeprogram. Denne linje fremgår også af FFC's særlige program og i forbindelse med de indirekte foranstaltninger.

Rådets fælles holdning af 12. februar 1998 vedrørende det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling ⁽²⁾ fastsætter da også under den første aktion, »Livskvalitet og forvaltning af de levende ressourcer«, at dyreforsøg og afprøvninger på dyr i videst muligt omfang skal erstattes med »in vitro'-metoder eller andre alternative metoder«.

⁽¹⁾ EFT L 117 af 8.5.1990, s. 28.

⁽²⁾ KOM(97) 553 endelig udg.

(98/C 402/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1354/98**af Allan Macartney (ARE) til Kommissionen**

(7. maj 1998)

Om: Byginterventioner

Kan Kommissionen bekræfte, om der eksisterer fælles normer i EU for bygintervention? I benægtende fald, ser Kommissionen da et behov for dette i betragtning af, at der er forskelle mellem medlemsstaterne, hvor nogle kræver, at byggen skal tørres indtil en fugtighedsgrad på 15 %, mens andre kræver en fugtighedsgrad på 14 %?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. maj 1998)

Ja, der er fælles normer for intervention af korn, inklusive byg. De er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) 689/92 af 19. marts 1992 om fastsættelse af fremgangsmåden ved og betingelserne for interventionsorganernes overtagelse af korn ⁽¹⁾. Med hensyn til vandindhold tillader forordningen højst 14,5 %. Rådet anmodede dog Kommissionen i de sidste ti år om ved en årlig undtagelse at tillade medlemsstaterne at anvende et vandindhold på 15 %, hvis de anmoder herom.

⁽¹⁾ EFT L 74 af 20.3.1992.

(98/C 402/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1358/98**af Lis Jensen (I-EDN) til Kommissionen**

(7. maj 1998)

Om: Guldminen på øen Lihir i Papua Ny Guinea

I juli 1996 meddelte EIB, at den vil yde et samlet lån på 46 mio ecu til guldminen på øen Lihir i Papua Ny Guinea. I løbet af 30 års drift vil der blive udvundet 104 mio tons malmreserver, hvilket vil producere 341 mio tons overskydende sten. Den overskydende stenmængde vil blive dumpet i den nærliggende Lousiana-havn på østkysten af øen Lihir. Mineselskabet Rio Tinto bruger en cyanidudvaskningsproces i åbent brud, som generelt er kendt for at være meget forurenende. I løbet af minens levetid produceres der 89 mio tons giftige slagger. Slaggerne vil blive behandlet, men rens vandet bliver også ført ud i et dybtliggende undersøisk udløb. Metalrester i rens vandet vil omfatte kobber, arsen, cadmium, bly, krom og kviksølv.

Selskabet American Overseas Private Investment Corporation nægtede at indgå en forsikringsaftale til dækning af politisk risiko i 1995 som følge af ovennævnte konsekvenser for miljøet. Mineselskabets fremgangsmåde overholder ikke de amerikanske normer for bortskaffelse af affald.

1. Hvilke miljønormer anvendte EIB, da den vurderede guldmine-projektet på øen Lihir?
2. Overholder guldmine-projektet på Lihir EIB's miljønormer?
3. Da projektet allerede er i gang, hvordan vil EIB da overvåge de miljømæssige virkninger, og hvilke kriterier anvender EIB, såfremt overvågningen foretages?
4. Hvad er EIB's politik og praksis for integrering af overholdelse af multilaterale aftaler i finansierings-kriterierne for projektforslag?
5. Hvordan tog EIB hensyn til de principper og den praksis, der omtales i FN's K:Euterpe' havretskonvention (ikrafttrædelsesdato den 16. november 1994) navnlig vedrørende del XII, artikel 194, stk.1, og artikel 196, stk. 1, da den besluttede at yde bistand til guldmine-projektet på øen Lihir?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy*(25. juni 1998)*

Ved vurderingen af Lihir-projektet i Papua Ny Guinea anvendte Den Europæiske Investeringsbank (EIB) sine sædvanlige miljøstandarder, der findes i den miljøpolitiske erklæring. Ud fra disse opfylder projektet alle såvel nationale som internationale relevante anerkendte krav (særlig de krav, der stilles af Australiens og De Forenede Staters miljøbeskyttelsesagenturer) og følger den bedst opnåelige og gennemprøvede miljøpraksis. Projektet er også i overensstemmelse med De Forenede Nationers havretskonvention, som Papua Ny Guinea har tiltrådt.

EIB-finansierede projekter skal være i overensstemmelse med disse internationale aftaler, som værtslandet har tiltrådt. Dette lands behørig myndighed er formelt ansvarlig for, at sådanne aftaler overholdes. I tilfældet Lihir var tilskud til miljøplanen betinget af, at den blev underkastet, godkendt af og tilsluttet et miljøstyrings- og overvågningsprogram med vidtstrakte krav om indberetninger til de forskellige myndigheder i Papua Ny Guinea. Ud fra disse og andre oplysninger skal iværksætteren jævnligt indsende beretninger, herunder om uafhængige undersøgelser, til EIB. Disse krav er blevet overholdt.

(98/C 402/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1359/98**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen***(27. april 1998)*

Om: Sanering af den offentlige transport i byområder

Eftersom den græske regering har forelagt et program for omlægning og sanering af den offentlige transport i Athen, bedes Kommissionen besvare følgende: Er den offentlige transport omfattet af finansieringerne under fællesskabsstøtterammen? Under hvilke forudsætninger kan der ydes støtte til denne omlægning og de investeringer, der er nødvendige hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Monika Wulf-Mathies*(26. maj 1998)*

Overvågningsudvalget for EF-støtterammen for Grækenland godkendte på sit seneste møde den 31. oktober 1997 anvendelsen af 34 mio. ECU til gennemførelse af et pilotprojekt, der omfatter køb af 120 naturgasdrevne bybusser og opførelsen af en forsyningsstation.

Kommissionen har endnu ikke truffet en beslutning i så henseende. Det vil ske efter evalueringen af de projektvurderinger, som de græske myndigheder for nylig har fremlagt, og så snart Kommissionen har godkendt den ændring af EF-støtterammen, hvori overvågningsudvalgets beslutninger fra den 31. oktober 1997 indgår.

Kommissionen vil sørge for, at den eventuelle finansiering af denne foranstaltning foregår sammen med alle de øvrige foranstaltninger, der er nødvendige, for at transportnettet i Athen kan omlægges. En sådan omlægning er en betingelse for, at den investering, Kommissionen skal finansiere, reelt kan blive til gavn.

(98/C 402/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1362/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(7. maj 1998)*

Om: Handelsnormer

Afholder Kommissionen regelmæssige møder eller seminarer for de embedsmænd, der er ansvarlige for handelsnormer i de enkelte medlemsstater?

Erkender Kommissionen, at sådanne møder kan være meget nyttige for at lette udveksling af vigtige oplysninger mellem de handlende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(26. juni 1998)*

Det er vigtigt med et effektivt markedstilsyn for at sikre, at kun produkter, der er i overensstemmelse med EF-retten, markedsføres. Kommissionen noterer sig med glæde det ærede medlems interesse og er enig i, at det er vigtigt at udveksle oplysninger mellem embedsmænd, der er ansvarlige for handelsnormer (markedstilsynsinstanterne) i de enkelte medlemsstater.

Der er truffet adskillige foranstaltninger med henblik på at forbedre det administrative samarbejde mellem de nationale tilsynsinstanter inden for sektorer, der er vigtige for de europæiske borgeres sikkerhed.

Det administrative samarbejde mellem de nationale tilsynsinstanter finder sted inden for rammerne af de direktiver, der er udarbejdet efter den nye metode, og som fastlægger de nødvendige krav til beskyttelse af borgernes og samfundets interesser på områderne for lavspændingsudstyr ⁽¹⁾, legetøj ⁽²⁾, elektromagnetisk kompatibilitet ⁽³⁾, medicinske anordninger ⁽⁴⁾ og fritidsfartøjer ⁽⁵⁾.

Udveksling af oplysninger finder ligeledes sted i det udvalg, der er nedsat ved Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed ⁽⁶⁾, som skal sikre, at forbrugsvarer, der markedsføres, er sikre. Endvidere sender Kommissionen oplysninger om farlige produkter til medlemsstaterne via det hurtige informationsudvekslingssystem. Kommissionen støtter også uformelt samarbejde mellem de embedsmænd, der skal håndhæve bestemmelserne. Kommissionens arbejdsdokument om håndhævelse af EF-retten på forbrugerområdet ⁽⁷⁾ indeholder flere forslag, der har til formål at forbedre håndhævelsen af EF-retten på forbrugerområdet, f. eks. udveksling af de bedste metoder samt møder på højt plan.

Kommissionen afholder regelmæssige møder med de nationale levnedsmiddelkontrol-instanser, hvilket giver mulighed for en grundig udveksling af oplysninger om levnedsmiddelkontrol, herunder forberedelsen af det årlige koordinerede program for levnedsmidler, samt om det hurtige varslingsystem for levnedsmidler. Desuden styrker den administrative bistand via en enkelt forbindelsesinstans, som hver medlemsstat har udpeget, udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne.

Kommissionen og Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering i London afholder regelmæssige møder med repræsentanter fra medlemsstaternes tilsyns- og kontrolinstanser for lægemidler.

Ud over de ovennævnte sektorielle initiativer gør Kommissionen opmærksom på mulighederne i Karolus-udvekslingsprogrammet, der gør det muligt for embedsmænd, der er ansvarlige for markedstilsyn, og andre, der er involveret i håndhævelsen af reglerne på det indre marked, at tilbringe en periode i en anden medlemsstat, hvor de arbejder sammen med deres udenlandske kolleger.

⁽¹⁾ EFT L 77 af 26.3.1973.

⁽²⁾ EFT L 187 af 16.7.1988.

⁽³⁾ EFT L 139 af 23.5.1989.

⁽⁴⁾ EFT L 189 af 20.7.1990, EFT L 169 af 12.7.1993.

⁽⁵⁾ EFT L 164 af 30.6.1994.

⁽⁶⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽⁷⁾ SEK(98) 527 endelig udg.

(98/C 402/157)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1368/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(7. maj 1998)*

Om: EF's støtte til skolemælk

I betragtning af formandskabets ønske om, at letmælk medtages i EF's støtteordning for skolemælk, agter Kommissionen da at foreslå, at mælkestøtten til letmælk hæves til det samme niveau som for sødmælk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(5. juni 1998)*

Kommissionen vil gerne understrege, at letmælk allerede er omfattet af den nuværende EF-støtteordning for skolemælk.

Hvad angår størrelsen af støtten til dette produkt, har Kommissionen ikke til hensigt at foreslå ændringer af de rådsforskrifter, som indeholder kriterierne for fastsættelsen af støtteniveauer for de forskellige mejeriprodukter, der er omfattet af ordningen. Ifølge de nuværende forskrifter kan støtten til letmælk ikke hæves til det samme niveau som for sødmælk.

(98/C 402/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1377/98**af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen***(7. maj 1998)*

Om: Fremme af flytransporten til de små og afsidesliggende landsbyer i Grækenland

Flyforbindelserne til de små og afsidesliggende øer i Grækenland udgør ofte det eneste kommunikations- og transportmiddel for de få indbyggere på disse øer. Denne service kendetegnes af høje omkostninger på grund af de få passagerer og er i fare for at blive afskaffet på grund af Olympic Airways' problemer.

På baggrund af nødvendigheden af at bevare flyforbindelserne til de små øer bedes Kommissionen besvare følgende: Er der mulighed for støtte af fællesskabsmidler for at hjælpe med at bevare disse flyruter til de små og afsidesliggende græske øer? Gennem hvilke programmer er det muligt at yde en sådan støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(11. juni 1998)*

Fællesskabets støtteramme (1994-99) for Grækenland indeholder ingen bestemmelser om støtteforanstaltninger til driftsomkostninger i forbindelse med flytransport i Grækenland (herunder indenrigsflyruter til øerne). Dog er Fællesskabet — i erkendelse af den form for problem, det ærede medlem her bringer på bane — lige nu i gang med at samfinansiere anlæggelse og modernisering af både lufthavns- og havneinfrastrukturer i mange forskellige egne af Grækenland, også på øerne.

Driftsstøtte, som er bevilget af de græske myndigheder til luftfartselskaber, anses for at være uforenelig med det fælles marked i henhold til EF-traktatens artikel 92. Dog gælder to undtagelser fra dette princip:

- social støtte der kommer forbrugerne til gode, og som ydes uden forskelsbehandling hvad angår tjenesteydelsernes oprindelse, kan undtages fra bestemmelserne i henhold til EF-traktatens artikel 92, stk. 3, litra a);
- finansiel kompensation til drift af flyruter, som har fået pålagt forpligtelse til offentlig tjeneste, i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) 2408/92 ⁽¹⁾ om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet.

Indtil nu er der fra græsk side ikke blevet anmodet om nogen undtagelse i henhold til artikel 92, stk. 3, litra a), og Grækenland har heller ikke benyttet sig af artikel 4 i Rådets forordning (EØF) 2408/92.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992, s. 8.

(98/C 402/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1379/98
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen
(7. maj 1998)

Om: La Laguna Hundehjem på Tenerife

Er Kommissionen klar over situationen i La Laguna Hundehjem på Tenerife? Giver protokollen om dyrevelfærd, der er vedføjet Amsterdam-traktaten, Kommissionen yderligere muligheder for at undersøge påståede brud på reglerne om dyrevelfærd i en sådan situation, hvor hverken religiøse rettigheder, kulturelle traditioner eller den regionale arv kan bruges som en undskyldning for ikke at respektere dyrs velfærdskrav?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
(11. juni 1998)

Den protokol om dyrevelfærd, der er vedføjet Amsterdam-traktaten, dækker kun landbrug, transport, det indre marked og forskning.

Hundes velfærd på et hundehjem falder således uden for protokollens anvendelsesområde og sorterer alene under de nationale myndigheder.

(98/C 402/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1382/98
af Spalato Belleré (NI), Cristiana Muscardini (NI) og Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen
(7. maj 1998)

Om: Omkostninger i forbindelse med lire-euro-konvertering

Den siddende italienske regering har pålagt skatteyderne at betale en såkaldt euroskat på 12.000 milliarder lire.

Nu belaver samme regering sig på via et lovdekret fra skatteministeren at pålægge de italienske borgere at betale samtlige obligatoriske konverteringer fra lire til euro i form af ekstra bankprovisioner for alle transaktionerne. Herudover har den vedtaget, at der skal foretages konvertering af hvert enkelt værdipapir og ikke af hele porteføljen, hvorved den således ikke har imødekommet Kommissionens henstilling vedrørende problemet valutaopdeling, hvorved der fastlagdes en mindste transaktionsenhed svarende til en hundrededel euro.

Under disse omstændigheder påhviler omkostningerne i forbindelse med omveksling til euro udelukkende borgerne, fordi skatteministeren ikke har til hensigt at gøre disse transaktioner gratis.

Kan Kommissionen på grundlag af ovenstående betragtninger oplyse, hvilke bestemmelser den agter at vedtage for at beskytte fællesskabsborgerne mod konverteringsmetoder, der sigter mod at pålægge borgerne omkostningerne i forbindelse med overgangen til den fælles valuta?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy
(24. juni 1998)

Kommissionen deler det ærede medlems synspunkt, at indførelsen af euroen skal være så effektiv som muligt, og at forbrugerne ikke bør straffes. For at kortlægge hvordan dette bedst kan ske, har Kommissionen foretaget en grundig undersøgelse af de praktiske aspekter ved euroens indførelse med bistand fra ekspertgrupper. Spørgsmålet om bankgebyrer for omregning har været drøftet nøje.

Kommissionen vedtog den 23. april 1998 en henstilling, hvori der fastsættes en standard for god praksis om bankgebyrer for omregning til euro. Standarden omfatter såvel praksis, som Kommissionen anser for lovpligtig på grundlag af forordningerne om euroen (dvs. omregning af indgående betalinger i overgangsperioden og af konti ved overgangsperiodens udløb) og anden anbefalet praksis, som bankerne efter Kommissionens mening bør

følge for at lette en gnidningsløs indførelse af euroen. Med hensyn til betalinger og omregning af konti anbefaler Kommissionen gebyrfri omregning af indgående og udgående betalinger i overgangsperioden og af konti fra den nationale valutaenhed til euroenheden i overgangsperioden og ved dennes udløb.

Situationen synes nu at være, at et stort flertal af banker agter at følge denne anbefalede praksis, selv når der ikke er truffet lovgivningsmæssige foranstaltninger. Kommissionen er ikke bekendt med, at det italienske finansministerium skulle kræve gebyrer for obligatoriske omregninger. Kommissionen agter at overvåge bankernes anvendelse af den anbefalede standard for god praksis og har med dette for øje anmodet banksammenlutningerne om at rapportere til Kommissionen om deres medlemmers iværksættelse af anbefalingerne den 1. november 1998.

Med hensyn til omregningen af offentlig gæld har Kommissionen anbefalet en omvendt teknik, hvor omregningen kan finde sted med udgangspunkt i den enkelte obligation eller den enkelte portefølje. Omregning af den enkelte portefølje vil give anledning til mindre afrundinger. Der vil således være et mindre misforhold mellem den samlede udstedelse og summen af de enkelte omregnede porteføljer end mellem den samlede udstedelse og summen af de enkelte omregnede obligationer. Det er op til medlemsstaterne at afgøre, hvilken omregningsteknik de vil anvende, og de skal træffe deres afgørelse under hensyntagen til alle aspekter i omregningsforløbet, herunder afregnings- og noteringssystemer, således at omregningen gennemføres mest effektivt.

Italien har besluttet at følge den teknik, som Kommissionen anbefaler med hensyn til omregningen, dvs. med udgangspunkt i de enkelte obligationer. Det er blevet understreget, at den omregningsteknik, de italienske myndigheder påtænker at anvende, og som er baseret på konvertering af den mindste transaktionsenhed og en omregningsenhed med pålydende på en cent, ikke nødvendigvis vil være til skade for obligationshaverne. Resultatet kan være såvel positivt som negativt for investoren afhængigt af omregningskursen og beløbet for den mindste transaktionsenhed. Selv ved nedrunding vil virkningen endvidere være meget begrænset for obligationshaveren, da det højst vil kunne dreje sig om en halv cent per transaktionsenhed.

(98/C 402/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1383/98

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(7. maj 1998)

Om: Speciallægeuddannelse

I de italienske bestemmelser om speciallægeuddannelsen (lovdekret nr. 257/91) defineres en speciallægekandidat juridisk som student og ikke som arbejdstager. Som følge heraf bliver det umuligt at gennemføre bestemmelsen i artikel 24 i direktiv nr. 93/16/EØF af 5. april 1993 ⁽¹⁾ om fremme af den frie bevægelighed for læger og gensidig anerkendelse af deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, hvori det i litra e) hedder som følger: »den omfatter speciallægekandidatens personlige deltagelse i de pågældende forvaltnings virksomhed og ansvar«.

1. Hvad mener Kommissionen om følgende:

- a) i virkeligheden anvendes disse læger i stedet for det fastansatte personale, som der er mangel på i sundhedsstrukturerne på universiteterne og hospitalerne, hvor de i mange tilfælde foretager selvstændigt arbejde som specialister (selv om de endnu ikke er fuldt uddannede specialister) og i andre tilfælde udfører rent sygeplejerskearbejde, alt efter behovene på de arbejdssteder, som de er blevet udsendt til af uddannelsesinstitutionens ledelse.
- b) der udstedes ikke noget certifikat for speciallægekandidatens uddannelsesforløb, hvilket medfører, at denne er ringere stillet end kollegerne i de andre medlemsstater.

2. hvilke initiativer agter Kommissionen, efter indhentning af oplysninger, at igangsætte for at afskaffe de ovennævnte uregelmæssige forhold, der stiller de italienske speciallægekandidater ringere?

⁽¹⁾ EFT L 165 af 7.7.1993, s. 1.

(98/C 402/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1384/98**af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen**

(7. maj 1998)

Om: Speciallægeuddannelse og den frie bevægelighed for læger

I et lovforslag fremsat i februar 1998 (AC 4602) stiller den italienske regering speciallægeuddannelsen endnu ringere ved at foreslå en kontrakt som »selvstændig erhvervsdrivende«, som ikke på mindste måde opfylder indholdet i og de særlig krav til speciallægeuddannelsen, som ifølge direktiv 93/16/EØF ⁽¹⁾ »omfatter en teoretisk og praktisk undervisning«.

I det i ovennævnte lovforslag beskrevne arbejdsforhold har arbejdsgiveren ifølge italiensk lov ikke pligt til at sørge for uddannelse og stille de nødvendige faciliteter til rådighed.

1. Mener Kommissionen ikke, at denne uregelmæssige og utilstrækkelige italienske uddannelsesordning forhindrer de italienske og europæiske borgere i at opnå tilstrækkelig høje kvalitetsstandarder?
2. Mener Kommissionen ikke, at dækning af den strukturelt betingede personalemangel i det italienske sundhedssystem ved hjælp af speciallægekandidater kan føre til en ulovlig form for protektionisme, som rent faktisk begrænser det italienske arbejdsmarked til ulempe for de europæiske læger?

⁽¹⁾ EFT L 165 af 7.7.1993, s. 1.

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti på skriftlige forespørgsler
E-1383/98 og E-1384/98

(24. juni 1998)

Kommissionen skal meddele det ærede medlem, at disse spørgsmål er blevet forelagt som præjudicielle spørgsmål, der for øjeblikket behandles af EF-Domstolen ⁽¹⁾.

Man må derfor afvente Domstolens dom.

⁽¹⁾ Præjudiciel sag C-137/91 (Carbonari m.fl./Italien).

(98/C 402/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1385/98**af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen**

(7. maj 1998)

Om: Slut med anvendelse af dyreforsøg i forbindelse med kosmetik

Otte års hårde kampe, som man troede var blevet kronet med held, er blevet tilintetgjort af Kommissionens afgørelse om at udsætte til år 2000 ikrafttrædelsen af det direktiv, der blev vedtaget af Europa-Parlamentet og som skulle have forbudt afprøvning af kosmetik på dyr pr. januar 1998.

Kommissionen kan ikke være uvidende om, at de pinsler, der påføres dyrene, ikke blot er grusomme, men også fuldstændig nytteløse. Alle kosmetikfabrikkerne har således nu alternative tests til rådighed.

Kommissionen kan ikke være uvidende om, at retsstaten Europa med denne holdning risikerer at blive knust af et Europa domineret af økonomiske interesser, som vi ikke ønsker skal eksistere.

Kan Kommissionen fastlægge nogle andre bestemmelser i stedet for dens afgørelse om ikrafttrædelsen af direktivet om forbudet mod afprøvning af kosmetik på dyr?

Svar afgivet af Martin Bangemann på Kommissionens vegne*(18. juni 1998)*

Kommissionen er fortsat fast besluttet på ved den tidligst givne lejlighed at bringe behovet for dyreforsøg til ophør i overensstemmelse med kravet i direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler ⁽¹⁾. For at kunne løse dette problem må der udvikles og foretages uafhængig videnskabelig validering af forsøg, der ikke foretages på dyr, og af forsøgsstrategier, som på en overbevisende måde kan bevise, at de som metoder til at påvise potentielle skadelige kemikalier og produkter i det mindste er lige så adækvate og pålidelige som de dyreforsøg, de skal erstatte.

Udviklings- og valideringsprocessen har vist sig at være vanskeligere og mere kompliceret end forventet, men der er dog gjort nogle fremskridt med hensyn til perkutan absorption, kutan korrosionsfølsomhed, hudirritation, fototoksicitet og mutagenicitet. Der er også håb om, at fundamentale problemer i forbindelse med testning for kutan sensibilisering og øjenirritation vil blive løst inden alt for længe.

Det omfattende samarbejde, der allerede er i gang mellem kosmetikindustrien, stats- og universitetslaboratorierne, dyreværnsforeningerne og Kommissionen i bestræbelserne på at erstatte dyreforsøg i forbindelse med kosmetiske produkter, er uden lige inden for alle andre områder.

I løbet af de sidste tyve år er mængden af dyreforsøg, der gennemføres til kosmetiske formål, faldet drastisk, særlig i Europa og i USA. Dette skyldes tildels, at det er lykkedes at undgå alle forsøg, som i dag ville blive betragtet som unødvendige, tildels at der er blevet anvendt computerprogrammer og in vitro-forsøg til at undersøge farlige bestanddele, inden dyreforsøg overvejes. Som følge heraf foretages mange af de resterende dyreforsøg, som stadig anses for at være nødvendige, for at bekræfte, at der ikke er toksiske virkninger. Derfor er der ingen begrundelse for at bruge ord som »pinsler«, »grusomme« og »nytteløse«.

Afgørelsen om at udsætte forbuddet mod dyreforsøg under direktiv 76/768/EØF var ikke begrundet i økonomiske hensyn, men blev truffet udelukkende, fordi Kommissionen har pligt til at tage hensyn til direktivets vigtigste formål, som er at beskytte den offentlige sundhed.

⁽¹⁾ EFT L 262 af 27.9.1976.

(98/C 402/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1393/98

**af Alonso Puerta (GUE/NGL), Laura González Álvarez (GUE/NGL)
og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. maj 1998)

Om: Beskyttelse af ulve

Undersøgelser, som forskellige organer har foretaget af ulvebestandenes situation på Den Iberiske Halvø, har vist, at der er alvorlige problemer med at bevare bestanden af ulve i Spanien nord for Duero, der er opført i bilag V til direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ (ændret ved direktiv 97/62 ⁽²⁾), fordi denne bestand har en årlig dødelighedskvotient på 30 %. 70 % af dyrene dræbes på ulovlig vis, og der er konstateret en gradvis nedgang i bestanden.

Ulvebestanden syd for Duero er blevet udryddet, fordi de foreskrevne beskyttelsesforanstaltninger ikke er blevet anvendt i praksis, selv om denne bestand i bilag II og IV er medtaget under de arter, der kræver særlig høj beskyttelse, og derfor er det nu nødvendigt at foretage en genudsætning af denne art, sådan som artikel 22 i ovennævnte direktiv giver grundlag for, og hvilket kan ske med programmer, der samfinansieres af den pågældende medlemsstat og EU.

I betragtning af at Kommissionen er vogter af traktaten, hvori det i artikel 130 R fastsættes, at Fællesskabet har som mål at bevare miljøet, hvilket også er formålet med de bestemmelser, som institutionerne har vedtaget i kraft af denne artikel, og at Kommissionen bør overvåge, at medlemsstaterne faktisk opfylder disse bestemmelser, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

- Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få ulvebestanden nord for Duero opført i bilag IV til direktiv 92/43 i betragtning af den fremadskridende forværring af bestandens situation?
- Hvordan agter Kommissionen at løse problemet med udryddelsen af ulvebestanden syd for Duero, der skyldes den spanske stats manglende praktiske anvendelse af ovennævnte direktiv?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 305 af 8.11.1997, s. 42.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(11. juni 1998)*

Kommissionen har ikke for øjeblikket til hensigt at fremsætte forslag til ændring af bilagene til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Kommissionen skønner, at der skal gives højeste prioritet til oprettelsen af Natura 2000 — nettet, som er under udarbejdelse. Ændring af bilagene i denne fase ville kunne fremkalde uønskede forvridninger og forsinkelser, selv for beskyttelsen af ulve. Når først udarbejdelsen af Natura 2000 — nettet er afsluttet, vil Kommissionen eventuelt kunne fremsætte de ændringsforslag til direktivets bilag, der vil være påkrævet til bevarelse af levestederne for de pågældende arter.

I henhold til artikel 22 i direktiv 92/43/EØF undersøger medlemsstaterne det hensigtsmæssige i at genindføre arterne i bilag IV, som er naturligt hjemmehørende på deres område, når dette vil kunne bidrage til deres bevaring, forudsat at det ved en undersøgelse, hvor der ligeledes tages hensyn til de erfaringer, der er gjort af andre medlemsstater eller andetsteds, er godtgjort, at denne genindførelse effektivt bidrager til at genoprette en gunstig bevaringsmæssig status for disse arter og først finder sted efter passende høring af den berørte offentlighed.

Fra spansk side kunne man i givet fald henholde sig til denne bestemmelse for at modvirke ulvebestandens uddøen i området syd for Duero. Kommissionen har ikke beføjelse til at tage initiativer i denne sag.

(98/C 402/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1395/98**af Fernand Le Rachinel (NI) til Kommissionen***(7. maj 1998)*

Om: Harmonisering af audiovisuelle afgifter i hotelbranchen

Der er store forskelle mellem de audiovisuelle gebyrer i hotelbranchen i Europa. Agter Kommissionen at foretage en harmonisering eller indbyrdes tilnærmelse af de nationale lovgivninger for at undgå konkurrenceforvridninger?

Disse store forskelle (fuld takst for op til 10 tv-apparater i Frankrig, kun 1 afgift for de første 15 tv-apparater i Det Forenede Kongerige) er i modstrid med den frie konkurrence og ligebehandling inden for hotelbranchen.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(25. juni 1998)*

I »Protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne«⁽¹⁾, som man nåede til enighed om i Amsterdam, og som er vedlagt EF-traktaten som bilag, bekræftes det, at medlemsstaterne har kompetence til at definere, hvad der skal forstås ved offentlig service, der præsteres af radio- og tv-virksomheder, ligesom de også træffer bestemmelser om finansieringen.

Det falder således ikke inden for Kommissionens kompetence at vurdere nationale bestemmelser vedrørende opkrævning af fjernsyns- og radiolicens og ej heller at forsøge at harmonisere dem. Sådanne foranstaltninger falder inden for medlemsstaternes generelle beskatningsbeføjelser og kan kun harmoniseres af Rådet i henhold til EF-traktatens artikel 99-102.

⁽¹⁾ EFT C 340 af 10.11.1997.

(98/C 402/166)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1399/98**af José Apolinário (PSE) til Kommissionen**

(7. maj 1998)

Om: De særlige forhold på energiområdet for områderne i Fællesskabets yderste periferi

For at tage højde for de særlige forhold, der gør sig gældende for energisektoren i områderne i den yderste periferi, har Den Europæiske Union fastlagt et energiafsnit under Poseidon-programmerne, som samler EF-foranstaltningerne i disse områder, og som er af supplerende karakter og uafhængigt af de forskellige EF-støtterammer.

Hvad er Kommissionens holdning til dette spørgsmål i dag, navnlig hvad angår Azorerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christos Papoutsis

(24. juni 1998)

Kommissionen har gennemført energiafsnittet under Poseima-programmet i løbet af tre år.

Som resultat heraf er der blevet overført 15 mio. ECU til Azorerne, som er blevet anvendt til projekter om energibesparelse og vedvarende energikilder. Den sidste årlige udbetaling blev foretaget i 1994.

Kommissionen har ikke foreslået at forlænge energiafsnittet under Poseima-programmet til perioden 1995-1999. Derimod har Kommissionen inden for fællesskabsstøtterammen for Portugal og REGIS-initiativet for områderne i den yderste periferi for perioden 1995-1999 fastsat programmer om støtte til energiinvesteringer på Azorerne.

I betragtning af Azorerne ugunstige situation, for så vidt angår konventionel energiforsyning, men også af de muligheder, som energibesparelser og visse vedvarende energikilder frembyder, vil Azorerne energisektor formentlig fortsat, i den nye programmeringsperiode, modtage støtte fra strukturfondene.

(98/C 402/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1403/98**af Pedro Marset Campos (GUE/NGL)
og Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. maj 1998)

Om: Uregelmæssigheder i forbindelse med behandlingen af lokalplanen for Ibiza-havn, Balearerne, Spanien

Byplanudvalget for øerne Ibiza og Formentera har godkendt et projekt vedrørende lokalplanen for Ibiza-havn, på trods af at miljøvurderingen af det pågældende projekt ikke forelå ved den offentlige høring, men blev indgivet senere. Havnegeneraldirektoratet har således behandlet sagen før afslutningen af den påkrævede undersøgelse. Offentliggørelsen af miljøundersøgelsens konklusioner har vakt stor opstandelse i befolkningen, fordi der påpeges en række meget væsentlige miljømæssige problemer, som vil få grundlæggende konsekvenser for både landskabet, det sociale og kulturelle nærmiljø og resten af øen, hvis økonomi er baseret på turismen som hovederhverv. Det giver anledning til en vis overraskelse, at en så vigtig og anerkendt organisation som Balearernes arkitektforening, der har fremført vægtige argumenter mod planen for Ibiza-havn, ikke er blevet hørt specifikt af Generaldirektoratet for Miljøvurdering og -oplysninger.

Såfremt projektet gennemføres, vil det få uoprettelige landskabsmæssige følger for byen Ibiza og dens havnefront, og navnlig for steder som Faro de Botafoch, Isla Grossa og Isla Valerino samt for omkringliggende områder som Platja des Duros, som i givet fald forsvinder fuldstændigt, og som er særskilt nævnt i Balearernes gældende provinsplan og i den almindelige byplan for Eivissa kommune som »særligt beskyttet landskab«. Projektet vil desuden berøre et boligområde, der anvendes til turistformål, og få alvorlige konsekvenser for det biologiske miljø på såvel landjorden som i havet.

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe for at sikre, at de spanske myndigheder overholder EU-bestemmelserne på miljøområdet, konkret direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, 92/43/EØF ⁽²⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter og 90/313/EØF ⁽³⁾ om fri adgang til miljøoplysninger?
3. Kan Kommissionen meddele, om dette projekt modtager strukturstøtte fra EU?
4. Kan Kommissionen meddele alle de oplysninger, som den kan fremskaffe fra de spanske myndigheder?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(18. juni 1998)

Kommissionen kender intet til de forhold, de ærede medlemmer fremfører.

Med henblik på at sikre, at Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet overholdes i det foreliggende tilfælde, vil Kommissionen anmode de spanske myndigheder om kommentarer hertil.

Det område, der vil blive berørt af det pågældende projekt, er ikke et særligt beskyttet område for fugle udpeget i medfør af artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF ⁽¹⁾ om beskyttelse af vilde fugle. Det er heller ikke af de spanske myndigheder blevet foreslået som en lokalitet, der kan indgå i Natura 2000 — nettet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

De oplysninger, de ærede medlemmer er fremkommet med, gør det ikke muligt for Kommissionen at fastslå, hvorvidt direktiv 92/43/EØF kan finde anvendelse på de forhold, der omtales i den skriftlige forespørgsel.

På grundlag af de indgivne oplysninger er Kommissionen heller ikke i stand til at fastslå, hvorvidt Rådets direktiv 90/313/EØF om fri adgang til miljøoplysninger finder anvendelse på de fremførte forhold. Det fremgår ikke af disse, at de offentlige myndigheder på uretmæssig vis skulle have afvist at give adgang til bestemte miljøoplysninger efter at være blevet anmodet herom.

I det operative program for 5b Babarerne, er der under foranstaltning 2.5. »Aktioner til fordel for miljøet i landdistrikter«, der sorterer under de regionale autonome myndigheder, afsat 0,7 mio. pesetas (eller ca. 4 000 ECU) til gennemførelse af en udstykningsplan samt 1,3 mio. pesetas (eller ca. 7 700 ECU) til en særlig plan for Ibiza og Formentera.

Det er muligt, at et af de pågældende beløb er blevet anvendt til undersøgelser vedrørende »særprojektet for havnen i Ibiza«. Dog indeholder den seneste situationsrapport om programmets gennemførelse ingen præciseringer desangående, ligesom projektet heller ikke nævnes.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(98/C 402/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1408/98**af Helwin Peter (PSE) til Kommissionen***(11. maj 1998)**Om:* Planlagt fabriksudsalgscenter i Zweibrücken

På min skriftlige forespørgsel E-2966/97 ⁽¹⁾ svarede Kommissionen den 7.10.1997, at Kommissionen havde anmodet de tyske myndigheder om en udtalelse, og at den ville træffe afgørelse om den fortsatte sagsbehandling, når denne udtalelse forelå. Vil Kommissionen venligst oplyse følgende: Er denne udtalelse modtaget, og hvilken afgørelse er Kommissionen i bekræftende fald nået frem til, hhv. hvornår kan der påregnes en afgørelse?

⁽¹⁾ EFT C 134 af 30.4.1998, s. 46.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(8. juni 1998)*

Sagen har været genstand for gentagne brevudvekslinger med de tyske myndigheder og er endnu ikke afsluttet.

For nylig bad Kommissionen i sin skrivelse af 11. maj 1998 om en uddybning af de oplysninger, den tyske regering fremsendte den 16. marts 1998.

(98/C 402/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1409/98**af Ursula Schleicher (PPE) til Kommissionen***(11. maj 1998)**Om:* Gennemførelse af IPPC-direktivet

IPPC-direktivet (96/61/EF ⁽¹⁾) af 24.9.1996 skal være gennemført i Unionens medlemsstater senest den 30.10.1999. En væsentlig del af dette direktiv er princippet om »den bedste tilgængelige teknik« (»best available techniques«, BAT). Så vidt vides skal det europæiske IPPC-kontor i Sevilla udarbejde og dokumentere en definition af BAT og offentliggøre indholdet.

Først når der foreligger en definition af BAT, kan IPPC-direktivet gennemføres korrekt i medlemsstaterne.

Hvor langt er det europæiske IPPC-kontor i Sevilla nået med dette arbejde, og hvornår kan der påregnes offentliggørelse af BAT-definitionen?

⁽¹⁾ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(19. juni 1998)*

Sidste frist for omsætning til national lovgivning af Rådets direktiv 96/61/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (IPPC) er rent faktisk den 30. oktober 1999, og princippet om »den bedst tilgængelige teknik« (BAT) er en central bestanddel heraf. Det passer derimod ikke, at det er op til det europæiske IPPC-kontor i Sevilla at skulle udarbejde en nærmere definition af BAT.

Begrebet »den bedst tilgængelige teknik« er fyldestgørende defineret i artikel 2, stk. 11, i dette direktiv, og kun denne definition gælder i forbindelse med fastsættelsen af, hvilke juridiske forpligtelser der indføres med direktivet.

Det europæiske IPPC-kontor i Sevilla spiller dog en rolle i den informationsudveksling vedrørende BAT, der er iværksat af Kommissionen i henhold til artikel 16, stk. 2, og som skal resultere i Kommissionens offentliggørelse af BAT-referencedokumenter (BREFs). Disse dokumenter har imidlertid ingen status som retsakter, bortset fra, at de oplysninger, de rummer, skal tages med i betragtning, når man fastsætter, hvad der er den bedste tilgængelige teknik i overensstemmelse med direktivets bilag IV.

Hensigten er at udarbejde en række »BREF«s omfattende samtlige sektorer af IPPC inden år 2002. De første BREFs forventes efter planerne at kunne offentliggøres i begyndelsen af 1999.

(98/C 402/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1416/98

af Riitta Myller (PSE) til Kommissionen

(11. maj 1998)

Om: Ligebehandling af unionsborgerne som medarbejdere i virksomheder i EU

Virksomheden Schering A.G. i Berlin har gennemført en emission af medarbejderaktier, som moderselskabets og det tyske datterselskabs medarbejdere fik lov til at deltage i. Imidlertid fik de medarbejdere, der arbejder i datterselskaber i andre EU-lande, ikke lov til at deltage i emissionen af medarbejderaktierne.

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe, for at koncernerne i de enkelte EU-lande — både moder- og datterselskaberne — i forbindelse med deres emissioner af medarbejderaktier behandler alle unionsborgere på lige fod?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(19. juni 1998)

Lønmodtagernes andel i virksomhedens kapital har allerede i en årrække stået på Kommissionens arbejdsprogram. I 1991 udsendte Kommissionen således PEPPER I-rapporten (Promotion of Employee Participation in Profits and Enterprise Results — fremme af lønmodtagernes andel i overskud og virksomhedens resultater). På grundlag af denne rapport blev Rådets henstilling 92/443/EØF ⁽¹⁾ vedtaget i 1992. I denne forbindelse aflagde Kommissionen en rapport for Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, der er udarbejdet på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne, om hvorledes henstillingen anvendes i praksis. Kommissionen vedtog denne rapport — Pepper II-rapporten — i januar 1997 ⁽²⁾.

I det for nylig vedtagne sociale handlingsprogram for 1998-2000 ⁽³⁾ har Kommissionen påtaget sig at iværksætte et initiativ, der skal motivere virksomhederne til i større omfang at sikre lønmodtagerne en andel i virksomhedens kapital, og Kommissionen har i denne forbindelse på grundlag af henstillingen fra 1992 indkredset god praksis og afgrænset forskellige problemstillinger. Et af de primære mål for dette initiativ er netop at afgrænse de problemer, som internationale virksomheder støder på, når de indfører ordninger om lønmodtagernes andel i virksomhedens kapital generelt og ordninger om medarbejderaktier i særdeleshed.

⁽¹⁾ EFT L 245 af 26.8.1992.

⁽²⁾ KOM(96) endelig udg.

⁽³⁾ KOM(98) 256 endelig udg.

(98/C 402/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1417/98

af Gianni Tamino (V) til Kommissionen

(11. maj 1998)

Om: Uoverensstemmelse mellem EU-bestemmelserne og lov nr. 30/97 og den dertil knyttede jagtkalender for regionen Emilia-Romagna

Regionalrådet i Emilia-Romagna (Italien) godkendte den 31. marts en ny jagtkalender i tilknytning til regionallov nr. 30/97, der bl.a. indebærer, at det i perioden fra den 20. september 1998 til den 31. januar 1999 er tilladt at jage beskyttede arter såsom spurve (indtil den 31. december) og stære.

Er disse regionale bestemmelser i overensstemmelse med EU-direktiverne om beskyttelse af vilde arter og jagt og navnlig direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾?

Agter Kommissionen, såfremt dette ikke er tilfældet, at indlede en overtrædelsesprocedure?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(9. juni 1998)

Der er allerede indledt overtrædelsesprocedurer mod Italien, navnlig med hensyn til gennemførelsen af fravigelsen i henhold til artikel 9 i direktiv 79/409/EØF om beskyttelse af vilde fugle ⁽¹⁾. I den forbindelse spiller Rådets direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter ingen rolle.

Eftersom Kommissionen agter at sikre, at medlemsstaternes lovgivning stemmer overens med fællesskabslovgivningen på alle niveauer, omfatter overtrædelsesprocedurerne ligeledes aspektet med hensyn til de enkelte regioners kompetence til at gennemføre fællesskabslovgivning i Italien og deres forpligtelse til at efterkomme den. Kommissionen vil være det ærede medlem taknemmelig, dersom han vil tilstille den teksten, som Giunta Regionale dell'Emilia Romagna har vedtaget, og hvortil han henviser. Under alle omstændigheder vil Kommissionen anmode de italienske myndigheder om nærmere oplysninger vedrørende denne sag.

Dog vil Kommissionen gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at jagt på arter, som er beskyttet i henhold til direktivet, på fuldt lovlig vis kan tillades på regionalt plan med forbehold af de strenge bestemmelser og begrænsninger, der er fastsat i artikel 9 i Rådets direktiv 79/409/EØF.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(98/C 402/172)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1421/98

af Carmen Díez de Rivera Icaza (PSE) til Kommissionen

(28. april 1998)

Om: Blå flag

Nu da sommeren nærmer sig, og der formodentlig vil blive tildelt et hav af blå flag, og da Kommissionen ikke er helt uden indflydelse på tildelingen af de blå flag, fordi den leverer oplysninger om badevandets kvalitet m.v., bedes Kommissionen oplyse, hvilken form for kontrol den agter at indføre for at forhindre et eventuelt misbrug af det blå flag.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(26. maj 1998)

Blå flag-kampagnen administreres af en ikke-statslig organisation kaldet Foundation for environmental education in Europe (FEEE), der ligger i København. Den har associerede organisationer i medlemsstaterne, som vurderer de strande, der evt. kan blive tildelt et blå flag. Denne vurdering udføres på fire hovedområder, hvor der er fastsat både bindende og vejledende kriterier: miljøuddannelse og -information, miljøledelse, vandkvalitet (baseret på de vejledende værdier i Rådets direktiv 76/160/EØF af 8. december 1975 om kvaliteten af badevand ⁽¹⁾) og sikkerhed og tjenesteydelser.

Kommissionen overvejer ikke særlige kontrolforanstaltninger for at hindre misbrug af tildelingen af det blå flag. Før en strand kan tildeles et flag, bliver dens ansøgning vurderet af den nationale blå flag-komité i medlemslandene. Denne komité består i nogle lande ikke kun af medlemmer fra den nationale blå flag-organisation, men også af eksperter i vandkvalitet, miljøbeskyttelse og sikkerhed samt repræsentanter fra de nationale myndigheder. Hvis den nationale komité ikke kan blive enig om en bestemt ansøger, bliver beslutningen truffet af FEEE's europæiske komité, der består af medlemmer fra bestyrelsen i FEEE og en repræsentant fra Kommissionen.

I badesæsonen foretager den nationale og europæiske blå flag-organisation uanmeldte kontrolbesøg til de strande, der er blevet tildelt et blå flag. Hvis de opdager, at blå flag-kriterierne ikke overholdes, bliver flaget taget ned, indtil situationen er blevet ændret. Derudover er hele blå flag-kampagnen baseret på udbredt oplysning og inddragelse af offentligheden. Det forventes derfor, at strandgæster henvender sig til de nationale og europæiske blå flag-organisationer, hvis de bemærker uregelmæssigheder.

Dog er der i de mere end ti år, som kampagnen har kørt, kun blevet anmeldt meget få tilfælde af reelt misbrug.

(¹) EFT L 31 af 5.2.1976.

(98/C 402/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1422/98

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(29. april 1998)

Om: EURO 1999

Rådets forordning (EF) 1103/97 om indførelsen af euroen (¹) og det udkast til forordning om indførelse af euroen, der er vedføjet Rådets resolution af 7. juli 1997 (²) som bilag, tyder på, at bankernes mulighed for at opkræve gebyr for omveksling af indbetalinger til konti og for omveksling af konti ved overgangsperiodens slutning skal begrænses.

Agter Kommissionen at vedtage nogen form for retsforskrifter til gennemførelse af disse principper?

(¹) EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1.

(²) EFT C 236 af 2.8.1997, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy

(3. juni 1998)

Rådets to forordninger, der fastlægger de retlige rammer for brugen af euroen, behandler ikke udtrykkeligt problemet om bankgebyrer for omregning til euroen. Kommissionen fastslog i sin sidste meddelelse om de praktiske aspekter af indførelsen af euroen (¹), at det efter dens opfattelse ville være ulovligt at tage gebyrer for omregninger, som i henhold til euroforordningerne er lovpligtige. Dette indbefatter omregning af indgående betalinger fra national valuta til euroenheden og omvendt i overgangsperioden og omregning af konti fra den nationale valutaenhed til euroenheden ved udgangen af overgangsperioden. Denne juridiske fortolkning bekræfter det ærede medlems synspunkt.

Ved hjælp af en ekspertgruppe har Kommissionen nu undersøgt problemet om bankgebyrer for omregning til euroen, og den har på nuværende tidspunkt ikke fundet det nødvendigt at indføre et princip om gebyrfri omregninger ved hjælp af lovgivningen. Af ekspertgruppens undersøgelse fremgår det, at størstedelen af bankerne ikke vil tage gebyrer for obligatoriske omregninger, selv i mangel af lovgivning inden for dette område. Den 23. april 1998 vedtog Kommissionen en henstilling (²), som anbefaler en standard for god praksis i forbindelse med bankgebyrer for omregning til euroen. Standarden indbefatter såvel de metoder, Kommissionen betragter som juridisk obligatorisk i henhold til euroforordningerne, som andre anbefalede metoder, som Kommissionen mener, bankerne skal anvende med henblik på at lette indførelsen af euroen. Hvad angår betalinger og omregning af konti, anbefaler Kommissionen gebyrfri omregning af indgående og udgående betalinger i overgangsperioden og af konti til euroenheden i overgangsperioden og ved overgangsperiodens udløb.

(¹) KOM(98) 61 endelig udg.

(²) KOM(98) 961 endelig udg.

(98/C 402/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1423/98**af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Omstrukturering og økonomisk sanering af EPAC — Empresa de Agroalimentação e Cereais, SA

I december 1997 orienterede den portugisiske regering Kommissionen om de foranstaltninger, den påtænkte at træffe som led i »projektet til omstrukturering og økonomisk sanering af EPAC — Empresa de Agroalimentação e Cereais, SA«.

Efter modtagelse af denne meddelelse anmodede Kommissionen den portugisiske regering i 11 (elleve) tilfælde om yderligere informationer, som den anså som nødvendige for at kunne tage stilling til projektet til omstrukturering af EPAC, SA og vurdere, om dette var i overensstemmelse med bestemmelserne i Traktaten om Den Europæiske Union.

Imidlertid besluttede EPAC SA's bestyrelse den 1. april 1998 at opsplitte virksomheden i to (EPAC, COMERCIAL og EPAC SA, hvoraf den sidstnævnte på kort sigt skulle nedlægges), og forsøgte samtidig at afskedige ansatte i det nuværende EPAC, SA, hvoraf flertallet på grund af deres alder utvivlsomt vil blive langtidsledige.

Det må erkendes, at de afgørelser, som bestyrelsen for EPAC, SA har truffet, er en del af projektet til omstrukturering og økonomisk sanering af Empresa de Agroalimentação e Cereais, SA, som fremsendtes til Kommissionen i december 1997. Så vidt vides har Kommissionen imidlertid endnu ikke udtalt sig om projektet.

Kommissionen bedes derfor besvare følgende spørgsmål.

1. Er de omtalte afgørelser, som bestyrelsen for EPAC har truffet, omfattet af det »projekt til omstrukturering og økonomisk sanering af EPAC — Empresa da Agroalimentação e Cereais, SA«, som den portugisiske regering indgav i december 1997?
2. I bekræftende fald og i betragtning af, at Kommissionen på dette tidspunkt endnu ikke havde taget endeligt stilling til omstruktureringsprojektet, kan det anses for acceptabelt, at bestyrelsen for EPAC, SA allerede har truffet afgørelser, som muligvis indgår i et projekt, Kommissionen ikke har godkendt, og som især indebærer afskedigelse af 120 arbejdstagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(4. juni 1998)*

Kommissionen kan bekræfte, at den portugisiske regering i september 1997 gav meddelelse om et program for omstrukturering og økonomisk sanering af det offentligt ejede kornhandelsselskab Empresa de Agroalimentação e Cereais, SA (EPAC). Da de anmeldte foranstaltninger bl.a. vedrører ydelse af statsstøtte i henhold til artikel 92, stk. 1, i EF-traktaten, er Kommissionen i færd med at vurdere denne statsstøtte i henhold til EF-traktatens konkurrencebestemmelser.

Da sagen er indviklet og er knyttet til andre anmeldte statsstøttesager (Silipor), har Kommissionen endnu ikke officielt kunnet udtale sig om det anmeldte program. Den kan derfor ikke på nuværende tidspunkt afsløre indholdet af nævnte program.

Kommissionen vil dog gerne fremhæve, at den, for så vidt som anliggender såsom opsplitning af to selskaber og afskedigelse af en vis del af et selskabs ansatte ikke indebærer ydelse af ulovlig statsstøtte, ikke har beføjelse til at udtale sig om dem, selv om selskabet er offentligt ejet.

(98/C 402/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1426/98**af Kenneth Coates (GUE/NGL) til Kommissionen***(11. maj 1998)*

Om: Den hurtige spredning af tuberkulose

Har Kommissionen kendskab til WHO's beretninger om omfanget og hurtigheden af spredningen af tuberkulose i Sydøstasien, Afrika, Østeuropa og andre steder og om antallet af dødsfald, den forårsager?

Hvad foretager Kommissionen sig for at rette op på denne katastrofale situation?

Hvilken bistand yder Kommissionen til forskning i, hvordan tuberkulose kan kontrolleres og helbredes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(29. maj 1998)*

Kommissionen er bekendt med det øgede antal tilfælde af tuberkulose (TB) og de faktorer, som er forbundet med dette fænomen, herunder sundhedssystemer i forfald, forværrede samfundsøkonomiske forhold og uhensigtsmæssige fremgangsmåder, som fører til antimikrobiel resistens.

Gennem fællesskabsprogrammet vedrørende det erhvervede immundefektsyndrom (AIDS) og andre smitsomme sygdomme yder Kommissionen støtte til projekter vedrørende tilsyn med og foranstaltninger i forbindelse med TB, som omfatter samtlige medlemsstater. Projekterne har til formål at sætte medlemsstaternes myndigheder i stand til at bekæmpe sygdommen bedre.

I forbindelse med Fællesskabets udvidelse er ansøgerlandene i Central- og Østeuropa blevet tilskyndet til at deltage i dette og andre handlingsprogrammer på folkesundhedsområdet (adgang for de central- og østeuropæiske lande, Malta og Cypern). Kommissionen samarbejder også på dette område med De Forenede Stater inden for rammerne af Fællesskabets/De Forenede Staters task force og med internationale organisationer, særlig Verdenssundhedsorganisationen (WHO) og Verdensbanken.

Med hensyn til forskning i tuberkulose, finansierer BIOMED på indeværende tidspunkt 7 projekter, svarende til i alt 3,25 millioner ECU, vedrørende udvikling af vaccine, udvikling af en ny generation af lægemidler med henblik på de lægemiddelresistente kulturer, som er i cirkulation, og tuberkulose-epidemiologi.

Der er også mulighed for at forske i tuberkulose under det 5. forskningsrammeprogram, hvor der vil blive gennemført en nøgleaktion inden for smitsomme sygdomme.

(98/C 402/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1427/98**af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen***(29. april 1998)*

Om: Fransk lovgivning om krypteringsteknikker

Frankrigs lovgivning på teleområdet begrænser i betydelig grad anvendelsen af krypteringsteknikker. Dette er også blevet bemærket i Kommissionens meddelelse om kryptering og digitale underskrifter. For nylig er der i Frankrig trådt to nye forordninger i kraft, som opstiller betingelser for anvendelsen og gør sektoren til genstand for anmeldelses- eller tilladelsesprocedure. Blandt begrænsningerne kan nævnes, at den såkaldte Third Trusted Party TTP, som er en forudsætning for, at kryptering kan tillades, skal have flertal af franske statsborgere i sin ledelse. Endvidere skal »nøglerne« til krypteringen findes hos en såkaldt TTP, hvilket kan medføre, at en meddelelse, som findes i ændret form på en PC, ikke på lovlig vis kan bruges i Frankrig.

Mener Kommissionen, at de ovennævnte regler og forhold er forenelige med det indre markeds bestemmelser? Hvis dette ikke er tilfældet, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen så at træffe for at garantere, at muligheden for at tilbyde service og sikre fortroligheden af meddelelserne også kan garanteres på fransk område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti*(11. juni 1998)*

De franske myndigheder anmeldte i overensstemmelse med Rådets direktiv 83/189/EØF af 28. marts 1983 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter ⁽¹⁾ de fire udkast til forordninger om gennemførelsen af kryptografibestemmelserne i fransk telelovgivning. Kommissionen har fremsat sine synspunkter om de foreslåede forskrifter. De franske myndigheder vedtog for nyligt formelt forordningerne.

I den franske lovgivning skelnes der mellem dels fortrolighedsprodukter og -tjenester, dels certificering, dvs. digitale signaturer, produkter og tjenester.

Med hensyn til fortrolighedsprodukter og -tjenester er der i den franske lovgivning fastlagt en række regler om anvendelsen af disse, om levering af produkter med dårlig sikkerhed, om tjenesteudbydere i Frankrig og om andre leveringer i form af produkter eller tjenester. Efter Kommissionens opfattelse er anvendelsen ikke pålagt nogen restriktioner, hvis der gøres brug af en godkendt tjenesteudbyder. Er dette ikke tilfældet kræves der forudgående godkendelse. For levering af produkter med dårlig sikkerhed findes en procedure for forhåndsanmeldelse. Tjenesteudbydere i Frankrig skal gennemgå en særlig forhåndsgodkendelsesprocedure. For andre leveringer i form af produkter og tjenester stilles der ligeledes krav om forhåndsgodkendelse.

Med hensyn til den særlige godkendelsesprocedure for udbydere af fortrolighedstjenester, der er etableret på fransk område, indeholder denne ikke i den faktisk vedtagne udformning noget krav om et flertal af franske statsborgere blandt bestyrelsesmedlemmerne. Tjenesteudbyderen skal blot beskæftige et tilstrækkeligt antal medarbejdere, der opfylder kravene i forordning 81/514 om beskyttelse af hemmeligheder i forbindelse med forsvaret og den nationale sikkerhed.

Kommissionen bekræfter på ny det standpunkt, den tog i meddelelsen om digitale signaturer og kryptering ⁽²⁾, nemlig at den nøje vil overvåge medlemsstaternes adfærd på kryptografiområdet og vurdere de relevante nationale bestemmelser med hensyn til deres forenelighed med EF-traktaten, EF-Domstolens retspraksis og kravene i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger ⁽³⁾ og i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 97/66/EF af 15. december 1997 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred inden for telesektoren ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ EFT L 109 af 26.4.1983.

⁽²⁾ KOM(97) 503 endelig udg.

⁽³⁾ EFT L 281 af 23.11.1995.

⁽⁴⁾ EFT L 24 af 30.1.1998.

(98/C 402/177)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1438/98

af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen

(11. maj 1998)

Om: Euro 1999

Forordning (EF) 1103/97 ⁽¹⁾ om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen samt det forslag til forordning om indførelsen af euroen, der skal vedtages umiddelbart efter den 2. maj, synes at bygge på et ønske om, at bankerne ikke skal kunne opkræve gebyrer for omregning til euro af indgående betalinger eller af konti ved udløbet af overgangsperioden.

På hvilken måde agter Kommissionen at kontrollere, at dette ikke sker?

⁽¹⁾ EFT L 162 af 19.6.1997, s. 1.

(98/C 402/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1442/98**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(11. maj 1998)**Om: Euro 1999*

Kommissionens meddelelse om de praktiske aspekter af euroens indførelse (KOM(98) 0061) nævner på side 14, at de to euro-forordninger (der er baseret på traktatens artikel 235 og 109) hverken tillader eller forbyder opkrævning af gebyrer for omregning til euro, men tilføjer: »andre retlige principper i forordningerne og i de nationale lovgivninger vil imidlertid begrænse bankernes muligheder for at tage gebyrer: f.eks. vil det ikke være tilladt at tage gebyrer for omregning af indgående betalinger eller for omregning af konti ved overgangsperiodens udløb. På lignende måde ville det underminere den juridiske ækvivalens mellem euro og den nationale valutaenhed, hvis der krævedes et højere gebyr for en tjeneste i euro end for samme tjeneste i den nationale valutaenhed. Efter Kommissionens opfattelse ville en sådan fremgangsmåde være ulovlig«.

Hvilke foranstaltninger kan centralbankerne og/eller de nationale myndigheder efter Kommissionens opfattelse træffe for at sikre, at en sådan praksis ikke finder sted?

(98/C 402/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1443/98**af José García-Margallo y Marfil (PPE) til Kommissionen***(11. maj 1998)**Om: Euro 1999*

Det anføres i Kommissionens meddelelse om de praktiske aspekter af euroens indførelse (KOM(98) 0061), at visse retlige principper i de forordninger, der fastlægger euroens juridiske status, synes at begrænse bankernes muligheder for at tage gebyr for omregning til euro af indgående betalinger og af konti ved i overgangsperioden.

Hvordan vil Kommissionen sikre, at disse generelle principper overholdes?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy på skriftlige forespørgsler
E-1438/98, E-1442/98 og E-1443/98**

(11. juni 1998)

I sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-1422/98 ⁽¹⁾ har Kommissionen allerede bekræftet sin holdning, hvad angår implikationerne af de eksisterende lovbestemmelser om bankgebyrer ved omveksling til euro, hvilket bekræfter det ærede medlems standpunkt.

Kommissionen vedtog den 23. april 1998 en henstilling ⁽²⁾, der var rettet til banksektoren og medlemsstaterne, og som indeholdt en standard for god praksis for bankernes gebyrberegning ved omveksling.

Som en af de mulige måder, hvorpå man kan sikre transparent gennemførelse af standarder for god praksis, angav Kommissionen i sine henstillinger mulighed for at bankerne tilslutter sig en adfærdskodeks eller benytter en national ordning med en særlig angivelse eller endelig inkluderer bestemmelser om bankgebyrer i de nationale gennemførelsesplaner. Centralbankerne og de offentlige myndigheder går ind for at fremme sådanne former for praksis med deres nationale banksammenslutninger for at sikre overholdelsen af de almindelige principper, der er fastlagt og anbefalet af Kommissionen.

De offentlige myndigheder kan også tilslutte sig den praksis, der er anbefalet i de nationale gennemførelsesplaner, eller indgå aftaler med banksektoren og den finansielle sektor som led i en national dialog.

Kommissionen agter at overvåge anvendelsen af de anbefalede standarder, og med henblik herpå har Kommissionen i en særskilt kommissionshenstilling »Dialog, overvågning og information for at lette overgangen til euroen« ⁽²⁾ udtrykkeligt anmodet banksammenslutningen om senest den 1. november 1998 at indberette til Kommissionen, i hvilket omfang banksektoren har gennemført sådanne standarder.

⁽¹⁾ Se side 131.

⁽²⁾ KOM(98) 961 endelig udg.

(98/C 402/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1458/98**af Roberta Angelilli (NI) til Kommissionen***(13. maj 1998)*

Om: Urbanisering af Tormarancia-området og Appia Antica-parken

I Tormarancia ved Rom, der omfatter Appia Antica-parken, som er anerkendt som et af de områder, der er af størst arkæologisk og miljømæssig interesse, var der i en gammel byplan fra 1965 fastlagt bestemmelse om opførelse af et gigantisk boligkvarter for 16-22.000 indbyggere. Roms nuværende kommunalforvaltning har nu givet tilladelse til opførelse af hele 1.500.000 kubikmeter bygninger i umiddelbar nærhed af den arkæologiske park. Denne afgørelse har givet anledning til enstemmig protest fra beboerne (blandt andet i form af underskriftsindsamlinger med tusinder af underskrifter) og fra miljøforeningerne.

Urbanisering af Tormarancia vil ikke blot beskadige den arkæologiske kulturarv og naturen, men vil også få færdslen i de nærliggende kvarterer, som allerede er problematisk, til at bryde sammen og kan risikere at blive til en ren og skær forstadsørken i et distrikt, hvor der ligger et af de største endnu ikke solgte bygningskomplekser. Det Arkæologiske Overopsyn, Det Pavelige Udvalg om Hellig Kunst, Det Geologiske Fakultet på universitetet La Sapienza, Det Nationale Institut for Geofysik, Det Nationale Forskningsråd, samtlige udenlandske institutter i Rom og Accademia dei Lincei har udtalt sig imod byggeplanerne.

1. Mener Kommissionen ikke, at den planlagte bebyggelse er i modstrid med direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af indvirkning på miljøet og om høring af borgerne?
2. Anser Kommissionen ikke bebyggelsen for at være i modstrid med Den Europæiske Unions erklæringer om beskyttelse af den arkæologiske kulturarv, især i bilag III i direktiv 97/11/EF ⁽²⁾?
3. Anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at anmode de italienske myndigheder om at blokere bebyggelsen af området, indtil der er foretaget yderligere undersøgelser?
4. Vil Kommissionen udtale sig generelt om spørgsmålet?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(15. juni 1998)*

Efter Kommissionens opfattelse, som er baseret på de oplysninger, det ærede medlem er fremkommet med, lader det til, at det arbejde, der henvises til i forespørgslen, er et projekt henhørende under bilag II til Rådets direktiv 85/337/EØF ⁽¹⁾. Sådanne projekter bør gøres til genstand for en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM), når de pågældende medlemsstater skønner, at projekternes særlige kendetegn kræver det.

Rådets direktiv 97/11/EF ⁽²⁾ af 3. marts 1997 er det nye direktiv om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Inden for rammerne af dette direktiv skal der tages hensyn til den miljømæssige sårbarhed af de geografiske områder, der kan blive berørt af bestemte projekter, under hensyn til vigtige landskaber set ud fra et historisk, kulturelt eller arkæologisk synspunkt (bilag III 2 h). Det skal af en medlemsstat anses for at være et relevant element, at det på korrekt vis vurderes, (hvad enten der foretages en undersøgelse af hver enkelt sag for sig, eller der fastlægges alment gældende generelle tærskler og kriterier,) hvilke af projekterne i de kategorier, der er anført i bilag II, som skal gøres til genstand for en vurdering af miljøvirkninger (VVM). Under alle omstændigheder er den sidste frist for medlemsstaterne til at efterkomme Rådets direktiv 97/11/EF den 14. marts 1999.

Da Kommissionen intet kender til det omtalte projekt, kan den heller ikke kommentere de specifikke situationer, der her er tale om. Den vil træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at indhente nærmere oplysninger i denne sag og sikre sig, at fællesskabslovgivningen er overholdt i forbindelse hermed.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(98/C 402/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1469/98
af Johanna Maij-Weggen (PPE) til Kommissionen
(13. maj 1998)

Om: Personaleantallet i GD IV

Kan Kommissionen komme med en opdeling af antallet af de A-medarbejdere, der er ansat på fuld tid i GD IV inden for følgende ansvarsområder:

- dyrevelfærd (opdræt, transport og slagtning)
- rester i levnedsmidler (herunder hormoner og antibiotika)
- zoonotiske sygdomme (salmonella, campylobacter, listeria, osv.)?

Kan Kommissionen ligeledes redegøre for, hvorvidt der er tale om fastansatte tjenestemænd, midlertidigt ansatte eller tilknyttede nationale eksperter og for de to sidstnævnte kategorier oplyse datoen for, hvornår deres ansættelse i Kommissionen skal ophøre?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. juni 1998)

Den enhed, der i Generaldirektoratet for Landbrug er ansvarlig for disse spørgsmål, er VI/B.II.2 »Veterinære og zootekniske retsfor skrifter«. I denne enhed er der ansat 22 A-medarbejdere.

På dyrevelfærdsområdet (landbrug, transport og slagtning) er en midlertidigt ansat A-medarbejder beskæftiget, hvis kontrakt udløber den 15. juli 1998, og en national ekspert i kategori A, hvis kontrakt udløber den 31. januar 1999.

På området restkoncentrationer i levnedsmidler (herunder hormoner og antibiotika) er en midlertidigt ansat A-medarbejder beskæftiget, hvis kontrakt udløber den 31. august 1998.

Inden for zoonotiske sygdomme (salmonella, campylobacter, listeria) er en national ekspert i kategori A beskæftiget, hvis kontrakt udløber den 31. januar 2001.

(98/C 402/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1477/98
af Lis Jensen (I-EDN) til Kommissionen
(13. maj 1998)

Om: Modernisering og udvidelse af Sofias internationale lufthavn

Moderniseringen og udvidelsen af Sofias internationale lufthavn finansieres af EIB med 60 mio ecu. Midlerne skal anvendes til at forlænge start- og landingsbanen og til at bygge en passagerterminal. Kontrakten er allerede undertegnet. Der foreligger imidlertid ikke noget konkret projekt, og der er ikke foretaget nogen vurdering af virkningerne på miljøet.

Der foreligger kun en generel dispositionsplan for ombygningen af Sofia lufthavn, som er udarbejdet af det britiske firma »Sir Halkrow and Partners«. Der mangler imidlertid et detaljeret projekt.

Dispositionsplanen indeholder flere forskellige forslag til en forlængelse af start- og landingsbanen. Arbejdet vil uden tvivl blive påbegyndt, uden at der er foretaget en behørig vurdering af de forskellige forslag og selve projektet. Der bør foretages en vurdering af det detaljerede projekts og ikke blot af dispositionsplanens virkninger på miljøet. På den offentlige høring om miljøvurderingen af dispositionsplanen blev der fremført argumenter mod den nuværende plan og stillet forslag om alternativ placeringen af lufthavnen. Ingen af disse argumenter eller forslag blev taget i betragtning.

Lufthavnen ligger uacceptabelt tæt ved Sofia. Støj- og forureningsniveauet overstiger de fastsatte standarder. Lokalbefolkningen har indgivet en lang række protestskrivelser og andragender om udvidelsen af lufthavnen.

Hvorfor fortsætter EIB med at finansiere et foretagende, uden at der foreligger et konkret og detaljeret projekt, som har været genstand for en miljøvurdering?

Er dette foretagende og dets forberedelse i overensstemmelse med den relevante fællesskabslovgivning, som efter sigende er EIB's retningslinje for så vidt angår de central- og østeuropæiske lande?

Hvilke hensyn agter EIB at tage til klagerne og forslagene fra den berørte befolkning?

Foreligger der dokumenter, der viser, at EIB har taget hensyn til projektets miljømæssige bæredygtighed vurderet på grundlag af Fællesskabets standarder? Kommissionen bedes venligt fremsende de relevante projektdokumenter sammen med svaret.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(17. juni 1998)

I henhold til Den Europæiske Investeringsbanks (EIB) oplysninger har banken undertegnet et lån på 60 mio. ECU til modernisering af Sofias lufthavn, herunder bygning af en passagerterminal og forlængelse af start- og landingsbanen.

EIB gik ind i dette projekt i en relativ tidlig planlægningsfase. De bulgarske myndigheder havde da udarbejdet en dispositionsplan for udbygningen af lufthavnen, og denne plan var blevet vurderet med hensyn til dens samlede indvirkning på miljøet. EIB kunne med tilfredshed notere sig, at der allerede i en så tidlig fase under projektudviklingen var blevet gennemført en fyldestgørende vurdering af de miljømæssige virkninger og afholdt en offentlig høring. Den nævnte vurdering omfatter projektets miljømæssige konsekvenser med hensyn til luft, overflade- og grundvand, jordbund, geologiske forhold, flora og fauna, landskab, affald og især støjgener fra luftfartøjerne. Vurderingen mundede ud i den konklusion, at en udvidelse af start- og landingsbanen mod øst med 540 meter ville bringe støjgenerne ned på et acceptabelt niveau. Derfor blev udvidelsen af start- og landingsbanen fastholdt i den reviderede dispositionsplan.

Som betingelse for bevilling af lånet forlangte EIB, at den foreliggende dispositionsplan blev opgraderet af kompetente internationale konsulenter, så den opfyldte de internationale normer for udbygning af lufthavne, der er opstillet af Organisationer for International Civil Luftfart (ICAO). Disse normer indebærer bl.a., at projektet er i overensstemmelse med de relevante internationale retningslinjer på miljøområdet. Alle de resultater, man var nået frem til ved ovennævnte miljømæssige vurdering, er blevet efterprøvet af højt kvalificerede internationale specialister i lyset af ICAO's normer, og der vil i de efterfølgende planlægningsfaser blive taget hensyn hertil.

Den Europæiske Investeringsbank garanterer, at disse henstillinger vil blive efterkommet, og at de vil ligge på linje med de tilsvarende fællesskabsnormer på miljøområdet.

(98/C 402/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1481/98

af Wim van Velzen (PSE) til Kommissionen

(13. maj 1998)

Om: Uhensigtsmæssig anvendelse af og bedrageri i forbindelse med ESF-støtte i Nederlandene

Tv-programmet NOVA har skabt uro i Nederlandene, idet man i en udsendelse fokuserede på, at »Vereniging vor Supported Employment« (NVSE) havde udnyttet ESF-støtte. Programmet afslørede, at af de 1,7 mio. gylden, som NVSE modtog for at hjælpe handicappede med at få arbejde, er omkring 70 % aldrig nået frem til institutionerne for handicappede: institutionerne modtog kun 2.700 gylden i stedet for 8.800 gylden pr. deltager.

Resten af pengene blev bl.a. benyttet til tilrettelæggelsen af kongresser og fremstillingen af brochurer. Det synes også at være tilfældet, at de handicappede, som modtog støtte på anden vis; endnu en gang er blevet opført på ESF-budgettet.

Har Kommissionen kendskab til disse oplysninger? Hvad agter Kommissionen at gøre i denne forbindelse? Hvis Kommissionen har kendskab til disse oplysninger, hvorledes vil den da forklare, at der på ny er blevet tildelt støtte til NVSE?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn*(23. juni 1998)*

Kommissionen er opmærksom på det projekt, der gennemføres af NVSE (Nederlandse Vereniging voor Supported Employment) i Nederlandene i første runde af Employment Horizon-programmet. Projektets budget er ikke udelukkende beregnet til gennemførelse af uddannelse, som skal bistå handicappede, som det blev hævdet i fjernsynsprogrammet.

Det Nederlandske Ministerium for Sociale Anliggender og Beskæftigelse gennemfører i øjeblikket en undersøgelse af projektet. Kommissionen har ikke fået forelagt en endelig udtalelse endnu, og der er derfor endnu ikke et definitivt overblik over de faktiske udgifter på dette stadium.

Afgørelserne om yderligere finansiering blev truffet på grundlag af nye ansøgninger til nye projekter.

De informationer, medlemsstaten lå inde med, gav ingen anledning til at nægte at finansiere videreførelsen af dette projekt.

(98/C 402/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1513/98**af Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) til Kommissionen***(13. maj 1998)*

Om: Offentliggørelse af svar på skriftlige forespørgsler til Kommissionen

I henhold til artikel 140 i EF-Traktaten har medlemmerne af Europa-Parlamentet ret til at stille forespørgsler til Kommissionen. Forespørgslerne og svarene er offentlige og offentliggøres af Kommissionen i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Svaret på skriftlig forespørgsel P-3277/97 om tekstilimport fra Bangladesh blev ikke offentliggjort »på grund af svarets længde«. Følgelig har jeg modtaget et stort antal telefonopringninger fra borgere og virksomheder, som har anmodet mig om at sende dem svaret. Svaret havde jeg naturligvis kun på nederlandsk. Dette medfører ulige adgang til information.

1. Kommissionen bedes oplyse, om der findes en maksimal længde for svar, der skal offentliggøres?
2. I bekræftende fald hvilken?
3. Er Kommissionen enig i, at de europæiske borgere skal have adgang til svarene på forespørgsler, som stilles af deres repræsentanter i Europa-Parlamentet, således at der gives garanti for gennemskuelighed?
4. I bekræftende fald, agter Kommissionen i fremtiden at offentliggøre alle svar?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Jacques Santer*(11. juni 1998)*

Kommissionen bestræber sig på at afgive præcise, men fyldestgørende svar på parlamentsforespørgsler. Internt gælder den generelle regel, at svar på mundtlige forespørgsler ikke bør overstige en halv side og svar på skriftlige forespørgsler én side.

Dog forbeholder Kommissionen sig ret til at fremsende længere svar på skriftlige forespørgsler direkte til parlamentsmedlemmer, og derved spare ressourcer til oversættelse af hele svaret til alle de andre sprog og til offentliggørelse i EFT. Kopier af disse længere svar (der typisk består af statistikker eller illustrative tabeller) fremsendes til Parlamentets sekretariat, for at gøre dem tilgængelige for alle parlamentsmedlemmer.

Kommissionen mener, at denne praksis er udtryk for almindelig fornuft, som Parlamentet bør støtte. I Parlamentets egen forretningsorden erkendes det, at det er nødvendigt at udtrykke sig kortfattet. (se blandt andet bilag II, punkt 7 vedrørende spørgetiden). I sin egenskab af budgetmyndighed og ansvarlig for offentliggørelse af svar i EFT (se artikel 42 i Parlamentets forretningsorden) vil Parlamentet forstå behovet for at spare på ressourceforbruget.

Med hensyn til det ærede medlems skriftlige forespørgsel P-3277/97 har Kommissionen besluttet på ny at fremsende det fuldstændige svar.

(98/C 402/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1522/98

af Antonio Tajani (PPE) til Kommissionen

(11. maj 1998)

Om: Støtte til de jordskælvsramte regioner Marche og Umbrien

I Italien er der ved lov fastlagt finansielle foranstaltninger til støtte for de katastroferamte områder i regionerne Marche og Umbrien efter jordskælvet den 26. september 1997.

Ved cirkulære nr. 234425 af 29.12.1997 har det italienske industriministerium fastlagt to yderligere særlige klassificeringer med henblik på indsendelse af ansøgninger om tildeling af støtte til virksomhederne i henhold til lov nr. 428/1992 med forbehold af en positiv udtalelse fra Europa-Kommissionen.

Hvornår agter Kommissionen at udstede direktiver vedrørende hjælpeforanstaltningerne til de jordskælvsramte italienske regioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(5. juni 1998)

Kommissionen kan bekræfte, at den er ved at undersøge den støtteordning, der er etableret til fordel for virksomheder i regionerne Marche og Umbrien, og som har hjemmel i ændringsbestemmelserne til lov nr. 488/92. Der er tale om lov nr. 364/97, som blev anmeldt den 23. december 1997. Som led i undersøgelsen af denne sag har Kommissionen anmodet om, at den får meddelt, hvilke betingelser der er knyttet til anmeldelsen af den undersøgte ordning. På indeværende tidspunkt er disse bestemmelser — der er givetvis tale om det cirkulære, som det ærede medlem henviser til — endnu ikke blevet fremsendt.

Kommissionen afventer derfor de ubedte oplysninger, således at den kan tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende ordning er forenelig med EF-traktatens artikel 92 ff.

(98/C 402/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1528/98

af Niels Sindal (PSE) til Kommissionen

(11. maj 1998)

Om: Færdselsuheld i EU med lastbiler involveret

1. Kan Kommissionen redegøre for, hvor mange uheld der årligt finder sted i EU med lastvogne (køretøjer på mere end 3.500 kg) impliceret?

2. Hvilke tiltag har de enkelte EU-medlemslande iværksat for at reducere antallet af trafikuheld med lastvogne impliceret og effekten af disse, herunder effekten af den hollandske lov om overhaling forbudt for lastvogne på visse vejstrækninger?

Svar fra Neil Kinnock på Kommissionens vegne*(10. juni 1998)*

1. Kommissionens Care-database med europæisk ulykkesstatistik indeholder information om færdselsulykker med indberetning om personskade.

Tal fra Care-databasen viser, at der i 1995 skete 87 361 ulykker med personskade, hvor lastbiler på over 3,5 tons var indblandet. Det bedes bemærket, at dette foreløbige tal omfatter 14 medlemsstater og ikke medtager Finland, da Kommissionen endnu ikke har statistik fra den medlemsstat om denne ulykkeskategori.

2. Kommissionen har ikke mulighed for at undersøge virkningerne af alle nationale eller lokale tiltag til nedsættelse af antallet af færdselsulykker, hvori lastbiler er indblandet.

For så vidt angår fællesskabslovgivning, kan man nævne indførelsen af fartbegrænsere, krav om beskyttelse fortil mod underkøring, sidebeskyttere, stenkafskærmningssystemer, fartskrivere, teknisk kontrol og typegodkendelsesstandarder som eksempler på foranstaltninger, der har til formål at sænke ulykkesantallet. Den enkelte foranstaltnings virkninger er imidlertid meget svære at bedømme.

Den nederlandske lov om forbud mod overhaling på visse strækninger er en konsekvens af indførelsen af fartbegrænsere, som påvirker den fart, hvormed lastbiler kan overhale med deraf følgende risiko for, at trafikstrømmen blokeres. Efter sigende er resultaterne for så vidt angår flydende trafik positive.

(98/C 402/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1539/98**af Phillip Whitehead (PSE) til Kommissionen***(18. maj 1998)*

Om: Mærkning af levnedsmidler

Agter Kommissionen stadig at gennemføre en omfattende undersøgelse af mærkning af levnedsmidler?

Hvornår vil resultaterne i givet fald foreligge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(23. juni 1998)*

Som lovet på tidspunktet for vedtagelsen af den seneste ændring ⁽¹⁾ af Rådets direktiv 79/112/EØF af 18. december 1978 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler bestemt til den endelige forbruger samt om reklame for sådanne levnedsmidler ⁽²⁾, er proceduren vedrørende kodificeringen af dette direktiv blive indledt med henblik på at gøre det bedre forståeligt for dem, der skal benytte det. Et forslag til en kodificeret tekst burde nå frem til Europa-Parlamentet og Rådet inden udgangen på dette år.

Desuden er Kommissionen for tiden ved at undersøge behovet for at ændre direktiv 79/112/EØF med henblik på at sikre bedre oplysning til alle dem, der lider af overfølsomhed mod visse former for levnedsmidler (fødevareallergi).

Endelig vil Kommissionen som led i opfølgningen af grønbogen om levnedsmiddellovgivning ⁽³⁾ nærmere undersøge behovet for og det praktisk gennemførlige i en forenkling af fællesskabslovgivningen om mærkning af levnedsmidler med henblik på at samle samtlige mærkningsbestemmelser i det omfang, dette er muligt.

⁽¹⁾ KOM(98) 99 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 33 af 8.2.1979, s. 1.

⁽³⁾ KOM(97) 176 endelig udg.

(98/C 402/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1550/98**af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen**

(8. maj 1998)

Om: Crédit Lyonnais

Hvordan har Kommissionen kunnet fremsætte offentlige udtalelser, der i høj grad har skadet og nu alvorligt truer en stor europæisk bank, nemlig Crédit Lyonnais, og dens planer for at finde en løsning på sine problemer, der kan sikre bankens overlevelse og bevare arbejdspladser?

Jeg er overrasket over Kommissionens kritik af forhøjelsen af den offentlige støtte (beløbet heraf synes at være genstand for forskellige fortolkninger), da de udlignende elementer, der normalt kræves for at sikre overholdelse af de konkurrenceregler, der gælder for investeringer, er mere end dobbelt så omfattende som i den oprindelige plan. De beløb, der er foreslået af den franske regering og Crédit Lyonnais er således mere end tilstrækkelige til at udligne den offentlige støtte, selv om man accepterer Kommissionens højt satte overslag (som der sandsynligvis vil blive sat spørgsmålstegn ved).

(98/C 402/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1564/98**af Marie-Noëlle Lienemann (PSE) til Kommissionen**

(20. maj 1998)

Om: Crédit Lyonnais

Overskrider Kommissionen ikke sine beføjelser, når den tillader sig at bestride den franske regerings og Crédit Lyonnais valg for at gennemføre kompensation for den offentlige støtte, der er nødvendig for at garantere dens konkurrenceregler.

Kommissionen skal overvåge compensationen, det forhold at den findes, og har ikke noget at sige vedrørende hvilken metode, der er anvendes til gennemførelsen af denne kompensation. Man kan blive endnu mere forbløffet over, at Kommissionen anmoder banken om at afstå sine europæiske net, hvad er det samme som en afvikling forud for Crédit Lyonnais forsvinden, skønt Kommissionen tværtimod burde bestræbe sig på at bevare denne struktur. Det er retspraksis på området, men det er også væsentligt for at forsvare bevarelsen af arbejdspladser!

Afviger Kommissionen ikke fra et af Den Europæiske Unions hovedprincipper, når den tillader sig at anmode om privatisering — og ovenikøbet at foreslå, hvilken form en eventuel privatisering kunne antage! — af en virksomhed, skønt det i Rom-traktaten tydeligt er anført, at virksomhedernes kapital kan være offentlig eller privat, uden at europæiske institutioner har noget at sige i den forbindelse?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert på skriftlige forespørgsler
P-1550/98 og E-1564/98**

(8. juni 1998)

EF-traktatens artikel 92 fastsætter, at støtte til fremme af den økonomiske udvikling i visse erhvervsgrene kan anses at være forenelig med fællesmarkedet, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. I sine rammebestemmelser for omstrukturingsstøtte ⁽¹⁾ har Kommissionen opstillet kriterier for, hvornår støtte til kriseramte virksomheder — som den støtte, der blev ydet til Crédit Lyonnais — kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet. Et af kriterierne er, at det skal sikres, at de negative virkninger, støtten kan få for konkurrenterne, mindskes mest muligt. Kommissionen kan pålægge de betingelser og forpligtelser, som den skønner nødvendige, og bl.a. kræve, at den støttemodtagende virksomhed indskrænker sin kommercielle virksomhed. I overensstemmelse med EF-traktatens artikel 155 er det Kommissionen og ikke den regering, der har ydet støtten, der skal håndhæve bestemmelserne i traktatens artikel 92, hvilket i den konkrete sag indebærer, at det er Kommissionen, der skal afgøre, hvilke modydelse der kan sikre, at den fælles interesse tilgodeses.

I den konkrete sag har Crédit Lyonnais modtaget støtte af en størrelsesorden, der er helt uhørt i hele EU's historie, og som langt overstiger de beløb, der blev godkendt af Kommissionen i 1995 og 1996, og det har skabt betydelige konkurrencefordrejninger i banksektoren. Under hensyn til den fælles interesse fandt Kommissionen, at de

væsentligste af de modydelser, der måtte kræves for at tilgodese konkurrenterne, måtte være koncentreret om Europa. Dette blev accepteret af de franske myndigheder, som fremlagde meget betydelige modydelser i maj 1998, primært i Europa, i form af afhændelser og lukninger. Efter at have gennemgået bankens omstruktureringsplan drog Kommissionen den konklusion, at Crédit Lyonnais ville være levedygtig, også med de meget betydelige afhændelser, der blev krævet, at støtten var begrænset til, hvad der var strengt nødvendigt, og at de modydelser, den franske regering havde tilbudt, ville føre til en meget betydelig indskrænkning af Crédit Lyonnais' kommercielle virksomhed og dermed mindske støttens konkurrencefordrejende virkninger. Desuden bemærkes, at formålet med den kontrol, Kommissionen fører med statsstøtte ydet af medlemsstaterne, ikke er at sikre, at de støttemodtagende virksomheder kan overleve, men derimod at fællesmarkedet kan fungere efter hensigten, uden for store konkurrencefordrejninger.

Kommissionen har noteret sig Frankrigs tilsagn om hurtigt at privatisere banken, senest i oktober 1999, i overensstemmelse med, hvad den franske regering allerede havde stillet i udsigt, da Kommissionen godkendte den tidligere støtte i 1995. Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at traktaten er neutral med hensyn til ejendomsretten til virksomhederne, således som det fremgår af artikel 222. Men når staten bestandigt træder til med støtte til offentlige franske banker, skaber det betydelige konkurrencefordrejninger til skade for de private banker, som ikke har nydt godt af en lige så systematisk støtte fra deres private aktionærer. I denne særlige kontekst bemærker Kommissionen, at når Crédit Lyonnais overgår til den private sektor, vil Crédit Lyonnais fremover være nødt til at vende sig mod sine private aktionærer for at skaffe de yderligere midler, banken har brug for, og ikke længere mod staten, således at de konkurrencefordrejende virkninger på fællesmarkedet af statsstøtten vil blive undgået i fremtiden.

(¹) EFT C 368 af 23.12.1994.

(98/C 402/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1553/98

af Ursula Stenzel (PPE) til Kommissionen

(19. maj 1998)

Om: Grænseregioner: PHARE-CBC

PHARE-CBS-programmet blev for nogle år siden bl.a. også indført på initiativ af Europa-Parlamentet for umiddelbart ved EU's eksterne grænser at muliggøre et samarbejde med naboområderne i EU til supplerende af fællesskabsinitiativet »INTERREG«.

Kan Kommissionen udelukke, at de midler, der er afsat til samarbejdet med INTERREG inden for rammerne af den fremtidige udformning af PHARE-CBC, fremover anvendes for alle grænser til de centrale og østeuropæiske lande?

Kan Kommissionen oplyse, om man for det fremtidige PHARE-CBC følger INTERREG's fremgangsmåde?

Kan Kommissionen bekræfte, at listen over de hidtil støtteegnede områder som turisme, landbrug, landdistrikter, innovation/telekommunikation, sundhedsvæsen osv. forbliver uændret med hensyn til nyudformningen af PHARE-

CBC, og det meget vigtige tværregionale samarbejde i de grænseregioner, der særligt berøres af udvidelsen mod øst, ikke bringes i fare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(18. juni 1998)

Kommissionen er for øjeblikket i gang med at se nærmere på forordningen om grænseoverskridende samarbejde (Kommissionens forordning (EF) 1628/94 af 4. juli 1994 (¹)) for undersøge om PHARE-programmet kan gøres mere fleksibelt. I denne forbindelse vil man søge at udnytte den erfaring man allerede har opnået med hvordan arbejdet under PHARE-programmet kan koordineres med de aktiviteter der gennemføres som led i Fællesskabets strukturfonde (Interreg IIA). PHARE-forvaltningsudvalget drøfter også hvilket sigte PHARE-programmet bør have for fremtiden. Det er endnu ikke muligt at sige hvad disse drøftelser ender med hvad angår geografiske områder, og hvilke aktivitetstyper der bliver støtteberettigede under den reviderede forordning.

(¹) EFT L 171 af 6.7.1994.

(98/C 402/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1555/98**af Susan Waddington (PSE) til Kommissionen***(19. maj 1998)*

Om: Harmonisering af sikkerhedsnormer for cykler

Jeg har fået oplyst, at de forskellige medlemsstater anvender meget forskellige sikkerhedsnormer for cykler. I visse medlemsstater skal en cykel være forsynet med lys som standardudstyr, før den markedsføres, hvorimod en forhjulsbremse ikke er obligatorisk i andre medlemsstater. I mange medlemsstater markedsføres cykler som legetøj og ikke som et transportmiddel.

Der tilskyndes til brug af cyklen som et »miljøvenligt« transportmiddel, og derfor vil antallet af cykler i EU stige. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe på baggrund heraf for at harmonisere produktsikkerhedsnormerne på det voksende indre marked for cykler, således at forbrugerne får garanti for, at alle medlemsstater anvender de samme minimumssikkerhedsnormer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann*(26. juni 1998)*

I modsætning til sektoren for to- og trehjulede motorkøretøjer findes der ingen fællesskabslovgivning med henblik på at eliminere de tekniske handelshindringer inden for cykelsektoren.

De erhvervskredse, der direkte er berørt heraf, overvejer at tilstille Kommissionen et dossier, hvoraf det klart fremgår, at der rent faktisk eksisterer sådanne handelshindringer, som er i vejen for den frie bevægelighed for cykler inden for Fællesskabet. Kommissionen vil undersøge denne sag med største opmærksomhed og vil i givet fald ikke undlade at fremsætte forslag til foranstaltninger, den måtte finde bedst egnede i forbindelse hermed.

Det ærede medlems opmærksomhed henledes dog på Rådets direktiv 92/59/EØF af 29. juni 1992 om produktsikkerhed i almindelighed⁽¹⁾, som gælder for produkter, for hvilke der ikke findes nogen specifik fællesskabslovgivning indeholdende krav med hensyn til sikkerhed. I dette direktiv er der blandt andet fastsat sikkerhedskriterier, som skal overholdes af producenterne, for så vidt angår de produkter, de sender på markedet, ligesom det gør det muligt for medlemsstaterne at træffe særlige foranstaltninger, når et bestemt produkt frembyder risiko for forbrugernes sundhed og sikkerhed.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992, s. 24.

(98/C 402/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1563/98**af Antoni Gutiérrez Díaz (GUE/NGL) til Kommissionen***(20. maj 1998)*

Om: Projekter under programmet URB-AL

Inden for programmet URB-AL, der samfinansieres af Kommissionen, er der, så vidt vides, foreslået fire lokalsamfund til posten som ledende by i temanetværk nr. 3, »Demokrati i byen«. Disse fire kandidater er følgende: Issy-les-Moulineaux (Frankrig), Porto Alegre (Brasilien), Salt (Spanien) og Villa María (Argentina).

Af disse fire byer opfyldte kun de to førstnævnte udvælgelseskriterierne og blev udtaget til at fremsætte forslag.

Byen Porto Alegre er anerkendt på verdensplan som et skoleeksempel på borgernes medbestemmelse via det såkaldte »medbestemmelsesbudget«, som de vigtigste internationale samarbejdsorganer (Verdensbanken, IDB, UNDP...) har bemærket. Desuden var der blandt de lokalsamfund, som Porto Alegre havde foreslået, nogle af de vigtigste eksempler på borgernes medbestemmelsesret i Latinamerika som f.eks. Villa Salvador i Peru.

Kommissionen bedes venligst bidrage med oplysninger om følgende:

1. Hvilke kriterier det faglige udvalg på højt niveau har anvendt for at analysere forslagene til de forskellige netværk, og hvilke forslag det har fremsat til Kommissionen om udvælgelse af den ledende by i det pågældende netværk.
2. Hvilke kriterier Kommissionen har anvendt til at træffe den endelige afgørelse og navnlig til at udelukke Porto Alegre i betragtning af, at den er en af de mest anerkendte byer i Latinamerika med hensyn til erfaringer på dette område.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(18. juni 1998)

Kommissionen takker det ærede parlamentsmedlem for hans interesse i Fællesskabets URB-AL program.

Det tekniske udvalg der er oprettet på højt niveau som led i Fællesskabets URB-AL program, tager ved analysen af de forskellige forslag som fremsættes til koordinering af temakontaktnettets udgangspunkt i antallet af kontaktnetdeltagere og kvaliteten af det tekniske og finansielle forslag. Disse kriterier fremgår af pkt. 9 i det udbudsmateriale der udsendes til forhåndsudvalgte ansøgere. Forslag vurderes udelukkende på grundlag af deres tekniske indhold.

Arbejdet i ovennævnte tekniske udvalg (dvs. Kommissionens overvejelser og anbefalinger) er fortroligt. Sigtet hermed er at sikre at udvalgsmedlemmernes uafhængighed og upartiskhed.

Ansøgningen vedrørende Porto Alegre kommunen er blevet behandlet med den allerstørste opmærksomhed. Kommissionen er bekendt med værdien af de forsøg der er gennemført i denne by og i Villa el Salvador vedrørende demokrati. Dette er baggrunden for at Kommissionen har anmodet de nævnte byer om at deltage i det tredje URB-AL kontaktnet, der koordineres af borgmesterkontoret i Issy-Les-Moulineaux, således at alle de byer i Europa og Latinamerika som måtte være interesserede, kan få kendskab til nævnte byers erfaringer. Tilmelding til kontaktnettet er gratis og kræver blot at der sendes et brev til kontaktnettets koordinator. Tilmeldte byer kan forelægge et fælles projektforslag vedrørende kontaktnettets tema.

Kommissionen kan endvidere meddele det ærede medlem at byen Porto Alegre kommer til at deltage i det femte kontaktnet vedrørende social- og bypolitik, der koordineres af byen Montevideo.

(98/C 402/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1580/98

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE) til Kommissionen

(25. maj 1998)

Om: Skiferindustrien og den generelle toldpræferenceordning

I henhold til det svar, som medlem af Kommissionen, Leon Brittan på vegne af Kommissionen har afgivet på mine forespørgsler E-4009/97 og E-4011/97 ⁽¹⁾, er uforarbejdet skifer klassificeret som et ikke-følsomt produkt i den plan for generelle toldpræferencer, der er udarbejdet for udviklingslandene, hvad der medfører, at denne vare er fritaget for told. I svaret henvises der desuden til, at Kommissionen ikke har planer om at ændre klassificeringen, inden den nuværende plan for generelle toldpræferencer udløber den 31.12.1998.

Kan Kommissionen forelægge listen over de udviklingslande, som udfører skifer til EU, samt hvor stor en mængde, de enkelte landes udførsel udgør?

Kan Kommissionen gøre rede for de kriterier, som anvendes ved klassificeringen af skifer som et ikke-følsomt produkt i overensstemmelse med den nævnte plan for generelle toldpræferencer?

Kan Kommissionen gøre rede for de kriterier, som den generelt følger ved klassificeringen af et ikke-følsomt produkt i henhold til den omtalte præferenceplan?

⁽¹⁾ EFT C 196 af 22.6.1998, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín*(22. juni 1998)*

Tallene for eksporten af skifer fra udviklingslandene sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

Klassificeringen af produkter efter deres følsomhed i den generelle toldpræferenceordning er først og fremmest baseret på de følsomhedsniveauer for EU-markedet, der blev fastsat i forbindelse med de multilaterale forhandlinger under Uruguay-runden.

(98/C 402/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1587/98**af Umberto Bossi (NI) til Kommissionen***(25. maj 1998)*

Om: Uudnyttede bevillinger i Italien

Den italienske revisionsret har for nylig indledt en undersøgelse af de uudnyttede bevillinger i de offentlige finanser. Det er ikke første gang, dette finder sted, idet der allerede i juli 1997 første gang blev slået alarm til Europa-Kommissionen i forbindelse med beløb, der var bevilget til den italienske stat, men ikke var blevet anvendt.

Der er risiko for, at de midler, der er bevilget men ikke anvendt på grund af økonomiske begrænsninger, udvikler sig til et enormt disponibelt beløb, som før eller senere kan anvendes, hvorved statens finanser kommer ud af kontrol. I 1996 beløb Italiens uudnyttede bevillinger sig til 94.767 mia lire, og i 1997 til over 160.000 mia lire, i alt over 250.000 mia lire.

Tilsyneladende udgør mange uudnyttede bevillinger bogføringsmæssige forsinkelser, og andre er udestående bevillinger, dvs. beløb, der er bevilget til projekter, der endnu ikke er gennemført.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke europæiske parametre det anser for acceptable?

Answer Kommissionen ikke de uudnyttede bevillinger i Italien for alt for store?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, dersom ovennævnte grænser overskrides?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Yves-Thibault de Silguy*(15. juni 1998)*

I henhold til de italienske budgetprocedurer bevilger parlamentet midler i form af tilsagn og i form af kontanter. En forskel mellem de to kan føre til, at der opstår uudnyttede budgetbevillinger, som kan overføres til følgende regnskabsår, de såkaldte »residui passivi«.

Kommissionen mener ikke, at »residui passivi« udgør en fare for fremtidige udgifter, så længe det italienske parlament opretholder grænser for de kontante bevillinger i overensstemmelse med de overordnede budgetmål. De italienske myndigheder har netop valgt en sådan tilgang for de næste tre år med finansloven for 1998. Kommissionen ser imidlertid med tilfredshed på, at de italienske myndigheder, således som det fremgår af »Documento di Programmazione Economica e Finanziaria« for 1999-2001, der blev vedtaget af regeringen den 17. april 1998 og godkendt af parlamentet den 13. maj 1998, agter at udligne forskellen mellem tilsagnsbevillinger og kontante bevillinger i 1999.

Kommissionen overvåger udviklingen i alle medlemsstaternes statsregnskaber i overensstemmelse med procedurerne i Stabilitets- og vækstpakten, der trådte i kraft den 1. juli 1998. Overvågningen vil dreje sig om udvikling i den offentlige budgetsituation i overensstemmelse med bestemmelserne i EF-traktatens artikel 104 C, hvori der kun fastsættes en referenceværdi for det offentlige underskud.

(98/C 402/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1614/98**af Gary Titley (PSE) til Kommissionen**

(25. maj 1998)

Om: Posttakster for almennyttige organisationer og Reims II-systemet

Det nye Reims II-system for betalinger mellem postkontorer til dækning af postforsendelser på tværs af EU's indre grænser vil måske i nogle lande øge sandsynligheden for højere posttakster for internationale forsendelser.

Vil Kommissionen på denne baggrund foreslå særbehandling af almennyttige organisationer, f.eks. i form af særlige, lavere takster, for at bidrage til at fremme forbindelserne mellem borgernære organisationer i hele EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Martin Bangemann

(18. juni 1998)

Formålet med REIMS II-aftalen (»Remuneration of Exchanges of International Mail«) er at bringe terminalafgifterne, der betales mellem de pågældende europæiske postvirksomheder, tættere på de faktiske omkostninger i forbindelse med postforsendelser på tværs af EU's indre grænser i overensstemmelse med det af Fællesskabet hyldede princip for omkostningsdækning.

Anvendelsen af de nye terminalafgifter vil ikke nødvendigvis blive fulgt op af en generel forhøjelse af de nationale posttakster, som brugerne skal betale, men vil snarere i visse tilfælde resultere i en afstemning af de grænseoverskridende posttakster alt efter det pågældende produkt.

Inden for Fællesskabet er det op til de enkelte medlemsstater at tage stilling til, om der behøves nogen form for støtte til almennyttige organisationer, hvis der skulle ske en stigning i deres portoomkostninger.

(98/C 402/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1622/98**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(27. maj 1998)

Om: Momsnedsættelse på reparationsarbejde på bygninger til religiøse formål

Vil Kommissionen støtte en opfordring til at nedsætte momsen på reparationsarbejder på bygninger til religiøse formål fra 17,5 % til 5 %?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. juli 1998)

I henhold til Fællesskabets nuværende momslovgivning kan medlemsstaterne ikke indrømme en reduceret momssats i forbindelse med reparation, renovering og vedligeholdelse af kirker og religiøse bygninger. Et kommissionsforslag om harmonisering af momssatserne, som sandsynligvis vil løse det af det ærede medlem rejste spørgsmål, er for øjeblikket under udarbejdelse. I den forbindelse vil man også overveje tanken om at reducere momssatsen for reparation, renovering og vedligeholdelse af historiske bygninger og kirker.

(98/C 402/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1629/98**af Amedeo Amadeo (NI) til Kommissionen**

(27. maj 1998)

Om: XXVI beretning om konkurrencepolitik

Forespørgslen vedrører den XXVI beretning om konkurrencepolitikken (1996) (SEC(97)0628 endel. (CES 1381/97).

Agter Kommissionen ikke udelukkende at basere sig på det indre marked med henblik på at vurdere en dominerende stilling i EU, når det drejer sig om det internationale marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert*(10. juni 1998)*

En dominerende stilling og dens eventuelle virkninger på markedet vurderes på grundlag af et relevant marked. Det relevante marked defineres ud fra kriterier, der vedrører det pågældende produkt eller den pågældende ydelse (produktmarked) og ud fra geografiske kriterier (geografisk marked). Kommissionen offentliggjorde desuden i 1997 en meddelelse om afgrænsning af det relevante marked i forbindelse med Fællesskabets konkurrenceret ⁽¹⁾ med oplysninger om, hvorledes det relevante marked bestemmes. Denne definition er således et juridisk instrument, der gør det muligt at udarbejde markedsanalyser og anvende konkurrenceretten.

Hvis det relevante marked er verdensmarkedet, vil vurderingen af den dominerende stilling derfor ske på dette niveau. Det var tilfældet i for eksempel Boeing/Mac Donnell Douglas-sagen. Hvis markedet derimod er mindre åbent, og resultatet af analysen viser, at markedet er europæisk, hvilket oftest er tilfældet, eller hvis det endda er nationalt eller regionalt, vil Kommissionen begrænse sin undersøgelse til dette marked.

⁽¹⁾ EFT C 372 af 9.12.1997.

*(98/C 402/198)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1648/98****af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen***(29. maj 1998)*

Om: Bygning og idriftsættelse af dæmninger på Nestos-floden

Kommissionen udtalte i sit svar på to af mine forespørgsler (E-2676/96 ⁽¹⁾ og E-1286/97 ⁽²⁾) om Nestos-dæmningen, at de græske myndigheder rent faktisk har »udpeget Nestos-deltaet som et særligt beskyttet område i henhold til artikel 4 i Rådets fugledirektiv, 79/409/EØF ⁽³⁾. De har endvidere foreslået Nestos-deltaet udnævnt til lokalitet af betydning for Fællesskabet som led i Natura 2000 — nettet i henhold til Rådets habitat-direktiv, 92/43/EØF ⁽⁴⁾, idet der her er tale om et større område end det, der er udpeget som særligt beskyttet område«.

Under henvisning til, at:

- DEI's (det statslige elseskab) dæmninger på Nestos er et projekt af stor rækkevidde, som vil få betragtelige virkninger for et stort område, der også omfatter beskyttede zoner; udførelsen og idriftsættelsen af DEI's projekter vil få alvorlige følger for vådområdet omkring Nestos, der har international betydning, og det følsomme skovområde omkring floden vil lide skade på grund af formindskelse af drikkevandsforsyningen og den skiftende vandstand i floden samt ophobning af det stof, der føres med floden,
- de turbiner ved Thesauros-dæmningen, der skal producere strøm, er sat i drift, og der er planer om at fylde reservoiret ved Platanovrisi; endvidere skal der bygges et anlæg, der kan kanalisere noget af flodvandet ud til overrisling af Drama-sletten. Disse overrislingsprojekter er ikke omfattet af miljørisikovurderingen, og der foreligger derfor ikke nogen oplysninger om eventuelle virkninger,
- der i de senere måneder er konstateret svovlbrinte af ukendt oprindelse i Thesauros-reservoiret, og i hele området fortsætter jordskredene, og
- Kommissionen ifølge sine svar følger nøje og med stor opmærksomhed med i sagen, bedes Kommissionen besvare følgende.

Agter Kommissionen at kræve, at der foretages særlige undersøgelser, så disse projekters virkninger for økosystemet omkring Nestos vurderes tilstrækkelig grundigt? Hvilke yderligere foranstaltninger agter Kommissionen at træffe, hvis den konstaterer, at der er tale om overtrædelse af direktiverne 79/409/EØF, 85/337/EØF og 92/43/EØF?

⁽¹⁾ EFT C 83 af 14.3.1997, s. 47.

⁽²⁾ EFT C 373 af 9.12.1997, s. 101.

⁽³⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s.1.

⁽⁴⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s.7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(26. juni 1998)*

Som led i behandlingen af den klage, der er indgivet om det samme emne, har Kommissionen rettet henvendelse til de græske myndigheder, som har afgivet visse oplysninger vedrørende tilladelsen til igangsætning af arbejderne og forløbet af disse samt vedrørende de undersøgelser, der er foretaget for så vidt angår dæmningsens virkning for områder, som er fredet i henhold til Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle, eller som er foreslået beskyttet i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

For ganske nylig har de klagende parter tilstillet Kommissionen nogle supplerende dokumenter, indeholdende nye oplysninger i sagen. Kommissionen vil nærmere undersøge disse, såvel som svarene fra de græske myndigheder, inden den træffer sin beslutning om, hvad der videre skal ske i sagen. De informationer, det ærede medlem har indgivet, vil ligeledes blive taget med i betragtning.

Såfremt Kommissionen måtte skønne, at Grækenland ikke har efterkommet sine forpligtelser i henhold til fællesskabslovgivningen, vil den træffe de foranstaltninger, der er fastsat i EF-traktaten (artikel 169).

*(98/C 402/199)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1651/98****af David Bowe (PSE) til Kommissionen***(29. maj 1998)*

Om: Direktiv 86/278/EØF

Hvornår agter Kommissionen at revidere direktiv 86/278/EØF ⁽¹⁾? Kan den bekræfte, at den agter at udvide et revideret forslag til at omfatte grænser for koncentrationer af forurenede stoffer som krom, selen, arsen, fluor, fluorid, molybdenum, cobalt dioxin, PCB, AOX, PAH, klorholdige opløsningsstoffer og andre organiske kemiske stoffer, som findes i slam fra rensningsanlæg, der anvendes inden for landbruget. Agter den ligeledes i et revideret forslag at medtage kriterier for anvendelse af slam for rensningsanlæg inden for landbruget, således som det kræves af det europæiske nitratdirektiv (91/676/EØF) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 181 af 4.7.1986, s. 6.

⁽²⁾ EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(17. juni 1998)*

Kommissionen agter i løbet af 1999 at fremsætte forslag til revision af Rådets direktiv 86/278/EØF om beskyttelse af miljøet, herunder navnlig jorden, i forbindelse med anvendelse i landbruget af slam fra rensningsanlæg.

For øjeblikket er det ikke muligt at oplyse nøjagtigt, hvorvidt der i Kommissionens forslag vil blive fastsat grænseværdier for de grundstoffer og organiske forurenende stoffer hidrørende fra menneskelige aktiviteter, som det ærede medlem nævner i sit spørgsmål.

Dog kan Kommissionen forsikre det ærede medlem om, at der i forslaget vil blive taget fornødent hensyn til alle de tekniske og økonomiske elementer, der er nødvendige for at sikre et tilstrækkelig højt miljøbeskyttelsesniveau.

*(98/C 402/200)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1659/98****af Honório Novo (GUE/NGL) til Kommissionen***(18. maj 1998)*

Om: Udbudsprocedure vedrørende den elektriske bybane i Porto (Portugal)

Kommissionen har over for de nationale myndigheder insisteret på, at udbudsproceduren vedrørende den elektriske bybane i Porto bliver suspenderet, indtil de spørgsmål, der blev rejst først på året vedrørende den tredje fase af udvælgelsesproceduren, var fuldstændigt afklaret.

Som bekendt blev de oplysninger, de nationale myndigheder oprindelig gav, betragtet som utilstrækkelige, navnlig hvad angår evalueringsmetode, konstruktionsmetode og manglende enhedspriser.

Udbudsproceduren har nu været suspenderet i henved fire måneder, og det bliver stadig mere klart, at dette ikke alene bringer den rettidige gennemførelse af projektet i fare, men også vil øge udgifterne, der endnu ikke er endeligt fastsat, men som ifølge visse kilder kan nå op på henved 20-30 mia escudos.

I sit svar af 5. maj på min forespørgsel P-0591/98 ⁽¹⁾ anførte kommissær Monti, at Kommissionen var forpligtet til at gribe ind i denne sag i henhold til fællesskabsretten, uanset af hvem der havde indbragt klage for de nationale myndigheder og uanset resultaterne heraf.

Jeg noterer mig, at de nationale myndigheders oplysninger gav anledning til tvivl i Kommissionen. Kommissær Monti besvarede imidlertid ikke en væsentlig og fundamental del af min forespørgsel, hvorfor jeg atter spørger:

I betragtning af de uundgåelige forsinkelser og ekstra omkostninger, som suspenderingen af proceduren vil medføre for projektet, er Kommissionen da rede til at afbøde disse negative konsekvenser? Hvilke konkrete finansielle og administrative foranstaltninger vil den træffe for at modvirke de negative følger af den ønskede suspendering?

⁽¹⁾ EFT C 310 af 9.10.1998, s. 98.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(19. juni 1998)

Efter at have modtaget en klage vedrørende den tredje fase af udbudsproceduren i forbindelse med bygningen af metroen i Porto sendte Kommissionen den 4. februar 1998 den første skrivelse til de portugisiske myndigheder. Som nævnt af det ærede medlem fandt Kommissionen imidlertid ikke, at de portugisiske myndigheders svar af 11. marts 1998 var fuldt ud tilfredsstillende. Der blev derfor den 8. april 1998 sendt en ny skrivelse til de portugisiske myndigheder, som henset til de givne omstændigheder svarede meget hurtigt.

Kommissionen fik den 18. maj 1998 et svar, som den er i færd med at analysere. Endvidere blev der den 15. juni 1998 afholdt et møde med de portugisiske myndigheder vedrørende netop dette spørgsmål. Efter dette møde vil Kommissionen kunne tage stilling til, hvorvidt der skal indledes en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 169.

Kommissionen vil gerne påpege, at projektet finansieres af Den Europæiske Investeringsbank, og at Kommissionen derfor skal udtale sig om projektet og denne udtalelse vil ikke være favorabel, hvis der er mistanke om overtrædelse af EF-lovgivningen.

(98/C 402/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1666/98

af Patricia McKenna (V) til Kommissionen

(29. maj 1998)

Om: Sanktioner mod Irak

Som svar på min mundtlige forespørgsel H-0317/98 ⁽¹⁾ erklærede Kommissionen — hvad jeg allerede var klar over — at fødevarer og medicin aldrig har været omfattet af sanktioner.

Kan Kommissionen derfor bekræfte, at den mener, at sanktioner ikke har nogen indvirkning på forsyningen af fødevarer og medicin i Irak?

Vil Kommissionen indrømme, at dens synspunkter om, dels at sanktioner er et effektivt redskab til at knække Irak økonomisk, og dels at disse sanktioner ikke har nogen skadelig indvirkning på forsyningen af fødevarer og medicin til de fattigste dele af befolkningen i Irak, er i modstrid med hinanden?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets forhandlinger (april 1998).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Emma Bonino*(30. juni 1998)*

Selv om FN-Sikkerhedsrådets resolution nr. 661 (fra 1990) tillager salg eller levering af forsyninger udelukkende beregnet til medicinske formål, og — som humanitær bistand — forsyning med fødevarer, betyder det ikke, at levering af disse varer sker uden international kontrol. I kraft af resolution 661 blev der nedsat et udvalg til at sikre en effektiv gennemførelse af resolutionen, og alle lande blev opfordret til at samarbejde fuldt og helt med dette udvalg i udførelsen af dens hverv.

På grund af de indførte sanktioner har den irakiske regerings midler til indkøb af fødevarer og medicin været begrænsede. Med gennemførelsen af resolution 986 (fra 1995), »olie til gengæld for fødevarer«, skaffede det internationale samfund Irak væsentlige midler til indkøb af bl.a. levnedsmidler. Det var dog først i det første kvartal af 1997, at de varer, der var indkøbt i henhold til aftalen om »olie til gengæld for fødevarer«, begyndte at ankomme til landet. Derfor har der været mangel på lægemidler.

Irak har altid været en nettoimportør af levnedsmidler, og den indenlandske produktion skønnes at ligge stabilt på niveauet før 1990, dvs. den dækker en tredjedel af det samlede behov. Det beløb på ca. 1,800 mio. US\$ årligt, der blev bevilget under de to første faser af olie-til-gengæld-for-fødevarer-aftalen, ligger tæt op ad det årlige beløb til levnedsmiddelimport før 1990 på ca. 2 000 til 3 000 mio. US\$. Selv om det er blevet rapporteret, at sanktioner har haft en vis indvirkning på den indenlandske produktion, fungerer distributionen af gratis levnedsmidler i de tre nordlige distrikter som en hæmmende faktor for de lokale kornproducenter, og der er ved at dukke problemer op inden for husdyravlen såsom angreb af parasitter, som er under udvikling i det sydlige Irak som følge af sammenbruddet inden for veterinærsektoren. De strategiske fødevarelagre anses af nogle for utilstrækkelige, hvis man skal kunne tage højde for uregelmæssigheder i forsyningerne.

Kommissionen er klar over, at de økonomiske sanktioner tillige med den irakiske regeringspolitik har haft en negativ indvirkning på forsyningen med medicin og fødevarer til de fattigste befolkningsgrupper i Irak. Siden 1990 har den derfor ydet ca. 230 mio. ECU til humanitære hjælpeaktioner for at mildne lidelserne for den mest sårbare del af den irakiske befolkning.

(98/C 402/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1690/98**af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen***(29. maj 1998)*

Om: Information om EU's Natura-program

EU's Natura-program for bevarelse af naturens mangfoldighed i EU's medlemslande er i Finland blevet kritiseret, navnlig med hensyn til informeringen.

Hvordan har Kommissionen sikret, og hvordan kontrollerer den de spørgsmål om borgernes retssikkerhed og informering, der er forbundet med medlemslandenes forberedelse af Natura-programmet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(18. juni 1998)*

Det er op til de enkelte medlemsstater at fremsætte forslag til deres nationale lister over de lokaliteter, der skal indgå i Natura 2000 — nettet i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, det såkaldte habitat-direktiv (¹). Denne nationale del — dvs. udvælgelse af lokaliteter — af etableringen af Natura 2000 — nettet kan eventuelt omfatte høring af offentligheden samt udbredelse af informationer til borgerne om de lokaliteter, der skal udpeges, og disses naturværdier. Det er ligeledes medlemsstaternes opgave at give passende oplysninger om forventede juridiske følger for de lokaliteter, der foreslås medtaget i Natura 2000 — nettet.

Kommissionen bestræber sig på enhver måde på at sikre, at dens aktiviteter, hvad angår etableringen af Natura 2000 — nettet, er så gennemsigtige som muligt. Med henblik på at udbrede informationer om de forskellige faser

og følgevirkninger af dette projekt udgives der et særligt Natura 2000 — nyhedsblad, som for øjeblikket har et oplagstal på 14.000, udsendes tre gange årligt, og er til rådighed for alle, der måtte være interesserede. Desuden har Kommissionen en »on line home page« vedrørende naturbeskyttelsesforanstaltninger, og denne indeholder da også yderligere oplysninger vedrørende Natura 2000.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(98/C 402/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1694/98

af Kirsi Piha (PPE) til Kommissionen

(29. maj 1998)

Om: Direkte flyforbindelser til Strasbourg

Som følge af sin karakter arbejder EU i forskellige lande. Derfor bliver bl.a. Europa-Parlamentets medlemmer nødt til at mødes tolv gange årligt til mødeperioder i Strasbourg, uanset at parlamentarikerne har en anden opfattelse.

Hvordan vil Kommissionen sikre, at der bliver etableret direkte flyvninger til Strasbourg i det mindste fra EU-landenes hovedstæder? Dette lader til at være et mindstekrav, for at EU kan fungere. For øjeblikket findes der ikke direkte flyvninger til Strasbourg fra bl.a. Finland og Sverige, og derfor spilder parlamentarikerne en hel arbejdsdag på udrejsen og en anden på tilbagerejsen. I løbet af et år svarer det til to gange tolv arbejdsdage, dvs. at der spildes fem arbejdsuger på rejser. I løbet af en hel valgperiode går en arbejdsperiode på seks måneder udelukkende til rejser. Kan dette være rimeligt set ud fra EU's skatteyderes synsvinkel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(1. juli 1998)

Kommissionen har forståelse for de problemer, som det ærede medlem og mange af hendes kolleger giver udtryk for. Kommissionen kan dog kun oplyse, at europæiske luftfartsselskaber frit kan flyve inden for Fællesskabet, og hverken Kommissionen eller nationale myndigheder kan forpligte luftfartsselskaber til at beflyve særlige ruter p.g.a. de forhold, som det ærede medlem henviser til.

Det kan oplyses, at i henhold til artikel 4 i Rådets forordning (EØF) 2408/92 af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til lufruter inden for Fællesskabet (¹), kan medlemsstater indføre forpligtelse til offentlig tjeneste på bestemte forbindelser til regionale lufthavne på deres område. Ifølge denne bestemmelse kan de nationale myndigheder kræve, at luftfartsselskaber kun kan beflyve sådanne ruter, hvis bestemte betingelser om passende ruteflyvning og kontinuitet er opfyldt.

Hvis intet luftfartsselskab ønsker at beflyve ruten på sådanne betingelser, kan medlemsstaterne give ruten i offentligt udbud for at vælge et enkelt luftfartsselskab til at beflyve ruten i op til tre år. Det udvalgte luftfartsselskab har ret til at få kompensation for underskud, der opstår ved udførelsen af forpligtelsen til offentlig tjeneste. Retningslinierne for gennemførelsen af artikel 92 og 93 i EF-traktaten på luftfartsområdet, der blev offentliggjort den 10. december 1994 (²), anerkender kompatibiliteten af en sådan kompensation med statsstøttere reglerne. Dette er allerede blevet anvendt af medlemsstater ved flere lejligheder for at sikre opretholdelsen af visse forbindelser.

Det ærede medlem kan eventuelt tage spørgsmålet om en forbindelse mellem Helsinki og Strasbourg op med sine nationale myndigheder i betragtning af medlemsstaternes lovgivningsmæssige kompetence i forbindelse med gennemførelsen af forpligtelse til offentlig tjeneste. Vi minder om, at Frankrig siden 1995 har gennemført forpligtelser i forbindelse med hyppighed og kapacitet på en række grænseoverskridende flyvninger fra Strasbourg (men ikke til Helsinki). Flere af disse forpligtelser blev fornyet af Frankrig i december 1997.

Kommissionen offentliggjorde i De Europæiske Fællesskabers Tidende de pågældende udbud i overensstemmelse med Fællesskabets bestemmelser ⁽³⁾. Det skal dog bemærkes, at specificeringen af forpligtelsen til offentlig tjeneste ikke giver ret til at tvinge luftfartsselskaber til at beflyve en rute, hvis intet luftfartsselskab viser interesse i at reagere på udbuddet.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

⁽²⁾ EFT C 350 af 10.12.1994.

⁽³⁾ EFT C 385 af 19.12.1997.

(98/C 402/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1699/98

af Esko Seppänen (GUE/NGL) til Kommissionen

(19. maj 1998)

Om: Formandskabet for EU og WEU

Ifølge Det Europæiske Råds afgørelse sammenlægges formandskabet for EU og WEU.

Hvordan har man tænkt at klare dette under Finlands formandskab, eftersom Finland ikke er medlem af WEU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek

(11. juni 1998)

Dette spørgsmål vedrører ikke direkte Kommissionen, men den kan dog alligevel meddele det ærede medlem følgende oplysninger.

WEU-ministrene godkendte på et møde i Erfurt den 18. november 1997 et forslag fra det faste råd om en harmonisering af WEU-formandskabets og EU-formandskabets rækkefølge. Denne beslutning blev formidlet til Den Europæiske Union, og noteret af Rådet den 19. december 1997.

Det gælder i henhold til denne beslutning at det land, der forestår EU's formandskab, samtidig skal varetage WEU's formandskab, når landet er kontraherende part i den ændrede Bruxelles-traktat. I alle andre tilfælde varetages WEU's formandskab af et land, der er kontraherende part i den ændrede Bruxelles-traktat, i den nugældende rækkefølge for formandskabet. Den nye rækkefølge træder i kraft den 1. januar 1999.

Da Finland ikke er fuldt medlem af WEU, bliver det således Luxembourg der kommer til at forestå formandskabet i WEU-rådet, når Rådets formandskab overgår til Finland fra juli 1999 til december 1999.

(98/C 402/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1703/98

af Carlos Robles Piquer (PPE) til Kommissionen

(29. maj 1998)

Om: Udskiftning af Fællesskabets automobilpark

Statistikker viser, at antallet af privatbiler i Fællesskabet, der er indregistreret for mere end ti år siden, stadig er alarmerende stort, idet det ligger på over 25 % af de nationale totaler.

Udover Fællesskabets automobilindustri's interesser er der andre hensyn at tage såsom færdselssikkerheden og livskvaliteten, og der er ingen tvivl om, at det ville være hensigtsmæssigt at fremme nedbringelsen af nævnte procentdel, som i nogle lande såsom Grækenland når op på 50,62 %, i Finland 44,15 % og i Spanien 36,29 %.

Mener Kommissionen ikke, at den i et konkret program bør fremme nye aktioner, der sigter mod at fremme salget af nyindregistrerede biler med henblik på en nedbringelse af antallet af brugte biler, der er over 10 år gamle, øget færdselssikkerhed og mere generelt øget livskvalitet blandt unionsborgerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(24. juni 1998)

Kommissionen agter ikke at fremsætte forslag til nogen særlige foranstaltninger med henblik på systematisk at nedbringe antallet af ældre motorkøretøjer i trafikken. Dog vil Kommissionen meget gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på Rådets direktiv 96/96/EF af 20. december 1996 om teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer hertil ⁽¹⁾, hvori der er foreskrevet en regelmæssig inspektion af alle motorkøretøjer, for så vidt angår et vist minimum af sikkerheds- og miljøkrav vedrørende især bremses, dæk, lygter og udstødning.

I henhold til dette direktiv kræves der regelmæssig teknisk kontrol af alle motorkøretøjer, herunder gamle biler, hvilket bidrager til at fremme færdselssikkerheden.

⁽¹⁾ EFT L 46 af 17.2.1997, s. 1.

(98/C 402/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1717/98

af Carl Lang (NI) til Kommissionen

(19. maj 1998)

Om: Supplerende sociale sikringsordninger

Det synes ikke at være helt klart, hvorledes forholdet er mellem de supplerende sociale sikringsordninger og direktiverne om forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring.

Kan Kommissionen i betragtning af, at nogle medlemsstater har gjort visse supplerende ordninger obligatoriske, oplyse, om sådanne ordninger omfattes af direktiverne om forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring eller ligger uden for disses anvendelsesområde? Kan sådanne ordninger betragtes som lovbestemte ordninger?

Mener Kommissionen i øvrigt, at disse supplerende ordningers funktionsmåde og juridiske status — i den form de eksisterer i dag — er forenelige med princippet om personers frie bevægelighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pádraig Flynn

(10. juni 1998)

Kommissionen ønsker at henlede det ærede medlems opmærksomhed på Domstolens retspraksis vedrørende den eventuelle virkning af Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) ⁽¹⁾.

I sin afgørelse ⁽²⁾ af 26. marts 1996 understregede Domstolen, at dette direktiv ikke kunne være en lovgivning for den sociale sikring, som dækkes af forskellige bestemmelser i fællesskabsretten.

For så vidt angår afgørelsen af 26. marts 1996, drejer det sig om en dom, der kun kan tillægges begrænset betydning i situationer som den, den pågældende sag drejer sig om. Indskrænkningen af direktivernes anvendelse på forsikringer vedrører kun de sociale sikringsorganers aktivitet i forbindelse med den pågældende sag og inden for rammerne af forvaltningen af den nationale sociale sikring, som har et socialt sigte og er underkastet solidaritetsprincippet. I disse præcise tilfælde kan den aktivitet, disse organer udøver, ikke anses for at være af økonomisk karakter, og derfor heller ikke en virksomhedsaktivitet, sådan som denne er defineret i EF-traktaten.

Derimod udelukkes de forsikringsaktiviteter, forsikringsselskaberne udøver under forsikringsdirektiverne, ikke med den begrundelse, at de er en del af den nationale obligatoriske sociale sikring. Når private

forsikringsselskaber gennemfører sådanne aktiviteter for egen regning og risiko, sker dette under forsikringsdirektivernes anvendelsesområde og dækkes af medlemsstatens administrative ordning og finansielle kontrol.

De problemer, de supplerende pensionsordninger rejser i forhold til personers frie bevægelighed, er især behandlet i Kommissionens grønbog om supplerende pensioner i det indre marked ⁽³⁾. For at overvinde de hindringer for den frie bevægelighed, der knytter sig til de supplerende pensioner, har Kommissionen for nylig som en første etape fremsat et forslag til direktiv til sikring af, at arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, der flytter inden for Den Europæiske Union, kan bevare deres supplerende pensionsrettigheder ⁽⁴⁾. Dette forslag drøftes i øjeblikket i Rådets instanser, efter at Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg har afgivet en positiv udtalelse.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 11.8.1992.

⁽²⁾ Dom af 26. marts 1996, sag C-238/98, Garcia, Sml. I, s. 1673.

⁽³⁾ KOM(97) 283.

⁽⁴⁾ EFT C 5 af 9.1.1988.

(98/C 402/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1718/98

af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(29. maj 1998)

Om: ORF-radiogebyrer

I Østrig har man for nylig gennemført en aktion imod »sortseere«, dvs. personer, der i deres husstand benytter et fjernsyn uden at have en radiolicens.

Ifølge østrigsk lov er alle husstande, der råder over et fungerende fjernsyn, forpligtet til at anmode om en fjernsyns-/radiolicens og betale et programgebyr i licensens løbetid. Overtrædelse af denne bestemmelse straffes med bøde.

Programgebyret skal betales uafhængigt af udsendelsernes eller modtagelsens hyppighed eller kvalitet, således som det også fremgår af §29 i loven om Österreichischer Rundfunks opgaver og organisation.

I visse dele af Østrig er det imidlertid ikke muligt at modtage ORF's udsendelser. Hvis de berørte østrigere ønsker at modtage andre fjernsynssenders programmer ved hjælp af parabolantenne, er de ifølge østrigsk lov også forpligtet til at betale dette gebyr.

Er denne bestemmelse efter Kommissionens opfattelse lovlig og forenelig med EU's konkurrenceregler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert

(24. juni 1998)

I »Protokollen om offentlig radio- og tv-virksomhed i medlemsstaterne«, som man nåede til enighed om i Amsterdam, og som er vedlagt EF-traktaten som bilag, bekræftes det, at medlemsstaterne har kompetence til at definere, hvad der skal forstås ved offentlig service, der præsteres af radio- og tv-virksomheder, ligesom de også træffer bestemmelser om finansieringen. Det henhører altså ikke under Kommissionens kompetence at vurdere nationale bestemmelser vedrørende fjernsyns- og radiolicens.

EF-traktatens konkurrenceregler tjener til at sikre loyal konkurrence mellem Fællesskabets virksomheder og finder i princippet kun anvendelse, hvis samhandelen inden for Fællesskabet reelt eller potentielt berøres. Men Fællesskabets konkurrenceregler finder ikke anvendelse på eventuelle tilfælde af diskrimination over for individuelle personer, når det sker i henhold til nationale licensbestemmelser.

(98/C 402/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1723/98**af Undine-Uta Bloch von Blottnitz (V) til Kommissionen***(19. maj 1998)*

Om: Overskridelse af grænseværdierne i forbindelse med transport af radioaktivt affald

De franske sikkerhedsmyndigheder DSIN har på overfladen af transportbeholdere til radioaktive stoffer samt på transportkøretøjernes overflader målt radioaktiv forurening, som til dels lå langt over de tilladte grænseværdier. Sådanne farlige kontaminationer er ikke alene blevet målt på transportere, som er blevet gennemført internt i Frankrig, men også på grænseoverskridende transportere til Frankrig fra andre medlemslande samt fra tredjelande.

1. Er Kommissionen i besiddelse af oplysninger om ovenfor beskrevne forhold, og i bekræftende fald, hvilke præcise oplysninger er der tale om?
2. Siden hvornår har Kommissionen været i besiddelse af disse oplysninger, og fra hvem har den modtaget dem og hvornår?
3. Hvilke videre skridt vil Kommissionen tage for at beskytte de europæiske arbejdstagere i de pågældende virksomheder, som foretager de radioaktive transportere, mod risiciene fra denne alt for store radioaktive stråling?
4. Hvordan vurderer Kommissionen på baggrund af de senest påviste overskridelser af grænseværdierne effektiviteten af bestemmelserne vedrørende strålingsbeskyttelse og de deri fastsatte kontrolforanstaltninger inden for Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard*(24. juni 1998)*

Kommissionen modtog de første oplysninger i denne sag fra det franske kontor for beskyttelse mod ioniserende stråling den 30. april 1998. Kommissionen har siden løbende modtaget oplysninger, efterhånden som de foreligger fra de franske myndigheder og de involverede operatører. Der er også taget kontakt til andre medlemsstater. Der er modtaget omfattende oplysninger om omfanget og graden af kontamination af transportbeholdere og den faktiske eller potentielle risiko for, at arbejdere eller offentligheden udsættes for bestråling, både skriftligt og på et møde i Kommissionens stående arbejdsgruppe vedrørende transportsikkerheden for radioaktive stoffer den 18. maj 1998.

Grænseværdier for ikke-fikseret overfladekontamination af transportbeholdere, der fastsættes i Rådets direktiv 94/55/EF af 21. november 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om transport af farligt gods ad vej ⁽¹⁾ og Rådets direktiv 96/49/EF af 23. juli 1996 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om jernbanefordring af farligt gods ⁽²⁾ er blevet overtrådt i nogle tilfælde hvad angår lokaliserede »problemområder« på overfladen af brugte brændselsbeholdere og i de beholdere, de transporteres i. Ifølge de tilgængelige oplysninger er hverken arbejdere eller medlemmer af offentligheden blevet udsat for doser, der overstiger grænserne for strålingsudsættelse i henhold til EU's grundlæggende direktiv om sikkerhedsstandarder for beskyttelse af offentlighedens og arbejderes sundhed mod ioniserende stråling. En kontrol af arbejderne viste ikke tegn på nogen væsentlig kontamination. Resultatet afspejler det konservative grundlag, der anvendes til fastsættelse af grænseværdier for overfladekontamination. Hvis den fjernelige kontamination over 100 cm² kan tilskrives cæsium 137 og indtages fuldt ud, vil den indtagne dose ligge væsentligt under 1 % af den årlige grænseværdi for et medlem af offentligheden.

Medlemsstaterne sikrer anvendelsen af ovennævnte EU-direktiver. I dette tilfælde reagerede myndighederne på passende vis på den situation, de opdagede, og opfyldte dermed deres forpligtelser. Den franske undersøgelse viser, at selv med den afvigelse fra kravene der fandt sted, blev hverken arbejdere eller offentligheden udsat for alt for høj stråling. Den stående arbejdsgruppe drøftede hændelsen på mødet den 18. maj 1998, og erfaringerne er videregivet til medlemsstaterne. Der blev specielt konstateret et behov for at udvide den internationale skala for nukleare hændelser, så offentligheden informeres om betydningen af transporthændelser. Kommissionen vil ikke foretage sig yderligere, med mindre medlemsstaternes undersøgelser rejser spørgsmål og forudsat at den underrettes om hvilke skridt, medlemsstaterne vil træffe for at undgå lignende situationer i fremtiden.

⁽¹⁾ EFT L 319 af 12.12.1994.

⁽²⁾ EFT L 235 af 17.9.1996.

(98/C 402/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1726/98
af Michael Hindley (PSE) til Kommissionen
(5. juni 1998)

Om: EU-støtte til Kasakhstan

Vil Kommissionen opstille en liste over de ordninger og undersøgelser, der er gennemført under Tacis-programmet eller andre EU-finansieringsprogrammer i Kasakhstan, med angivelse af eventuelle partnere og oplysning om de anvendte budgetposter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans Van den Broek
(24. juni 1998)

EU-støtten til Kasakhstan ydes først og fremmest via TACIS-programmet. Dette omfatter et nationalt handlingsprogram og en række flerlandeprogrammer (Inogate-Traceca-Warmap), fra hvilke Kasakhstan ligeledes modtager støtte.

Det nationale handlingsprogram, der for øjeblikket er under gennemførelse (1996-1997, 25 mio. ECU), vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat. Det nationale handlingsprogram for 1998-1999 er opført på Fællesskabernes budget for 1999 og vil blive færdigforhandlet efter sommeren 1998. Kasakhstan modtager også støtte fra de »demokrati-programmer«, der finansieres over budgetkapitel B-70 i Fællesskabernes budget.

(98/C 402/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1739/98
af Michael Elliott (PSE) til Kommissionen
(20. maj 1998)

Om: Kommissionens undersøgelse af Microwave Ovenware Ltd/Dunopack

I fortsættelse af den ubesvarede forespørgsel, som blev indgivet i marts 1991 (nr. 0631/91) ⁽¹⁾, om en undersøgelse af Dunopack for angivelig misbrug af dominerende markedsstilling bedes Kommissionen oplyse, hvad den har til hensigt at foretage, hvis det konstateres, at de oplysninger, som Dunopack forlagde, var vildledende?

Er den erklæring, som Newell har indgivet, bevis på noget sådant, og vil Kommissionen i givet fald genåbne undersøgelsen inden den 22. maj?

⁽¹⁾ EFT C 199 af 29.7.1991, s. 26.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karel Van Miert
(17. juni 1998)

Kommissionen skal erindre det ærede medlem om, at han den 8. maj 1991 ⁽¹⁾ fik tilsendt svar på sin skriftlige forespørgsel E-631/91.

Den undersøgelse, der blev iværksat på foranledning af den klage, som det ærede medlem henviser til, blev indstillet, efter at klagen officielt var blevet afvist den 5. februar 1993, jf. artikel 6 i Kommissionens forordning 99/63/EØF af 25. juli 1993 om udtalelser i henhold til artikel 19, stk. 1 og 2, i Rådets forordning nr. 17 ⁽²⁾. Klagerens juridiske rådgiver har for nylig kontaktet Kommissionen og overvejer eventuelt at indgive en ny klage. En sådan klage vil blive behandlet som en selvstændig klage i overensstemmelse med den relevante procedure.

Den af Newell afgivne erklæring, som er nævnt i forespørgslen, er blevet behandlet og vil uden tvivl indgå som et element i en eventuel senere klage. Erklæringen synes dog ikke i sig selv at give anledning til nogen indgriben fra Kommissionens side, da den ikke synes at antyde, at Kommissionen har fået forelagt ukorrekte eller vildledende oplysninger i forbindelse med den formelle undersøgelse.

⁽¹⁾ EFT C 199 af 29.7.1991.

⁽²⁾ EFT 127 af 20.8.1963.

(98/C 402/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1749/98**af Rosemarie Wemheuer (PSE) til Kommissionen***(5. juni 1998)**Om:* European Road Safety Campaign

Den 13. maj 1998 præsenteredes »European Road Safety Campaign: Think before you drive! 10 seconds... that can save your life« i Europa-Parlamentet i Strasbourg. Kampagnen støttes af forskellige automobilklubber, Toyota og Kommissionen. Alle Europa-Parlamentets medlemmer har modtaget informationsmateriale om kampagnen.

1. Hvor stort er kampagnens samlede budget?
2. Hvor stort er sponsorernes, især Toyotas, finansielle bidrag? Hvor stort er Kommissionens bidrag?
3. Hvem er målgruppen for kampagnen?
4. Med hvilket materiale gennemføres kampagnen (info-mapper, plakater, annoncer...)? I hvor stort et oplag er det fremstillet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(30. juni 1998)*

1. Kampagnens samlede budget er på 1,3 mio. ECU.
2. Kommissionen bidrager hertil 50 %, dvs. 650 000 ECU. Den resterende halvdel finansieres af arrangørerne og, via disse, af de forskellige motor- og bilrejseklubber.

På Kommissionens anmodning har arrangørerne skrevet til samtlige førende bilproducenter med fremstillingsvirksomhed inden for Den Europæiske Union og indbudt disse til at medvirke ved kampagnen. Minimumsforpligtelse med hensyn til sponsorering var:

- et kampagnebidrag på 10 000 ECU til dækning af administrationsomkostningerne;
- trykning og distribuering af et antal kampagnefoldere svarende til 50 % af de samlede årlige salg i Europa for den pågældende producents vedkommende;
- trykning og distribuering af et antal selvkøbende mærkater svarende til 50 % af de samlede årlige salg i Europa for den pågældende producents vedkommende.

Kun Toyota Motor Europe har svaret positivt på denne indbydelse. Kommissionen har fået oplysning om, at denne virksomhed oven i købet har påtaget sig mere end minimums-forpligtelsen med hensyn til sponsorering.

3. Målgruppen for kampagnen er samtlige førere af motorkøretøjer og deres passagerer, og sigtet er at bidrage til den indsats, Kommissionen, medlemsstaternes regeringer, motorklubberne, politimyndighederne, de stedlige myndigheder samt den brede offentlighed på området med henblik på at nedbringe det uhyggelig store antal forulykkede -45 000 dræbte og 16 millioner kvæstede — hvert år ved færdselsulykker i Fællesskabet.

4. Kampagnen forvaltes af de forskellige motor- og bilrejseklubber, og derfor varierer det anvendte materiale fra én medlemsstat til en anden. Det grundlæggende materiale består af klæbemærker, T-shirts, plakater, »musemåtter« til edb-brug samt foldere. Mængderne varierer, for eksempel bestod første trykning af klæbemærkerne af 10 080 000 stk., mens tallet var 1 300 000 stk. for folderne.

(98/C 402/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1757/98**af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen***(27. maj 1998)*

Om: De tjekkiske myndigheders ghettoisering af sigøjnere

Er Kommissionen bekendt med, at de tjekkiske myndigheder i byen Usti nad Labem har planer om at ghettoisere flere hundrede sigøjnere ved at opføre en mur rundt om deres boligblokke for at adskille dem fra deres tjekkiske naboer, og hvad vil Kommissionen foretage for at sikre, at denne form for racisme bringes til ophør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Hans van den Broek*(18. juni 1998)*

Kommissionen er bekendt med det punkt der rejses af det ærede medlem. Højtstående medlemmer af Kommissionens personale har taget sagen op med de tjekkiske myndigheder på højeste niveau og givet udtryk for bekymring.

Et af de vigtigste punkter i Tjekkiets tiltrædelsesparkerskab af marts 1998 er videreførelsen af arbejdet på at få en bedre integrering af Roma-befolkningen. I udkastet til Tjekkiets PHARE-program for 1998 er det fastlagt at der skal ydes en kraftig støtte til realisering af dette sigte, bl.a. ved finansiering af arbejde i forbindelse med almen og faglig uddannelse, juridisk rådgivning og opmærksomhedsskabende foranstaltninger. Denne støtte skal ydes oven i den bistand der allerede ydes, og som er blevet ydet siden 1993, til forbedring af Roma-befolkningens forhold i Tjekkiet.

Det bør ydermere bemærkes at den tjekkiske regering i oktober 1997 godkendte et nationalt program til fremme af Roma-befolkningens integrering i det tjekkiske samfund. De første statusrapporter om dette program forventes at foreligge inden sommeren. Det møde mellem Kommissionen og det tjekkiske associeringsudvalg der er berammet til den 9. juli 1998 i henhold til tiltrædelsesparkerskabet, vil være en passende lejlighed for de tjekkiske myndigheder til at fortælle hvor store fremskridt der er gjort i det nationale program og for Kommissionen til igen at fastslå sit standpunkt med hensyn til Roma-befolkningens kår i Tjekkiet.

(98/C 402/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1835/98**af Robin Teverson (ELDR) til Kommissionen***(12. juni 1998)*

Om: EU-støttede udviklingsprojekter

Kommissionen bedes venligst tilvejebringe information om tidligere og igangværende EU-støttede udviklingsprojekter i Afrika, hvori indgår hjælp til folk, der lider af hiv/aids. Kommissionen bedes ligeledes angive, hvilke beløb der gives til disse projekter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af João de Deus Pinheiro*(24. juni 1998)*

Fællesskabet har siden 1987 ydet omkring 200 millioner ECU i støtte til forskellige foranstaltninger til bekæmpelse af HIV/AIDS i mere end 90 udviklingslande og til forskellige regionale og internationale initiativer. Hertil kommer den støtte der er ydet via særlige tildelinger og programmer, bl.a. via budgetkontoen for finansiering af NGO'er og via Fællesskabets forskningsprogram.

Fællesskabet har ydet finansstøtte inden for mange forskellige strategisk vigtige sektorer, blandt andet til forebyggende foranstaltninger, sundhedspleje, uddannelse, kapacitetsforbedrende foranstaltninger, samt faglig bistand. Fællesskabet har ydet støtte i de fleste verdensdele, og har samarbejdet med mange forskellige partnere i

de seneste ti år. Udgangspunktet for Fællesskabets program for bekæmpelse af HIV/AIDS i udviklingslandene er en række indbyrdes sammenhængende målsætninger og principper, der er bestemmende for, hvilken støtteform der vælges. De er nærmere fastlagt i Rådets forordning (EF) 550/97 af 24. marts 1997 vedrørende bekæmpelse af HIV/AIDS i udviklingslandene ⁽¹⁾. Den årlige redegørelse for afviklingen heraf forventes at foreligge snarest.

⁽¹⁾ EFT L 85 af 27.3.1997.

(98/C 402/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1838/98

af María Sornosa Martínez (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. juni 1998)

Om: Menneskerettighedssituationen i Colombia

Afholdelsen af valg i Colombia giver anledning til forhåbninger om normalisering af den ekstremt alvorlige menneskerettighedssituation i Colombia. Det er imidlertid vanskeligt at se med optimisme på mulighederne for en hurtig ændring, når fortalere for menneskerettighederne myrdes uafbrudt, og deres mordere overhovedet ikke retsforfølges.

Kommissionens næstformand, Marín, gav i sit indlæg om dette emne på det sidste plenarmøde i Strasbourg (14. maj 1998) udtryk for solidaritet med ofre og menneskerettigheds fortalere i Colombia og gik ind for at gennemføre yderligere foranstaltninger end dem, som Den Europæiske Union allerede har iværksat. Det er allerede et positivt tegn, at Den Europæiske Union vil bibeholde menneskerettighedskontoret i Bogotá endnu et år. Han gik desuden ind for at øge samarbejdet med Colombia på det retlige område.

1. Kan Kommissionen indgå aftaler om retligt samarbejde med Colombia?
2. Hvad er Kommissionens holdning til det regionale retsvæsens optræden (»dommere uden ansigt«, anonyme vidner,...)?
3. Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe for løbende at få information om opfølgningen af det arbejde, som menneskerettighedskontoret i Bogotá udfører?
4. Kan Kommissionen indgå aftaler om, at FN's særlige repræsentant, Robinson, skal mødes med Europa-Parlamentet og nærmere konkret med Delegationen for Forbindelserne med Landene i Sydamerika?
5. Agter Kommissionen at ændre sin politik over for Colombia med en større støtte til menneskerettighedsorganisationerne i Colombia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marín

(10. juli 1998)

1. Som det ærede medlem påpeger, følger Kommissionen opmærksomt og med bekymring udviklingen i menneskerettighedssituationen i Colombia, som stadig er generelt utilfredsstillende. I denne forbindelse har Kommissionen allerede over for de colombianske myndigheder givet udtryk for sin bekymring over den alvorlige situation i landet, hvad angår menneskerettigheder og humanitær folkeret, og har opfordret dem til at gøre en større indsats for at forbedre situationen, navnlig ved at samarbejde med de internationale organisationer.
2. Det retlige samarbejde, som det ærede medlem henviser til, falder ind under medlemsstaternes ansvarsområde.
3. De såkaldte »dommere uden ansigt« og andre udtryk for det »regionale retsvæsen« i Colombia er eksempler på den generelle svækkelse af de retstatslige principper i landet og på de nuværende mangler inden for retssystemet. Kun en grundlæggende reform af retssystemet vil kunne rette op på denne situation. Med henblik herpå undersøger Kommissionen i øjeblikket muligheden for at yde støtte til de retslige institutioner i Colombia for at forbedre situationen på det strafferetlige område. Dette er et emne, som Colombia lægger særdeles stor vægt på i sit samarbejdsprogram med Fællesskabet.

4. Under det 54. møde i De Forenede Nationers menneskerettighedskommission undertegnede Colombias præsident og FN's højkommisær for menneskerettigheder en protokol, som ud over en forstærkning af højkommisariatets lokalkontor i Santafé de Bogota omfatter en forpligtelse for dette kontor til at udgive månedlige aktivitetsrapporter med oplysninger om de overtrædelser af menneskerettighederne, der har fundet sted i Colombia, og med kommentarer fra regeringen. Disse månedsrapporter uddeles officielt af højkommisæren til interesserede FN-medlemmer, internationale organer og Den Internationale Røde Kors Komité (ICRC). Kommissionen er allerede blevet bekendt med den første aktivitetsrapport for marts måned 1998 via den faste delegation ved de internationale organisationer i Genève.

5. FN's højkommisær for menneskerettigheder, Mary Robinson, mødtes med Parlamentet den 23. juni 1998. Under dette møde blev spørgsmålet om menneskerettighederne i Colombia taget op.

6. I Kommissionens samarbejdsprogram med Colombia lægges der særdeles stor vægt på initiativer, der vil kunne bidrage til at forbedre de nuværende mekanismer til beskyttelse af menneskerettighederne i Colombia, og på opfølgning af overtrædelser af disse rettigheder. Colombia har således høj prioritet ved tildelingen af midler fra budgetkontoen for demokratisering og menneskerettigheder i Latinamerika. En lang række initiativer er under gennemførelse, hovedsageligt via lokale ikke-statslige organisationer (NGO'er).

(98/C 402/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1852/98

af Cristiana Muscardini (NI) til Kommissionen

(12. juni 1998)

Om: Fare for udryddelse af orangutangen efter skovbrandene på Borneo

Ifølge oplysninger fra WWF har de påsatte brande i Indonesien allerede ødelagt 800.000 hektar regnskov på Borneo og dræbt tusindvis af de primater, der hører til i skovene. Således er primaterne nu dømt til udryddelse.

Selv om ungerne, der er forældreløse og forbrændte, bliver plejet af mennesker på et særligt center, vil de efter måneders behandling skulle sættes ud igen på deres naturlige levesteder, hvor de for at kunne ernære sig skal have adgang til mere end 400 forskellige planter. Men her har tørken, skovbranden og fældningen af de værdifulde træer samt manglen på frugt, der ellers udgør 80 % af orangutangens (på malaysisk betyder orangutang skovens folk) føde, umuliggjort det enkelte dyrs og artens overlevelse.

Der findes imidlertid foreninger og selskaber, der arbejder for at redde den vigtige naturlige balance mellem skoven og dens beboere.

En af disse organisationer, Orangutan Foundation, har arrangeret en international conference, der vil blive afholdt den 3. – 6. juli i Kuching, hovedbyen i delstaten Sarawak, hvor man vil udsende en verdensomspændende appel for at få standset de påsatte brande på Borneo og givet skovene tilbage til deres beboere.

Vil Kommissionen på denne baggrund overveje et samarbejde med Orangutan Foundation og derved sikre, at Europa ikke optræder uberørt af denne tragedie, men deltager i og yder bidrag til beskyttelsen af Jordens skove og de primatarter, der risikerer at uddø?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Manuel Marin

(10. juli 1998)

Kommissionen er yderst foruroliget over skovbrandene i Sydøstasien og deres følger og virkninger for såvel mennesker som dyr i regionen.

Via Kommissionens skovbrugsprogrammer i både Malaysia og Indonesien finansieres en række projekter, hvis formål er at sikre en bæredygtig forvaltning af naturskovene samt at forebygge skovbrande.

Kommissionen har også deltaget i en dialog om udryddelsestruede arter med medlemsstaterne i Sammenlutningen af Stater i Sydøstasien (ASEAN) inden for rammerne af EF-ASEAN skovbrugsudvalget.

Derudover finansierer Kommissionen katastrofebistandsprojekter for befolkninger, der er ramt af brande og tørke på Borneo/Kalimantan. Denne katastrofebistand kan imidlertid kun komme befolkninger til gode.

Kommissionen er ikke desto mindre åben for at støtte ikke-statslige organisationer, som arbejder for at beskytte udryddelsestruede vilde dyr, og vil også fortsætte dialogen med ASEAN-landene på dette område.

(98/C 402/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1947/98
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen
(18. juni 1998)

Om: En havpark på Zakynthos

Oprettelsen af en havnationalpark på Zakynthos er et vigtigt miljøprojekt og vedrører beskyttelsen af en sjælden dyreart, nemlig havskildpadden *Caretta caretta*. De græske myndigheder lovede i 1991 at oprette parken, og det præsidentielle dekret herom er stadigvæk ikke blevet underskrevet.

Denne forsinkelse kan risikere at blive katastrofal for *Caretta caretta*-skildpadderne, fordi de kyster, hvor de yngler, bliver færre og mindre på grund af udviklingen af turismen, det ulovlige fiskeri, havforureningen med spildevand, den ulovlige trafik med speedbåde og andre menneskelige aktiviteter.

Eftersom denne havskildpadde er omfattet af internationale bestemmelser og EU-lovgivningen, nemlig Bern-konventionen (beskyttelse af truede arter og levesteder) samt direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ (*Caretta caretta* er omfattet af bilag II og IV til direktivet), bedes Kommissionen besvare følgende: Hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at skabe denne havnationalpark, idet der til dette projekt er stillet 5,5 mio ecu til rådighed i form af EU-midler?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ritt Bjerregaard

(22. juli 1998)

Kommissionen følger opmærksomt forløbet af proceduren vedrørende vedtagelsen af det præsidentielle dekret om oprettelse af en havpark ved Zakynthos. Kommissionen har gennemgået udkastet til dekret, som de græske myndigheder indgav i juli 1997. Vedtagelsen af den endelige tekst skulle efter planerne have fundet sted ved udgangen af marts 1998. Kommissionen er bekymret over forsinkelsen i oprettelsen af havparken og vil på ny rette henvendelse til de græske myndigheder for at henlede disses opmærksomhed på nødvendigheden af hurtigt at få etableret en passende struktur til beskyttelse af dette område.

Endvidere følger Kommissionen de øvrige praktiske foranstaltninger, der træffes med henblik på beskyttelse af havskildpadden *Caretta caretta*'s ynglepladser i Laganas-bugten. Der er således planlagt en nærmere vurdering af situationen på stedet i juli 1998. På baggrund af de nye oplysninger, som måtte fremkomme under dette besøg, vil Kommissionen fastlægge, hvorledes sagen skal følges op for at sikre en effektiv beskyttelse af den pågældende art på Zakynthos.
